

Tuổi 17 Nổi Loạn

Contents

Tuổi 17 Nổi Loạn	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22
12. Chương 12	23
13. Chương 13	25
14. Chương 14	27
15. Chương 15	29
16. Chương 16	31
17. Chương 17	33
18. Chương 18	35
19. Chương 19	38
20. Chương 20	40
21. Chương 21	41
22. Chương 22	43
23. Chương 23	45
24. Chương 24	46
25. Chương 25	48
26. Chương 26	50
27. Chương 27	53
28. Chương 27	55
29. Chương 28	57
30. Chương 29	59
31. Chương 30	62
32. Chương 31: Kết	66

Tuổi 17 Nổi Loạn

Giới thiệu

GTNV:- Bạch Gia An- Nó: Tuổi:17 Tên nước ngoài: Vanessa Tính Cách: Hòa đồng, vui vẻ, lâu lâu h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuoi-17-noi-loan>

1. Chương 1

ú 6 năm trước:

ú Bang Red Eyes

- Kể từ ngày hôm nay bang chúng ta sẽ có 3 vị thủ lĩnh mới và 3 vị phó thủ lĩnh mới, vị thủ lĩnh đứng đầu là Vanessa- Người đàn ông trung niên đứng trên bục vừa ngừng nói
- Xin chào! Tôi là Vanessa, mong mọi người giúp đỡ tôi nhiều hơn- Cô bé khoảng 11-12 tuổi mặc trên người 1 bộ đầm đen xòe với đôi giày màu đen nói rồi cúi chào, cô bé này là nó
- Thủ lĩnh còn nhỏ tuổi vậy có chịu trách nhiệm nổi không đây?-Tv1 (Tv là Thành viên nha!)
- Còn nhỏ không chịu học hành mà vào thế giới ngầm-Tv2
- Mọi người im lặng, vị thủ lĩnh thứ 2 là Victor- Người đàn ông đó nói tiếp
- Tôi là Victor, mong mọi người giúp đỡ nhiều hơn- Cậu bé khoảng 11-12 tuổi mặc 1 bộ đồ màu đen, mái tóc màu đen óng cúi chào, cậu bé này là anh
- E hèm, toàn là lũ trẻ không, còn nhỏ mà vào trong đây thật tội- Tv3
- Chắc là mấy người già lúc trước nghỉ hưu hết nên để lũ trẻ khoảng 11-12 tuổi lên thay thế-Tv4
- Im lặng nào! Vị thủ lĩnh thứ ba là Erik
- Chào!- Cậu bé cũng khoảng 11-12 tuổi đứng cúi đầu chào, cậu bé này là cậu
- Vị phó thủ lĩnh thứ nhất là Edward
- Chào! Mong được giúp đỡ- Cậu bé khoảng 10-11 tuổi cúi đầu chào
- Vị phó thủ lĩnh thứ 2 là Christina
- Chào!- Cô bé này là bạn thân từ nhỏ của nó, bằng tuổi với nó, cô bé này là nhỏ
- Mọi người hãy giúp đỡ các cô cậu bé này nha! Kết thúc

ú 6 năm sau:

Tại một ngôi nhà...à khoan...phải gọi là căn biệt thự tráng lệ, tiếng la thất thanh của một chàng trai vang khắp nhà

- Con heo nướng kia! Nhà mi có chịu dậy đi học không hả?- Chàng trai khô ngò, tuần tú đứng chống tay ngang hông la hét to là anh

- Cho em ngủ thêm 5 phút nữa thôi...- Cô nàng còn nằm trên giường lăn qua lăn lại kia là nó

- Vậy nhà người ở lại ngủ đi ta đi học!- Anh nói rồi quay lưng bỏ đi

- Á...Chờ em nữa...- Nó nhanh chân chạy vào nhà WC để làm VSCN trong vòng 15 phút

Nó thay xong đồng phục trường thì đi xuống dưới, papi, mami nó và anh đang ngồi ăn sáng, nó đi vào nhà bếp và ngồi xuống bàn ăn. Ăn sáng xong xuôi thì anh lôi nó ra xe để đến trường

- Con đi học đây! Bái bai pama- Nó cười tươi hơn hoa, vẫy tay chào pama nó

- Đi học cẩn thận đừng quậy phá là được với lại tới trường nhớ lên phòng thầy hiệu trưởng nghe chưa hai đứa?- Mami nó nói vọng theo

- Vâng! Con biết rồi ạ!- Nó nói vọng lại

ú 6.30 AM:

+ Trường Sky Start:

Ngôi trường thuộc quyền sở hữu của tập đoàn A&t của nhà nó, chịu sự giám sát của người cô yêu quý của nó. Ngôi trường dành cho giới thượng lưu học ở đây hoặc người thi đậu điểm cao mới được vào học, ngôi trường dạy cho học sinh từ cấp I đến Đại Học. Chiếc xe BMW chạy thẳng vào sân trường làm cho nhiều người phải tự hỏi ai là chủ nhân của chiếc xe này. Từ trên xe bước xuống là nó và anh nó, ai cũng nhìn chăm chú vào anh nó, dù sao thì anh nó cũng thuộc hàng “hotboy” của trường mà!

- Anh Thiên kìa!-Hs nữ 1

- Anh thiên đẹp trai quá ! <><3- hs=“” nữ=“” 2=“”>

-...- Nhiều lời bàn tán khác nổi lên

- Anh hai có một lượng fan ghê thật!- Nó bĩu môi nói khi nhìn thấy 1 top nữ sinh mất hình trái tim cứ hướng về phía anh mãi

- Haiz...Chán lắm! Làm người nổi tiếng mà!- Anh nó hất tóc tỏ vẻ kiêu ngạo

- Bớt lại giúp em!- Nó xua tay cho anh tỉnh mộng

- Giang ơi! Mà xem thử ck mà đi với con nhỏ nào kìa!- Cô nàng với mái tóc vàng nâu xoa ngang lưng chỉ tay về phía nó và anh, là nhỏ

- Đi tới xem đi!- Cô nàng tên Giang nói rồi đi tới phía nó và anh đang đứng

- Mà là đứa nào mà dám đi với ck tao vậy hả?- Cô lên tiếng

- Cả bạn thân của mà mà mà cũng không nhớ hả, Hạ Giang?- Nó quay lại nhìn cô và nhõ

- A... Tao xin lỗi! Tại lâu rồi có gặp mà ấu. Mà mà về đây lúc nào vậy?- Cô xua tay nói

- Tao về lúc hè! Cũng được 3 tháng rồi, giờ về học chung với tụi bây cho vui!- Nó cười làm 1 số chàng trai ngã gục xuống, nó nói tiếp- Thôi tao lên phòng heej trưởng đây

Nó nói rồi quay lưng đi lên phòng hiệu trưởng, còn anh, cô và nhõ thì về lớp...

+ Phòng hiệu trưởng:

“ Cốc...Cốc...Cốc”

- Vào đi

- Cháu chào cô !- Nó mở cửa đi vào

- An! Cháu về lúc nào vậy? Không cho cô biết gì hết!- Cô hiệu trưởng đứng dậy khỏi bàn làm việc đi tới ghế sofa chỗ nó ngồi

- Cho cháu học lớp anh hai nha coo^^- Nó cười

- Lớp trưởng Thiên là lớp 11B3 đó! Thôi cháu về lớp chuẩn bị học đi!- Cô hiệu trưởng xoa đầu nó
Nó đứng dậy cúi chào rồi đi về lớp 11B3...

+ Lớp 11B3:

- Các em trật tự!- Cô giáo chủ nhiệm gõ thước xuống bàn, cả lớp im lặng , cô nói tiếp- Lớp ta hôm nay có một bạn mới! Em vào đi

- Vâng!- Nó bước vào

- Em tự giới thiệu đi!

- Xin chào! Tôi tên Bạch Gia An! Khỏi cần giúp đỡ!- Nó nói rồi đi thẳng về chiếc bàn cuối lớp

Một bàn cạnh bàn nó là bàn của cô và anh, bàn ở trên bàn của nó là bàn của nhõ và cậu, ngồi cạnh nó là hấn, hấn đang gục đầu xuống bàn ngủ (hs cá biệt mà). Học xong 2 tiết đầu thì tiếng chuông ra chơi vang lên, nó đứng dậy đi tới chỗ nhõ và cậu đang ngồi nói chuyện

- Xuống canteen đi!- Nó đề nghị

- OK! Mà chờ chút, em về lúc nào vậy An?- Cậu hỏi nó (Cậu là anh họ của nó)

- Em sẽ nói sau! Đi xuống canteen thôi!- Nó đi xuống canteen

- Nam1 xuống canteen thôi mày!- Anh nhìn hấn, hấn đứng dậy đi xuống canteen

—————END Chương 1—————

Mong mọi người cho Trân ý kiến để rút kinh nghiệm ạ! *cúi đầu*

2. Chương 2

+ Canteen:

Nó, nhõ, cô, anh, cậu và hấn đi tới bàn ăn ở canteen ngồi xuống, nó thì đeo tai phone suốt chẳng thèm quan tâm tới ai xung quanh kể cả nhân vật không quen biết là hấn kia.Nhõ vỗ vai nó khiến nó giật mình, tức giận cốc cho nhõ một cốc rõ đau

- Con điên kia mày làm cái gì vậy hả?-Nhõ la toáng lên

- Ai bắt mày vỗ vai tao?-Nó hỏi nhõ

- Anh Minh hỏi mày ăn gì mà mày cứ nghe nhạc mãi nên tao mới vỗ vai mày. Với lại giới thiệu cho mày thằng mà này giờ mày không để ý-Cô nói đỡ giúp nhõ không thì nhõ sẽ bị nó cho một trận nhừ tử

- Ừm. Mà giới thiệu thì giới thiệu nhanh tao đói rồi-Nó vương vai nói 1 câu tỉnh bơ làm cả đám muốn té ghế trừ hấn

- Ăn gì thì nói tụi này lấy rồi nói chuyện tiếp-Anh ra đề nghị

- Cho em 1 phần cơm gà nướng và 7up nha-Cô nói, nở 1 nụ cười làm bao chàng phải ngã dưới chân hàng loạt

- Tôi 1 phần mì Ý và Pessi-Nhõ cũng ra yêu cầu

- Sao tụi mày ăn ít vậy? Bình thường thấy tụi mày ăn nhiều lắm mà-Nó thắc mắc hỏi 2 con bạn thân

- Tại...Tại tụi tao đang giảm cân-Cô lấp bắp nói(không phải là chị muốn giữ hình tượng hay sao???)

- Uk. Anh cho em 1 phần cơm sườn, 1 phần gà rán, 1 phần khoai tây chiên và 1 soda chanh-Nó nói

Ai cũng muốn té ghế vì câu nói của nó, hần vẫn im lặng tạo ra vẻ lạnh lùng trước mặt nó, anh nó, cậu lòi hần đứng dậy đi lấy đồ ăn cho các vị tiểu thư của chúng ta. Mất 5 phút lấy đồ ăn, cả 3 đem ra đưa cho 3 vị tiểu thư

- Mà cái tên cứ luôn tỏa ra vẻ lạnh lùng kia là ai vậy?- Giờ nó mới để ý tới hần, nó hỏi
- Tôi là Hoàng Đức Nam, ngồi cạnh cô - Hần lại làm ra vẻ lạnh lùng tiếp khiến nó cảm thấy chán
- Tao khuyên mày đừng tỏa ra vẻ lạnh lùng nữa- Cậu ra đề nghị cho hần
- Tao lạnh đó giờ- Hần vẫn không ngừng ngay việc lạnh lùng đó
- Nếu anh muốn làm ra vẻ lạnh lùng thì tôi khuyên anh nên tập thì hơn. Tôi thấy anh chả ra dáng vẻ lạnh lùng gì cả thấy mà chướng cả mắt- Nó nói giọng khiêu khích
- Cô nói gì chứ?- Hần tức đến xì khói nói
- Tôi nói là anh có lạnh lùng bao nhiêu thì cũng không bằng tôi! Nghe chưa tên điên- Nó nói to hơn
- Cô...- Hần cứng họng không nói nữa lấy lon coca uống
- Tao nói rồi mày không nghe! Cho mày biết luôn nó là em gái tao, tên thì lúc này mày nghe rồi nên tao không nói nhiều- Anh ngồi uống lon 7up của cô

“ Reng...Reng...Reng”

Tiếng chuông hết giờ ra chơi vang lên, cả đám tụ nó và tụ hần trở về lớp, ở canteen còn có 3 ánh mắt hướng thẳng về phía nó, nhõ và cô...

+ Lớp 11B3:

- Thấy con bạn mới vào lớp mình không? Nó nhà nghèo mà cứ đeo bám 3 hoàng tử của chúng ta suốt không buông – Hs nữ 1
- Cái mặt thì xinh mà sao dày quá ha- Hs nữ 2
- Tao thấy nó cứ đi chung với 2 hotgirl lớp mình nữa mới ghê chứ. Cua 2 vị hoàng tử Minh và Thiên không được thì định cua hoàng tử Nam hay sao chứ?- Hs 3
- ...- Nhiều lời bàn tán cứ tiếp tục

“ Cạch”

Đám tụ nó và tụ hần bước vào lớp, mọi người vẫn bàn tán và những lời bàn tán đó đã lọt vào đôi tai thần thánh của nó. Nó đi về chỗ ngồi xuống, nhõ, cô, anh, cậu và hần cũng về chỗ

- E hèm...- Nó giả vờ ho làm cho tụ kia quay xuống nhìn
- Bạch Gia An...- 1 trong đám đó lấp bắp nói, vẻ mặt tái xanh
- Tôi có ăn thịt các người đâu mà sợ như thế. Cứ nói tiếp những lời các người vừa nói đi, tôi không bận tâm- Nó đeo tai phone vào nghe nhạc

Nhõ và cô nhìn nó, cả 2 đều sợ nó sẽ làm điều gì đó đại đột nên cứ chú ý tới nó suốt buổi học cho tới giờ ra về (2 chị này hiểu tính của nó quá mờ)

“ Reng...Reng...Reng”

Nó vươn vai đứng dậy cầm cặp đi về, đi theo sau nó là nhõ và cô, đi theo sau 3 nàng là 3 chàng vệ sĩ là hần, cậu và anh. Đi tới bậc cầu thang thì...

“ ÀO...”

Cả 1 xô nước được yên vị trên người nó, mà không phải nước thường mà là...nước đã lau nhà rồi, nó ngược đầu lên nhìn. Trên tầng 1 khoảng hơn 5 cô nàng đang cười khoái chí

“ Xoạt..”

- Mặc vào đi! Không thôi lạnh đó- Hấn trở về là hấn của mọi ngày, hấn cởi áo vest của trường khoác lên vai nó

Hôm nay nó lại không mặc áo vest nên khi nước đổ lên đầu nó đã khiến cho nhiều người nhìn thấy làn da trắng ngọc ngà của nó. Anh và cậu nhanh chạy lên tầng 1 lôi hết đám con gái đó xuống, nhờ và cô đi đến chỗ nó, mặt nó tối sầm lại

- Các người làm trò gì vậy hả?- Nó hỏi giọng lạnh lùng

- Cái trò gì thì mày cũng biết rồi đừng hỏi làm gì!- 1 ả mặt đầy phấn son, đồ mặc trên người thì váy đồng phục cắt ngắn hơn đầu gối 50cm, ả ta là Ngọc Linh

“ CHẤT”

Một âm thanh nghe chói tai vang lên, mặt ả Linh in dấu 5 ngón tay của nó, ả ta quay sang khóc trên người hấn

- Anh Nam, anh có thấy con nhỏ đó tát em không? Hix...Đúng là đồ dã thú mà...hix...- Ả linh giả vờ khóc

- Tránh xa tôi ra ngay trước khi tôi còn nói chuyện nhẹ nhàng- Hấn ra lệnh, ả linh liền buông tay hấn ra

Nó nở 1 nụ cười đầy ác ý, nó lôi nhờ và cô đi ra xe của nhà nó đang chờ nó ở cổng trường, hấn, anh và cậu đi ra nhà để xe lấy xe chạy về nhà nó

—————END Chương 2—————

Mong mọi người cho Trân ý kiến! Cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện

3. Chương 3

ú 11.00 AM:

+ Biệt thự Green:

4 chiếc xe đời mới của BMW ngừng trước nhà nó, bước xuống xe là tụi nó và tụi hấn, tụi nó đi vào nhà, người giúp việc cúi đầu chào

- Tiểu thư và thiếu gia đã về! Chào các tiểu thư, thiếu gia- Bà Hai__quản gia nhà nó cúi chào nó và đám kia

- Pama con đâu rồi bà?- Nó hỏi bà Hai

- Lão gia và phu nhân đi công việc lát nữa về! Các vị tiểu thư và thiếu gia ngồi chơi đi để già này đi lấy nước- Bà Hai nói rồi quay lưng đi vào bếp

- Để cháu giúp bà!- Nhỏ đứng dậy vào bếp giúp bà Hai lấy nước

Cả đám ngoài phòng khách cứ im lặng cho tới lúc nhỏ ra, nhỏ đặt mấy ly nước xuống bàn, nó đứng dậy lôi 2 con bạn thân lên phòng để thay đồ. Mất hết 20 phút cho 3 con nàng này là kỉ luật đầu tiên, phía bên tụi hấn cũng đã thay đồ xong đi xuống. Nó nhìn thấy dáng hình người phụ nữ cực xinh đẹp đang ngồi nhắm nhĩ ly coffee thì liền chạy tới ôm người phụ nữ đó lại

- Mami về lúc nào vậy? Học cả ngày hôm nay làm con nhớ mami quá à!- Nó nũng nịu nói với mami nó

- Con đó nha! Suốt ngày cứ làm nũng với ta không, sao con không làm nũng với pa đi!- Mami nó nựng cưng đôi má của nó

- Con chào mẹ!- Cô đi tới cúi chào mami nó (Anh và cô đã đính hôn rồi nên cô gọi là mẹ luôn nhưng cả 2 anh chị này không ở chung đâu)

- Con dâu tới lúc nào vậy? Lâu rồi ta cũng không gặp con- Mami nó tha cho cái mặt đáng “thương” của nó thì kéo tay cô ngồi cạnh

- Dạ con tới cách đây nửa tiếng đồng hồ rồi ạ!- Cô cười nói

Nó thì bĩu môi nhìn rồi quay lưng đi vào bếp, anh đi xuống lôi cô ra đứng sau lưng anh, nhõ và cậu bật cười nhìn đôi trẻ kia. Hấn thì đi xuống cúi chào mami nó, mami nó nhìn hấn từ trên xuống dưới

- Cậu là bạn trai bé An hả?- Mami nó hỏi hấn

“PHỤT”

Nó đang uống nước nghe xong câu mami nó nói thì nó sặc nước, anh, cô, cậu và nhõ cứ luôn cười, còn về phía hấn thì đờ không biết trả lời sao cả

- Khụ...Khụ...Mami...con và cái tên chết bầm này chỉ là bạn bình thường thôi! Mami đừng nói vậy- Chiếc mũi của nó ửng đỏ lên vì sặc nước

- An nói đúng đó me. Nó và tên chết bầm này là 1 cặp đó- Nhõ nói thêm chọc nó (lý do nhõ gọi mami nó là mẹ vì là con nuôi)

- Cái con điên này! Tao cho mày chết bây giờ!- Nó tức giận chạy đuổi nhõ khắp nhà như 2 đứa con nít

- Thôi thôi! Không phải thì thôi! À mà trưa nay ta và pa con có việc muốn nói với mấy đứa đây!- Mami nó nói vừa dứt lời thì Papi nó về

Nó chạy ra ôm papi nó tỏ ra vẻ không có tội ánh mắt rưng rưng như muốn khóc, nhõ lắc đầu bó tay nó. Papi nó và nó đi vào, cả đám ai cũng cúi chào papi nó_Người đàn ông khoảng 40-45 tuổi. Nó cười rồi đi tới chỗ mami nó ngồi chơi

- Ta có điều muốn thông báo cho các con!- Papi nó nghiêm giọng nói

- Pa nói lạ đi!- Nó như 1 đứa con nít cứ muốn nghe tin mới giống như được bánh kẹo, sự hồn nhiên này đã làm cho trái tim của ai đó đập lồi 1 nhịp

- Mấy đứa sẽ được ở nhà riêng! Căn biệt thự Black của tập đoàn N&T, tập đoàn của gia đình thiếu gia Đức Nam đây- Mami nó tiếp lời Papi nó

- Yeah!!!!- Nó nhảy cẫng lên vui mừng vì được sống riêng

Nhõ và cô bật cười khi nhìn thấy nó như thế, tim của hấn lại lồi 1 nhịp, papi nó nhìn thấy hấn thì kéo tay hấn tới cạnh

- Chắc cả nhà cũng biets đại thiếu gia này rồi nên ta sẽ không giới thiệu nữa. Thôi mọi người vào ăn trưa rồi nghỉ ngơi! Chiều ta đưa chìa khóa nhà cho- Papi nó nói rồi đi vào nhà bếp ngồi vào bàn ăn

Buổi trưa trôi qua yên bình, nó thì ở trên phòng chung với cô và nhõ, còn phía của hấn thì ở trên phòng anh nó với cậu.

+ An Room's:

Nó ngồi cứ đưa mắt nhìn vào màn hình laptop suốt không nghỉ ngơi, nhõ và cô thì ngồi viết, đọc, ghi cái gì đó trên bàn nó với 1 đồng giấy tờ. Nó nhìn rồi gấp laptop lại đi tới chỗ nhõ và cô

- Tối nay đi tới bar Thiên Hoàng- Nó ra lệnh

- Chỉ vậy? - Cô thắc mắc hỏi nó, vì từ trước giờ nó ít khi tới bar Thiên Hoàng nói chính xác hơn là trụ sở chính của Bang Red Eyes (từ giờ gọi Red Eyes là RE nha các bạn)

- Tao cứ trốn tránh suốt đủ chán rồi! Tối bang xem tình hình thế nào rồi tính tiếp. Chứ để con Ngân với 2 ông anh tao quản lý suốt tao ngán rồi!- Nó trả lời câu hỏi của cô

- Vậy để tao nói với 2 ông kia- Nhox đứng dậy định qua phòng anh nó thì bị nó lôi lại và lắc đầu không đồng ý

Rồi cả 3 nàng tiểu thư của chúng ta lại tiếp tục vào công việc đang gian giờ kia...

+ Thiên Room's:

Hắn biết anh, cậu, cô và nhõ đều trong bang RE nhưng về nó thì hắn không biết, anh nó ngồi lướt trên màn hình điện thoại suốt. Cậu thì nằm coi tivi như là phòng của mình, hắn thì cứ suy nghĩ suốt về hình ảnh lúc nó ở dưới phòng khách

- Hey, Minh! Mà xem nè!- Anh đưa điện thoại xuống đưa cho cậu xem

- Gì mà? - Cậu cầm điện thoại của anh, xem xong thì mặt cậu biến sắc

- Nam...Nam... Mà tới xem nè!- Anh nó cứ dán mắt nhìn vào điện thoại mà tay cứ vẩy vẩy, miệng thì cứ liên tục gọi tên hắn. Còn hắn thì cứ ở trên chín tầng mây với hình ảnh của nó. Anh nó rời mắt khỏi điện thoại đi tới cốc vào đầu hắn- Mà nhớ tới đứa nào mà thần thờ vậy thằng kia?

- Hửm???- Hắn tỉnh bơ nhìn anh nó

- Mà xem nè!- Cậu đưa điện thoại của anh tới cho hắn xem

Hắn đơ trong vòng 5 giây, khuôn mặt bắt đầu trở nên tái xanh...

—————END Chương 3—————

Trong điện thoại của anh có gì mà khiến hắn đơ và còn xanh mặt? Chuyện này sẽ được tiết lộ trong chương 4

P/s: Mọi người hãy cho Trân ý kiến nha^^ Trân xin cảm ơn! Arigatou *cúi chào*

4. Chương 4

~12.00 PM:

Hắn cứ đơ suốt cho tới lúc cậu đánh vào vai hắn, hắn ngơ người nhìn 2 thằng bạn thân đang cười hắn, hắn nổi điên lên cho 2 tên này mỗi người 1 cốc rở đầu

- Cái thằng điên kia! Mà nổi sân khi thấy tên bé An trên mục người nổi tiếng hả?- Anh nó nhìn hắn hỏi

- Bạch Gia An là ca sĩ hả?- Hắn đặt 1 câu hỏi khác cho anh

- Phải!- Cậu trả lời thay anh

” Cốc...Cốc...Cốc”

Nó mở cửa bước vào, phía sau nó là nhõ và cô, hắn nhanh tay lẹ mắt tắt màn hình điện thoại của anh, cậu thì cứ cười suốt như 1 thằng điên, nhõ đi tới chỗ cậu và tặng cho cậu 1 cái nheo tai kha khá đau

- Sao cái mặt của mấy người nhìn gian thế?- Cô nhìn 1 lượt 3 thiếu gia nhà ta

- Bé An được lên trang nhất của tờ báo nổi tiếng nhất đó- Anh nó trả lời câu hỏi của cô

- Tưởng gì lớn lắm- Nó bĩu môi nói nhìn anh, nó nói tiếp- Tối nay em tới nhớ chuẩn bị đằng hoàng đó

Nó quay lưng bỏ đi, nhõ đi ra khỏi phòng không quên tặng cho cậu 1 nụ hôn lên má, cô đi ra nháy mắt với anh. Anh bật cười vì hiểu ý câu nói của nó, còn cậu và hắn thì đang đặt 1 dấu chấm hỏi trong đầu không hiểu nó nói cái quái gì cả.

- An nói cái gì mà có hiểu không, Minh?- Hắn hỏi cậu

- Tao mà hiểu nó nói gì chắc tao làm anh trai nó hoặc 1 trong 2 đứa nạm thân nó rồi- Cậu trả lời rồi nhìn về phía anh nó

- 2 đứa bây chậm tiêu quá. Tối nay tới bar Thiên Hoàng đi rồi biết- Anh nó nói rồi lấy lại điện thoại của mình từ tay hắn

~ 2.30 PM:

Đám tụ nó và tụ hắn có mặt đầy đủ dưới phòng khách, ngồi trên ghế sofa đơn là Papi nó và nó đang làm nũng Papi. Mami nó thì ngồi cạnh cô con dâu tương lai của mình

- Đây là chìa khóa biệt thự Black, ở đây có 3 phòng, 1 tầng hầm, 1 gara xe, 1 nhà bếp, có 3 tầng, 2 phòng nằm ở tầng 1 và 2 phòng ở tầng 2, ở tầng 2 thì 1 phòng nhạc cụ tập gì gì đó cho mấy đứa còn 1 phòng để ngủ, có 3 phòng dành cho khách sắp xếp ở tầng 1 có 1 phòng của khách và 2 phòng còn lại dành cho tầng 2 để khách ở. Sân thượng nằm ở tầng 3. Mỗi phòng đều có tivi hết nên mấy đứa khỏi tranh nhau- Mami nó đưa chìa khóa cho cô, nói rõ cấu trúc nhà cho cả đám tụi nó và tụi hấn biết luôn

- Mami ui! Con xa mami con sẽ nhớ lắm đó!- Nó chu môi, phồng má đi tới ôm cổ Mami nó

- Cô đó! Tôi mong cô về nhà mới thì đừng quậy phá là tôi mừng rồi. Mà tôi và pa cô định cho cô với thiếu gia Đức Nam đính hôn nên cô không được cãi lệnh nghe chưa?- Mami nó nhéo yêu đôi má đang phồng của nó

- Con biết rồi mà! Con hứa sẽ không quậy phá và hành hạ tên “Chết Bầm” đó đâu mami ^^ - Nó nói và nhấn mạnh 2 từ “chết bầm”

- Thôi! Mấy đứa nhanh soạn đồ rồi sang nhà mới đi, ta có công việc bận nên không tới đó cho với mấy đứa được. Ta xin lỗi!- Papi nó nói rồi đứng dậy kéo tay Mami nó đi

Cả bọn kéo nhau đi soạn đồ và thẳng tiến tới biệt thự Black

~ 3.00 PM:

+ Bang Diều Hâu: (gọi là DH nha mọi người)

Trong 1 góc tối cao nhất, trên chiếc ghế bang chủ có người đang ngồi nhâm nhi ly rượu trên tay, trên môi nhếch lên 1 nụ cười khinh bỉ, dưới chân người này là 1 tên con trai đang quỳ giống kiểu cầu hôn nhưng mặt lại cúi xuống

- Vanessa đã về rồi à? Sắp có trò vui để coi rồi!- Người ngồi trên ghế nói rồi uống 1 ngụm rượu, giọng khàn khàn của người hút nhiều thuốc lá, dáng hình là 1 anh chàng khoảng 18-19 tuổi

- Vâng! Boss Vanessa đã về, nhưng không chắc cô ấy sẽ gặp ngài đâu- Người quỳ đó là 1 cô nàng khoảng 15-16 tuổi, cất lên chất giọng nhẹ nhàng và đầy lạnh lùng

- Được rồi! Đi chỗ khác đi!

Người ngồi trên ghế ra lệnh, cô nàng đó đi ra ngoài, ánh mắt vừa chiếu sự yêu thương vừa chiếu sự hận thù...

+ Biệt thự Black:

4 chiếc siêu xe thượng hạng ngừng lại tại một ngôi biệt thự mang tên Black, đúng như tên gọi của nó, ngôi biệt thự này có cổng màu đen, các gạch tường đều theo chủ màu là đen nhưng vẫn tôn lên vẻ đẹp và sang trọng của ngôi nhà. Bước xuống 3 chiếc xe dẫn đầu là tụi nó và tụi hấn, chiếc xe cuối dừng để đựng vali của tụi nó và tụi hấn. Những chiếc vali được đặt xuống mặt đất, nó kéo vali đi vào bên trong sau khi cô đã mở cổng

- WOA...Nhà này rộng và đẹp quá hà...- Ánh mắt nó sáng rõ khi vào bên trong căn biệt thự này, ở bên trong được thiết kế khác hơn bên ngoài

Bên trong ngôi biệt thự, gạch tường được chủ đạo màu chính là màu kem sữa và xanh dương nhạt, nó kéo vali đi thẳng lên tham quan các phòng. Theo sau nó là nhõ, cô và tụi hấn, ai cũng trầm trồ khen ngợi căn biệt thự này, nó chọn căn phòng trên tầng 2. Căn phòng này chủ đạo là màu kem nhưng có một số màu đen được chen vào, có 2 tủ đều là màu đen. Cô và nhõ ở 2 phòng dưới tầng 1, nó ở tầng 2 cũng tiện cho việc sáng tác và tập luyện của nó. Tầng hầm nó lấy làm nơi bí mật, căn cứ riêng của tụi nó.

Tốn mất 30 phút để xếp đồ, xong hết mọi việc thì cả đám tập trung lại ở phòng khách rồi đi ra ngoài ăn

~ 8.00 PM:

+ Biệt thự Black:

Tụi nó đang chuẩn bị đồ để tới bar Thiên Hoàng, bên phía tụi hấn cũng chuẩn bị xong xuôi, tụi hấn tập trung dưới phòng khách trước. Nhõ đi xuống trước, trên người nhõ mặc 1 chiếc đầm màu hồng phấn ngắn trên đầu gối 20cm, bó sát người để lộ 3 vòng của nhõ. Sau nhõ là cô, cô mặc trên người chiếc đầm màu kem

đuôi cá không vai, tà trước ngắn trên đầu gối 30cm, tóc cô được xõa ngang lưng. Và người cuối cùng là nó, nó chỉ mặc 1 chiếc áo trắng có dòng chữ Boss, khoác ở ngoài là chiếc áo khoác jean đen kết hợp với chiếc quần jean đen ngắn và đôi bốt. Hắn ngạc nhiên khi nhìn thấy nó mặc đồ như vậy, không còn vẻ đáng yêu, dễ thương như lúc trưa mà thay vào đó là bộ mặt lạnh lùng chính gốc. Tụi nó và tụi hắn đi 3 chiếc mô tô khác nhau chạy thẳng tới bar Thiên Hoàng

GTNV lần 2

- Dương Thiết Quân:

Tuổi: 16

Tên nước ngoài: Edward

Tính cách: Điềm tĩnh, ít nói, luôn tuân thủ lệnh của nó và là phó thủ lĩnh thứ nhất của bang RE, có người anh trai là Dương Thiết Minh

- Trương Dương Tuấn:

Tuổi: 17

Tên nước ngoài: Kelvin

Tính cách: khó hiểu, thích làm mọi việc theo ý của mình, chỉ muốn làm theo lệnh của nó (vì anh chàng này rất thích nó)

- Trần Quang:

Tuổi: 18

Tính cách: Dễ gần, đẹp “zai”, đệ tử của anh nó trong bang RE

- Hải Vân:

Tuổi: 16

Tính cách: Đáng yêu, nói chuyện khá dễ thương, bạn thân của Thiết Quân và là em họ của nhõ, nhân viên thực tập của tập đoàn LB

- Trần Đức Phong:

Tuổi: 18

Tên nước ngoài: Jun

Tính cách: Là bang chủ của bang DH, khá lạnh lùng, là kẻ thù của nó, anh chàng này cũng rất thích nó nhất là tính cách

- Trịnh Hoàng Thanh- Nhóc

Tuổi: 16

Tên nước ngoài: Ken

Tính cách: Thích làm nũng với nhõ và nó, nhóc là em trai của nhõ

Sau đây mình xin giới thiệu các tập đoàn nổi tiếng:

*Tập đoàn A&T là của nhà nó

*Tập đoàn N&T là của hắn

*Tập đoàn LB là của nhà nhõ

*Tập đoàn CJL là của nhà cô

*Tập đoàn ABS là của Đức Phong

—END Chương 4—

5. Chương 5

~ 8.15 PM:

+ Bar Thiên Hoàng:

Nó đi vào bên trong bar, sau nó là nhõ và cô, 3 chàng thiếu gia kia thì đi xuống tầng hầm bí mật nơi đó là bang RE. Nó ngồi trên chiếc bàn tròn dành cho ba người nằm trong góc tối nơi nó thích nhất

-Tao công nhận tính của mày không bao giờ bỏ được đó- Nhõ lắc đầu bó tay con bạn thân

-Tao thích đó- Nó tỏ lời lạnh lùng

-Ngân, mày có nói hàng trăm lần thì nó vẫn vậy thôi! Cái sở thích ngồi trong góc tối mới là bé An nhà mình chứ- Cô đi tới ngồi xuống bàn, nhõ cũng không nói nữa

ngồi xuống bàn

-Các em muốn uống gì?- Phục vụ hỏi tụi nó

-Cho tôi 1 cocktail dâu- Nhõ nói

-Tôi 1 cocktail táo- Cô nói rồi cười, làm tên phục vụ muốn ngã gục dưới chân cô

-Cocktail Soda chanh- Nó nói giọng lạnh lùng và ngắn gọn

Tên phục vụ đi vào lấy nước, sau 15 phút thì phục vụ đem 3 ly cocktail đưa cho tụi nó, tiếng nhạc vang lên khiến nó khó chịu. Nhõ và cô thì cứ ngồi lắc lư theo điệu nhạc. Từ đằng xa đi tới bàn nó khoảng 5-6 tên con trai, tên nào cũng có vẻ say sấn hết

-Cô em này xinh đẹp thật đó!- 1 tên trong đám đó vuốt mặt nhõ

-Tránh xa tôi ra!- Nhõ hất tay tên đó ra và lấy khăn lau đi lau lại chỗ tên đó đụng vào

-Cô em hung dữ quá!- Tên khác cư

-Tụi mày xem nè! Cô em này cũng xinh lắm nè!- 1 tên khác nhìn cô rồi chạm tay vào mặt cô

-Tránh ra- Cô đẩy tên đó ra

-Cô bé ngồi trong góc tối kia cũng xinh đó! 3 cô em học trường nào vậy?- Tên cầm đầu hỏi

-Biến!- Nó ra lệnh, từ “biến” trong miệng nó phát ra có mùi của thuốc súng

-Nói gì lạ vậy cô em?- Tên đó nói tiếp, tay chạm lên mặt nó

Nó chặn tay tên đó, ánh mắt lạnh của nó bắt đầu nổi lên, tên cầm đầu tức giận đưa tay lên định tát nó thì...Nó chìa miệng súng vào đầu tên đó. Hắn ta xanh mặt không dám nói gì, phía tụi hắn đi tới chỗ tụi nó, nhìn thấy hỗn loạn tại bàn tụi nó. Tụi hắn nhanh chạy đến thấy nó cầm súng và chìa vào đầu 1 tên khá giống giang hồ

-Có chuyện gì vậy, An?- Anh nó hỏi nó

-Đám này động tay động chân tới- Nó trả lời đầy lạnh lùng

-Hiểu luôn! Thanh- Cậu hiểu ý của nó liền gọi nhóc tới

-Có mặt em, mấy anh chị có việc gì cần à?- Nhóc hỏi rồi nhìn 1 lượt thấy nó, nói tiếp- Chị An về lúc nào vậy?

-Đem đám này đi!- Nó ra lệnh

Nhóc gọi người đưa đám mặt giống giang hồ đó xuống tầng hầm, tụi nó và tụi hắn đi xuống sau

+ Bang RE:

Nó đi tới ngồi trên chiếc ghế có dòng chữ “Đại Boss”, hần đứng nhìn không hiểu tại sao nó lại ngồi ở đó cả những thành viên của bang cũng không hiểu.(chị An ít khi tới bang lắm, ít cho các thành viên gặp từ năm 14 tuổi, còn trước đó lúc 12 tuổi vẫn hay tới bang. Cho dù chị í không tới đây thường xuyên nhưng cái tên Vanessa luôn được tôn trọng) Nhõ, cô, anh và cậu hiểu tính nó quá nên đưa cho nó 1 con dao, nó cầm dao và môi nhếch lên 1 nụ cười đầy ác ý

-Hôm nay tao sẽ không ra tay. Christina, mày giúp tao nha- Nó cười nhạt

-OK, Boss- Nhõ cười

Hần chẳng hiểu tại sao nó lại ra lệnh cho nhõ được ngoại trừ anh và cậu, tại sao nhõ lại gọi nó là “Boss”. Tại sao cậu lại tôn trọng nó như nó là thủ lĩnh

-Boss Vanessa, lâu rồi không gặp!- Kelvin và Edward đi vào

-Boss Vanessa???- Hạn chẳng hiểu Kelvin đang nói gì (Khi ở trong bang thì gọi tên bằng tiếng Anh nha)

-Xin thông báo cho mày biết luôn, Boss Vanessa chính là Bạch Gia An vk tương lai của mày đó- Anh nói cười vui vẻ

-Giờ tao hiểu rồi- Hạn gật đầu liên tục

-Xin thông báo, kể từ hôm nay Boss Vanessa sẽ hoạt động chung với tất cả chúng ta!- Cô nói

Mấy tên giang hồ lúc này nghe tới chữ “ Vanessa” thì tái xanh cả mặt còn thành viên của bang RE thì vỗ tay liên tục. Nó cười, nụ cười khinh bỉ được thể hiện trên môi nó

“ ĐOÀNG...”

Một tiếng súng phát ra từ phía nó, ai cũng ngạc nhiên nhìn nó, trên tay nó cầm súng và khói đang bay ra từ miệng súng. Miệng súng được chia thẳng vào tên cầm đầu đám giang hồ đó

-Lần này tôi cảnh cáo. Lần sau còn đụng tới tôi thì đừng trách tôi!- Nó nói giọng lạnh lùng, mùi máu tanh sòng sọc bay lên mũi nó khiến nó khó chịu, nó nói tiếp- Dọn dẹp đi! Thả đám kia ra luôn đi

-Hay thật đó!- Thành viên 1

-Thật không hổ danh “Đại Boss Vanessa”- Thành viên 2

-Nể phục thật!- Thành viên 3

-...- Những lời khen thưởng và tán dương nó nổi lên

-Về thôi! Hết vui rồi!- Nó ra lệnh rồi đi trước

Tụi hắn và tụi nó đi ra khỏi bar, lấy xe và trở về lại biệt thự Black...

—————-END Chương 5—————

Cho Trân ý kiến trong chương này nha^^

6. Chương 6

/ 1 tuần sau/

~ 6.00 AM:

+ Sky Start School:

3 chiếc xe mô tô đời mới chạy thẳng vào sân trường khiến cho nhiều ánh mắt đáng ngưỡng mộ, bước xuống xe đầu tiên là nó. Với bộ đồng phục áo comlê trắng có chiếc cà vạt sọc caro màu đỏ và đỏ nâu, kết hợp với chiếc váy caro cùng màu với cà vạt trên áo nó, chiếc váy ngắn trên đầu gối nó 20cm. Nó mở mũ bảo hiểm

ra, mái tóc được buộc cao và gọn gàng xõa ra khiến nó trở thành tâm điểm chú ý của học sinh trong trường. Nhỏ và cô đi sau, bộ đồng phục đều giống nhau chỉ có điều là 2 vị tiểu thư này thả tóc tạo ra vẻ dịu dàng khiến nhiều chàng phải đưa mắt hình trái tim nhìn. 3 chàng thiếu gia cũng đi ra, bộ đồng phục của họ rất giống nhau, quần jean đen kết hợp với áo comlê và chiếc cà vạt màu đỏ và đỏ nâu. Tụi hần và tụi nó cùng đi về lớp, mọi ánh mắt ghen tị có, tức điên có, thán phục có, vân vân và mây mây đều chiếu về phía tụi nó và tụi hần.

+ Lớp 11B3:

Tụi nó đi vào lớp trước, nó yên vị lại chỗ ngồi thân yêu của nó, nhỏ và cô cũng vậy, 1 top nữ liền đi tới chỗ nó khoảng 10-15 người. Nó chẳng thèm quan tâm, tai đeo dây phone nghe nhạc, mắt thì cứ hướng ra phía sân sau trường

- Này!- Ắ Ngọc Linh kêu nó

-...

- Mày bị diếc hả con kia?- Ắ ta tiếp tục nói, những lời đó lọt vào tai nó nhưng nó vẫn không nói gì, còn nhỏ và cô thì ngồi xem kịch hay

-...

- Tao nói mày có nghe không hả?- Ắ Linh nói tiếp

- Linh, mày tránh qua 1 bên đi!- 1 cô nàng mặt cũng đầy phấn son, váy mặc cắt ngắn còn hơn Ắ Linh 10cm

- Được rồi!- Ắ Linh tránh qua 1 bên

- Giang, mày mu gọi cho 3 tên kia tới xem film đi nhớ nói họ mua bánh với nước nha^^- Nhỏ cười đầy ẩn ý, cô cũng hiểu nên lấy điện thoại gọi cho anh. Anh nghe xong thì cũng làm theo lời cô, mua bánh và nước rồi cùng 2 tên kia về lớp

Về tới lớp, cả 3 nhìn thấy 1 đám nữ sinh đứng đầy bàn của nó và hần, hần nóng mặt muốn tới đó thì bị anh và cậu chặn lại không cho đi nên ngồi yên xem film

- Cô là ai?- Nó hỏi ắ đang đứng cạnh ắ Linh

- Tao là bạn gái của hoàng tử Đức Nam. Tên tao là Kim Bích- Ắ Bích lên giọng với nó

- Vậy hả?- Nó giả vờ ngây thơ vô (số) tội nói

- Mày...- Ắ Bích tức đỏ mặt, nó thì quay mặt chỗ khác không thèm để ý tới nữa

“CHÁT”

Một âm thanh nghe chói tai vang lên, tay ắ Bích đã yên vị trên mặt nó, mặt nó in dấu 5 ngón tay của ắ, phía tụi hần và nhỏ đứng dậy ngay lập tức. Hần đi tới chỗ nó, đặt tay lên chỗ nó bị tát mà lòng hần xót lòng, anh nó tức mình định cho ắ Bích biết tay thì bị cô chặn lại

- Đừng xen vào! Để tụi em tự giải quyết, anh đừng xen vào khi nào cần em sẽ nói- Cô ra lệnh, anh đành đứng yên

Nhỏ và cô đi tới chỗ nó, nhỏ tức giận đẩy ắ Bích ra một bên, cô đẩy hết top nữa đó ra khỏi chỗ của nó. Tay nó siết chặt lại thành nắm đấm, nhỏ đi tới ngồi cạnh nó, ôm nó vào lòng, mặt hần tối sầm như mực không nói gì. Trong đầu hần chỉ có từ “trả thù cho nó”

- Không sao đâu, An! Để tao và Giang giải quyết giúp mày không cần mày ra tay đâu!- Nhỏ nói khẽ vào tai nó để an ủi nó

- Ừm...- Nó trả lời lạnh lùng, mặt đen xì như lọ nghẹ

“Reng....Reng...”

Tiếng chuông vào lớp vang lên, mọi người trong lớp về lại chỗ ngồi, cô giáo chủ nhiệm đi vào lớp, theo sau là 1 anh chàng cực cool

- Chào các em! Hôm nay lớp ta có 1 bạn mới!- Cô giáo nói
 - Xin chào, tôi là Trương Dương Tuấn! Mong được giúp đỡ- Anh chàng đó nói
 - Em về chỗ đi!- Cô giáo
- Dương Tuấn đi về phía bàn trống sau lưng bàn của nó và hấn
- Lâu rồi không gặp, Bạch Gia An!- Dương Tuấn nói nhỏ vào tai nó chỉ đủ cho 2 người nghe

-...

- Cô có 1 thông báo cho các em, trường ta năm nay tổ chức buổi tiệc kỉ niệm 5 năm thành lập trường vào ngày 30/8. Mỗi lớp có 2 tiết mục, ca hát nhảy múa gì cũng tùy các em. Đạt giải nhất thì được 1 chuyến đi sang Nhật tham quan trong 1 tuần dành cho lớp đạt giải nhất. Em nào đăng kí thì nói với cô nha!- Cô giáo nói
- Em muốn đăng kí!- Nó giơ tay lên
- Em biểu diễn đơn hay theo nhóm- Cô giáo hỏi nó
- Dạ nhóm!- Nó trả lời
- Vậy nhóm của em có ai?
- Em- Nhõ giơ tay lên
- Em nữa cô- Cô giơ tay lên
- Em!- Anh và cậu cũng giơ tay lên và đồng thanh

Hấn chỉ giơ tay không nói gì, tiết mục còn lại là của nó, cô giáo chủ nhiệm đi ra khỏi lớp, nó ngồi yên không nói gì. Hai tiết học trôi qua lặng lẽ cho tới khi ra chơi...

—————END Chương 6—————

7. Chương 7

+ Sky Start School:

Giờ ra chơi tụi nó và tụi hấn tập trung hết ở sân thượng của trường, nó ngồi ở lang thang của sân thượng đeo tai phone nghe nhạc, mắt nó nhắm lại. Hấn đi tới nhìn nó 1 hồi lâu rồi mở 1 tai phone của nó ra và đeo vào hấn, nó giật mình nhìn hấn chằm chằm

- Thấy tôi đẹp trai quá nên nhìn suốt vậy? - Hấn đưa tay lên hất tóc mái tỏa ra vẻ cao ngạo
- Không!- Nó trả lời tỉnh bơ
- Ặc...Vậy sao cô nhìn tôi suốt vậy? - Hấn hỏi nó
- Vì anh hơi không được bình thường như người khác- Nó trả lời tiếp
- Tôi mà không bình thường á? - Hấn cảm thấy như mình hơi bị què
- Đúng! Thứ nhất, tôi đang cần yên tĩnh thì anh tới phá. Thứ hai, tôi muốn nghe nhạc thì anh lại lấy tai phone của tôi. Từ 2 điều đó suy ra, anh không được bình thường về trí não- Nó giảng 1 bài học cho hấn nghe (Anh ấy IQ đạt tới mức 290/300 mà chị này còn hơn anh tới 300/300 ghê ==”)

Nó nói xong thì đứng dậy đi qua phía nhõ và cô đang nói chuyện với 2 vị thiếu gia, còn hấn thì cứng đờ vì lời giảng thuyết của nó, vì bị què 1 vố nặng. Một hotboy của trường mà lại bị một đứa nói “không được bình thường” thì què tới mức nào. Hấn đờ 1 lúc thì hoàn hồn lại và đi tới phía tụi nó đang nói chuyện có

cả Dương Tuấn và nhóc cũng ở đó. Nhõ thì cầm chiếc ghita, cô thì trống cajo, anh thì chiếc đàn organ, cậu cũng cầm chiếc ghita

- Sao đây? Hát bài nào?- Cô hỏi

- I Wanna Be Your Love?- Nó nhìn hấn, còn hấn chỉ gật đầu

- Bài này song ca được không?- Nhõ nghi ngờ nó

- Không song ca được thì sao tao hỏi tên chết bầm kia. Mày lo dư thừa- Nó cho nhõ 1 cốc

- Tại mày thích hát đơn mà có bao giờ chịu song ca đâu- Nhõ bĩu môi

- Thôi tập nhanh rồi vào lớp. Còn có 15 phút nữa đó- Anh ra lệnh

- Mấy anh chị tập tốt nha! Em luôn ủng hộ- Nhóc Thanh

Tiếng đàn organ bắt đầu rồi sau đó các nhạc cụ khác vang lên, nó bắt đầu cất tiếng hát

“ Gần bên anh, em nghe sao trái tim bồi hồi

Gần bên anh, em nghe sao cảm xúc sung động

Cầm tay anh cho em ánh mắt ấy ngại ngùng

Là vì anh, là vì anh”

Tiếng hát của nó ngọt ngào khiến cho tim của hấn lại đập lồi nhịp, hấn bắt đầu hát

“ Gần bên em, âu lo tan biến trong muộn phiền

Gần bên em, ngọt ngào như những giấc chiêm bao

Nụ cười em cho anh bao dấu yêu nồng nàn

Là vì em, là vì em”

Hấn hát cũng được, không cần bình luận nhiều, tập xong thì cả đám tụi nó và tụi hấn đi về lớp. Ngồi trong lớp nó chỉ ngủ cho tới giờ ra về, nhõ và cô tìm hết cách gọi nó dậy nhưng chẳng được, cả anh và cậu cũng ra tay nhưng vẫn không được. Tới lượt hấn, hấn chỉ nhìn nó, thấy nó đang đeo tai phone nên lấy tai phone ra không cho nó nghe nữa. Nó mở mắt ra biết người nào làm nên nó ngẩn mặt lên quát hấn 1 trận

- Cái tên chết bầm kia! Nhà người chán sống rồi hay sao mà đụng vào ta hả? Nhà người thích phá đám giấc ngủ của người khác lắm hả?- Nó rượt hấn chạy vòng vòng khắp lớp

- Thôi đi, An! Đi về thôi, ra về rồi chỉ còn tụi mình ở đây thôi đó!- Nhõ kéo tay nó lại

Hấn đứng lại thở hồng hộc và cũng cảm ơn nhõ vì đã cứu hấn lần này, tụi nó ra trước cổng trường chờ tụi hấn lấy xe rồi về.

~ 11.30 AM:

+ Biệt thự Black:

Xe của tụi hấn ngừng lại trước cổng biệt thự, tụi nó bước xuống xe và đi vào nhà, còn tụi hấn thì vào gara cất xe rồi vào nhà. Nó vừa bước vào nhà thì đi thẳng lên phòng không nói gì hết, nhõ và cô cũng lên phòng thay đồng phục rồi xuống nấu ăn trưa. Anh và cậu cũng thay đồng phục rồi giúp 2 vị tiểu thư kia nấu ăn. Trên phòng của nó và hấn...Nó thay đồng phục xong thì nằm trên giường ngủ tiếp, còn hấn sau khi thay đồng phục xong thì ngồi coi tivi không thèm để ý gì tới nó

- Hai người kia, xuống ăn trưa nè- Nhõ gọi lên

- ...

Một sự im lặng không nghe tiếng trả lời, từ từ trên tầng 2 bước xuống tầng 1 và bước tới cầu thang xuống tầng trệt là...Hấn. Cô ngấm một hồi lâu thì không thấy nó nên hỏi hấn

- An đâu rồi?- Cô

- Đang ngủ- Hấn trả lời ngắn gọn

- Đúng là heo ngủ có khác!- Anh lắc đầu bó tay con em gái

Tụi hấn và 2 vị tiểu thư ăn trưa xong hết đang dọn dẹp thì nó lết xác xuống

- Oáp...Trưa nay ăn gì vậy, Ngân?- Nó vừa ngáp vừa nói, hình tượng của nó như thế này mà có ai chụp lại và bán chắc đắt tiền lắm vì nó nổi tiếng mà

- Ăn đấm- Nhõ trả lời lại

- Mà nói cái quái gì vậy còn điên kia? Ăn đấm sao ăn?- Nó giật mình sau khi nghe nhõ nói xong

- Ăn đấm là dành riêng cho mày, cong mọi người ăn cơm hết rồi!- Cô chen vào thêm

- Thui mờ! Tha cho em lần này đi! Em đói lắm rồi. 2 chị xinh đẹp, đáng yêu, dễ thương của em- Nó ôm tay nhõ tỏa ra vẻ tội nghiệp

- Tạm tha cho mày hôm nay, hôm sau còn vậy là tao cho mày ăn đấm thật!- Nhõ nói

Cô đành long nấu món khác cho nó ăn, biết nó ăn như heo nên 2 cô nàng nấu nhiều hơn cho nó ăn. Ở trường thì bí mật không cho ai biết mình là ca sĩ nổi tiếng, còn ở nhà thì cứ làm điều mình thích, hình ảnh của nó mà lộ thì tiền thu vào còn nhiều

“ Tách...”

Hấn lấy điện thoại ra chụp hình nó, nó giật mình nhìn hấn thì mới phát hiện hấn đang chụp hình nó

- Nữ ca sĩ Vanessa vừa ngáp vừa nói chuyện bán cho các nhà báo chắc mắc tiền lắm đây. Còn có hình Nữ ca sĩ Vanessa ăn uống như một con heo chắc cũng được kha khá tiềnf- Hấn trêu nó

- Mau xóa!- Mặt nó tối sầm lại

- Không!- Hấn vẫn còn trêu nó

- Mau xóa!- Nó hét lên, ra lệnh cho hấn

Hấn sợ nhưng vẫn không xóa, nó đặt đôi đũa trên tay xuống, đi về phía hấn, nhõ và cô sợ xanh mặt, sợ nó sẽ giết chết hấn. Nhưng....

————-END Chương 7————-

8. Chương 8

+ Biệt thự Black:

Nhưng nó bước tới lấy chiếc điện thoại của hấn xóa hết 2 tấm hình, rồi trả điện thoại lại cho hấn. Hấn thở phào nhẹ nhõng thì nó kề dao vào ngay cổ hấn, hấn đơ không biết sao nó lại nhanh đến như thế. 2 cặp đôi kia tái xanh cả mặt không ai dám nói gì (Ai bắt hấn đụng vào tổ kiến lửa này? Đó là t/g nè...hahahahaha)

- Từ nay trở đi, nếu anh còn chụp hình lên tôi nữa là cái mạng của anh tôi không giữ nữa đâu- Nó nói giọng lạnh lùng, con dao trên tay nó cứa vào cổ hấn, máu rỉ ra

- Tôi biết lỗi rồi!- Hấn sợ xanh mặt

Nhõ và cô lôi nó ra, trên dao có máu nó liếm máu trên dao rồi cười khẩy, anh và cậu thì nhanh lấy thuốc băng lại cho hấn. Giờ hấn mới biết thế nào là “ Đại Boss Vanessa” còn có danh hiệu khác “ Vanessa máu lạnh”, hấn từ giờ không dám đụng vào nó nữa.

Một thời gian sau, tới ngày diễn ra lễ kỉ niệm. Nó từ trên tầng 1 bước xuống, nó mặc chiếc áo đen sát tay kết hợp với chiếc váy đen, áo khoác sơ mi caro đỏ đen được buộc ngang hông. Hấn mặc cũng giống nó chỉ

khác là quần jean đen được tĩa ở đầu gối vào áo sơ mi thì mặc vào, áo của nó và hần là áo cặp. Cô với anh cũng mặc đồ đôi, nhõ và cậu cũng thế, cả 3 cặp của chúng ta chạy xe tới trường

+ Sky Start School:

- Cảm ơn tiết mục nhảy hiện đại của lớp 10A5, tiếp theo là tiết mục song ca của lớp 11B3- MC nói

2 cặp đôi của nhõ và cô đi lên trước để chuẩn bị mọi thứ, tiếng nhạc bắt đầu vang lên, nó bước lên sau hát như lúc tập luyện và cuối cùng là hần. Bài biểu diễn này kết thúc, tụi hần và 2 vị tiểu thư đi vào để sân khấu lại cho nó, bây giờ nó hát đơn

“ Em đã thử thử học cách để không làm phiền anh

Em đã thử nghĩ đến ngày tháng xa anh em biết không êm đêm

Đã tự tìm hiểu cái khoảng thời gian nếu như mình xa cách

Đều đó sẽ thành sự thật vì có lẽ ta chẳng bao giờ mình chung vách được

Ngược lối anh về á từ giờ không có em

Vì đã quá nhiều sự ràng buộc nên anh đành phải trốn tránh em

Trốn tránh quen đi..sự nóng giận em dồn nén

Trốn tránh men khi..nỗi buồn bao vây cùng cơn trắng

Phiền anh cả lúc đi chơi vs bạn em lại đỡ trò ghen tuông

Phiền lúc đi chơi ngoài đường gặp anh ôm ai lúc đêm đã muộn

Anh biện minh em biết..anh nêu lí do em biết

nhưng rồi thương anh nên em chịu đựng điều đó chỉ em biết

Anh lúc nào cũng bận có phải anh chán em lắm đúng ko?

Ngày nào cũng thấy tin nhắn quen thuộc anh mệt lắm đúng không?

quen nhau được mấy tháng.. gặp nhau bao lần đã khiến anh mệt mỏi

Thì ngay lúc này thì em sẽ rút vì em là người cứng cỏi!

Nếu 1 chữ nhớ 1 chữ thương thì em sẽ dang hiển nó

Nếu 1 cái có 1 vết thương thì đối vs anh là chuyện nhỏ

Vì anh đâu thấu vì anh đâu hay ở phía bên kia có người nhớ

Chỉ là buộc miệng nói câu chia tay thì tại sao em phải chờ

Nếu 1 chữ nhớ 1 chữ thương thì em sẽ dang hiển nó

Nếu 1 cái có 1 vết thương thì đối với anh là chuyện nhỏ

Vì anh đâu thấu vì anh đâu hay ở phía bên kia có người nhớ

Chỉ là buộc miệng nói câu chia tay thì tại sao em phải chờ...”

(Phiền-Như Hexi)

Nó đọc rap xong thì đi xuống, nhõ và cô chọc nó, ả Bích và ả Linh đi tới nhìn nó

- Chúc mừng nha!- ả Bích cười khinh bỉ rồi đưa cho nó chai nước

- Cảm ơn!- Nó cười rồi cầm lấy chai nước mở nắp ra

ả Linh và ả Bích cười thầm trong bụng, nó cầm chai nước đổ hết lên đầu ả Bích, phấn son trên mặt ả ta trôi đi nhìn rất giống ma. ả Bích bực bội định cho nó 1 tát thì bị hần chặn tay lại không cho đụng vào nó, nó cười khẩy rồi bỏ đi. Đi theo dau nó là nhõ và cô rồi tụi hần

/ Ngày hôm sau/

~ 6.30AM:

+ Lớp 11B3:

- Cô xin thông báo cho lớp ta một tin vui cho cả lớp. Lớp ta đạt giải nhất nên giành được chuyến đi tham quan Nhật lần này- Cô giáo chủ nhiệm thông báo

- Yeah!!!!- Hs 1

- Cuối cùng cũng được đi chơi rồi- Hs2

- Khi nào đi vậy cô?- Hs3

- Tuần sau- Cô giáo trả lời rồi đi ra ngoài

Nó chẳng thèm quan tâm cứ nằm ngủ với chiếc tai phone, hấn gục trên bàn ngắm nhìn khuôn mặt ngủ của nó vô cùng đáng yêu. Ngồi mỗi một hết 90 phút thì mới ra chơi, nó nhanh chân chạy xuống canteen, đi sau là tụi hấn. ăn uống no nê thì về lớp học tiếp cho tới khi ra về. Nó cứ vui vẻ cười suốt cả ngày không phải vì sắp đi du lịch mà vì sắp được gặp người chị đáng kính của nó. Người chị nuôi đang sống ở Nhật của nó với lại lâu rồi nó cũng không về Nhật chơi

_____GTNV_____

- Bạch Tường Vi:

Tuổi: 20

Tên nước ngoài: Annie

Tính cách: Thương nó nhiều hơn là anh nó, chị Vi mất pama sớm nên được pama nó nhận nuôi, dễ thương, là người mẫu độc quyền của tập đoàn LB

—————END Chương 8—————

9. Chương 9

/ 1 tuần sau/

~ 10.00 AM:

+ Tan Son Nhat Airport:

Tất cả học sinh của lớp 11B3 đều có mặt tại sân bay, nó thì đeo tai phone nghe nhạc, nhõ nói chuyện với cậu. Cô thì chọc anh, còn hấn thì giỡn đùa với mấy thằng con trai trong lớp, ả Bích, ả Linh và ả Hấn cũng đi cùng tới Nhật. Tất cả phải lên máy bay để đi, tụi hấn và tụi nó thì ngồi ở hàng ghế VIP ai cũng nể phục, chỉ có nó là bị đám con gái khinh bỉ còn đám con trai thì ghen ghét hết lời. Nó ngồi chung với hấn, tai nó vẫn đeo tai phone từ lúc ở biệt thự tới sân bay rồi lên máy bay vẫn tai phone không thèm nói chuyện với hấn. Hấn tức mà không biết làm gì cho hả giận nneen ngồi chung với nó, hấn đã nghịch mái tóc vàng nâu của nó. Phá tới mức nó bực bội cho hấn lãnh một cốc đau ê ẩm. Phía bên nhõ và cậu, yên bình hơn phía bên kia, 2 người tựa đầu vào vai nhau mà ngủ từ lúc lên máy bay tới lúc xuống máy bay. Bên phía anh và cô thì sao? Bên này cũng yên bình được 15 phút thì tiếng la của anh cất tiếng lên làm 2 đôi kia giật mình quay xuống nhìn

- Anh xin lỗi mà, bà xã!- Anh nó cầu xin cô

- Không!- Cô quay mặt đi chỗ khác không thèm nhìn mặt anh 1 cái

- Tha lỗi cho anh đi mà! Anh biết lỗi rồi mà!- Anh cứ tiếp tục cầu xin cô

- 2 người ồn quá! Im cho người khác ngủ đi!- Nó ra lệnh làm anh im lặng luôn không dám nói gì nữa

Chuyện là như thế này, cô đang ngủ ngon trong vòng tay của anh thì cô tiếp viên đi tới hỏi anh có dừng gì không. Anh nói không nhưng lại đỡ trò chọc ghẹo mấy cô tiếp viên đó, cô thấy và đã cho anh 1 cái lườm đầy lạnh lùng và không thêm nói chuyện với anh nữa. (Cho anh chừa! Đã có vk ùi mờ còn trêu ghẹo con gái khác trước mặt vk)

~ 1.30 PM: (Ở Nhật cùng ngày với Việt Nam nhưng thời gian nhanh hơn Việt Nam 2 tiếng)

+ Airport:

Tới sân bay, nó bước xuống trước, kéo vali đi thẳng ra ngoài không thêm chờ tụi hấn đi chung. Ra khỏi cổng sân bay là có xe tới đón nó, không ai khác người đó là chị Vi. Anh nó nói với cô giáo chủ nhiệm nếu mai có đi đâu thì nhắn tin cho anh biết, mọi người về khách sạn nghỉ ngơi, còn tụi hấn có chỗ ở rồi khỏi lo. Cô thì lắc đầu bó tay con bạn thân, bỏ bạn ở lại sân bay, 5 phút sau thì có 1 chiếc siêu xe đời mới chạy tới trước cổng sân bay đưa tụi hấn về biệt thự Katsumi của nhà nó.

+ Biệt thự Katsumi:

Chiếc xe ngừng lại trước cổng, tụi hấn bước xuống xe và đi vào nhà, nó,ngồi ăn bánh bạch tuột nướng với chị Vi một cách ngon lành như không hề hay biết có tụi hấn. Cô đi tới nhéo má, bóp mũi, nhéo tai nó, nó thì cứ la í ới

- Ngân xinh đẹp, đáng yêu cứu tao với!- Nó cầu cứu tới nhỡ

- Không! Mày bỏ bạn thì đừng kêu tao cứu- Nhỡ ngoảnh mặt làm ngơ như không có chuyện gì

- Anh hai đẹp trai của em, cứu em đi!- Nó đưa ánh mắt cầu cứu nhìn anh, anh đang bị cô giận nên không dám nói gì, nếu nói là ngoài đường thẳng tiến

- Anh Minh đẹp trai của em! Cứu đứa em gái tội nghiệp này đi!- Nó quay qua cầu cứu tới cậu

- Xin lỗi! Anh không dám!- Cậu sợ nhỡ nên không dám

- Chị Vi cứu em!- Nó nắm tay chị Vi cầu cứu, còn chị Vi chỉ mỉm cười mà không giúp nó

- Mày mới đi mới có người cứu mày!- Cô tiếp tục sự nghiệp hành hạ đôi má xinh đẹp của nó

- Tha cho tao i mờ, Giang!- Nó đưa đôi mắt long lanh nhìn cô

- Không!- Cô

Một bàn tay kéo tay cô rời khỏi khuôn mặt đỏ ngầu do bị nhéo kia, ai cũng giật mình nhìn, nó được vị cứu tinh cứu nó. Nó mừng rỡ đứng dậy ôm người đó lại, mùi hương bạc hà từ người đó bay vào mũi nó, nó nhận ra cái mùi hương này quen quen nên ngẩng mặt lên nhìn...Là hấn. Hấn thì cười títt mắt vì được nó ôm, cong nó thì đỏ mặt không phải vì nó ôm hấn mà vì nó đang tức

- Cái tên chết bầm đáng ghét, xấu xa! Ai cho nhà mi đụng vào ta hả? - Nó đánh hấn mấy cú đấm kha khá đau

- Do cô tự ôm tôi mà- Hấn vẫn còn cười cho dù đau đến bao nhiêu

- Ta cho mi chết!- Nó cứ liên tục đánh hấn không ngừng, hấn vẫn cười không phản kháng lại

- Thằng nhóc đó là ai vậy?- Chị Vi hỏi

- Chàng rể nhà mình đó chị!- Anh trả lời

- Nếu là bạn trai của An vậy tại sao An đánh thằng nhóc đó nhiều vậy?- Chị Vi

- Bị ép đính hôn đó chị!- Cô

- Đúng là pama có khác! Thích ép buộc người khác quá- Chị Vi

- Papi lỡ hứa với người ta nên phải làm thôi chị à- Anh

Papi nó và Papi hấn đã hứa với nhau nếu có con gái thì phải làm con dâu nhà hấn, chị Vi chỉ gật đầu, phía bên này ăn uống nói cười vui vẻ, còn nó và hấn thì cứ đánh nhau suốt, tiếng la của nó vang vọng khắp nhà. Nó cứ rượt hấn chạy khắp nhà để đánh hấn, hấn thì vừa chạy vừa cười liên tục

- Áaaaa...- Nó chân nên té, tiếng la của nó khiến hấn giật mình quay lại nhìn nó
- Có sao không heo ngủ?- Hấn đi tới hỏi nó
- Chả sao cả- Nó trả lời lại cho dù chân đau
- Bó tay mày rồi đó An! Chạy cho cổ vào rồi té- Cô đi tới đỡ nó đứng dậy, cứ trách nó suốt
- Hì hì...- Nó cười trừ

Buổi trưa trôi qua đầy vui vẻ ở Nhật của tụi nó và tụi hấn...

————-END Chương 9————

10. Chương 10

~ 5.00 PM:

+ Biệt thự Katsumi:

Nó ngồi trên ghế sofa đọc sách, cô và nhõ thì nấu ăn trong bếp, chị Vi có việc bận nên ra ngoài, anh thì tới chi nhánh công ty A&T ở Nhật. Cậu thì giúp nhõ và cô nấu ăn, hấn thì đi đâu mất tâm mất tích từ lúc 3 giờ chiều tới giờ, nó chẳng thèm quan tâm tới. Đúng 5 giờ 30, mọi người về lại biệt thự, ăn tối xong, ai về phòng nấy không nói gì

+ An Room's:

Nó ngồi lục tung căn phòng lên, hấn từ nhà vệ sinh đi ra, mái tóc ướt nhỏ từng giọt nước xuống đất, căn phòng lộn xộn cả lên, hấn tức diden quát nó

- Cô làm cái trò gì vậy hả?
 - Tìm đồ!- Nó cứ tiếp tục lục lọi không thèm nhìn hấn
 - Cô lục phá hết cả căn phòng này rồi đó!- Hấn gắt lên nhìn nó
 - Thì sao? Có liên quan tới anh không? A...Đây rồi!- Nó nói rồi tiếp tục sự nghiệp lục lọi của mình cho tới khi thấy chiếc laptop thân yêu của nó
 - Có chiếc laptop thôi mà cô vui tới vậy à?- Hấn ngồi xuống ghế lau khô tóc
 - Không liên quan tới anh đâu!- Nó mở laptop lên và lướt web
- Nó đang tìm tài liệu về các thành viên của bang RE và nhiệm vụ sắp tới, hấn nhìn nó đang làm việc tới mức chán. Hấn lau khô tóc rồi thì đi tới kê sát mặt hấn vào mặt nó, hấn gấp laptop lại, nó đỏ mặt nhìn chăm chăm vào mặt hấn
- Anh tránh ra coi!- Nó đẩy hấn qua một bên, mặt của nó vẫn chưa hết đỏ
 - Không!- Hấn trả lời tỉnh bơ
 - Tên điên này, anh để cho tôi yên đi!- Nó đứng dậy
 - Không!- Hấn trả lời rồi kéo tay nó lại

Nó mất chón thì ngã vào người hấn, nhìn cảnh tượng này có thể nói 2 bạn này đang rất hạnh phúc, mặt nó đỏ lên như quả cà chua. Hấn cười gian rồi đặt lên môi nó một nụ hôn, nó ngạc nhiên không kháng cự được cho tới khi cả hai hết oxi để thở thì hấn mới luyến tiếc thả môi nó ra

- Tên điên kia, anh làm gì vậy hả?- Nó đỏ mặt nói
 - Nói nghe nè!- Hấn kéo tay nó lại
 - Tránh xa tôi ra!- Nó
 - Nếu còn kháng cự thì đừng trách tôi. Tôi sẽ không tha cho em nữa đâu!- Hấn cười gian
 - Anh...- Nó cứng họng không nói nữa, phụng phịu ngồi xuống cạnh hấn
 - Tôi sẽ ở cạnh em mãi mãi- Hấn thì thầm vào tai nó
- Bất giác nó đỏ mặt, tim đập lỗi một nhịp từ phía nó, hấn bật cười rồi nằm xuống giường
- Oáp...Tôi mệt rồi tối nay chịu khó ngủ đười đất nha, vk yêu!- Hấn nói rồi ngủ luôn
 - Tên đáng ghét này!- Nó cho hấn 1 cốc

Nó đứng dậy đi ra ban công đứng hóng gió...

+ Thiên Room's:

Cô vẫn còn giận anh nên không nói gì nhiều, anh vẫn nhìn cô mà không dám hé răng nói nữa lời, cô ngồi trên ghế đọc sách

- Thiên, anh lấy giúp em ly nước được không?- Cô vẫn chăm chú nhìn vào cuốn sách
- Em hết giận anh rồi hả?- Anh ngạc nhiên
- Vậy em giận anh tiếp nha!- Cô chọc anh
- Thôi thôi anh xin!- Anh nói rồi đứng dậy lấy nước đưa cho cô

Bên phòng này cũng trở về yên bình và hạnh phúc

+ Ngân Room's:

Nhờ nằm trên giường nghe nhạc, cậu thì nằm cạnh nhờ, tay ôm chặt nhờ vào lòng, mắt cứ hướng về phía tivi

- Nếu một ngày em bị bắt cóc thì anh có sợ không?- Nhờ ngược mắt lên nhìn cậu
- Anh không sợ!- Cậu trả lời
- Tại sao?- Nhờ
- Vì vk anh là 1 trong “Tam Ma Nữ” mà- Cậu
- Hay quá ha!

Nhờ đập mấy phát nhẹ vào người cậu, cậu bật cười rồi ôm nhờ vào lòng, đặt lên môi nhờ một nụ hôn nhẹ nhàng. Căn phòng này cũng trở nên yên bình và hạnh phúc...

~ 8.00 AM:

Mọi người tập trung hết ở phòng khách, đang ngồi chơi thì tiếng chuông điện thoại của anh vang lên, anh đứng dậy ra ngoài nghe điện thoại

- Có chuyện gì?
- Nhóm của tụi em mau tới khách sạn Queen tập hợp với mọi người rồi đi chơi
- 15 phút có mặt
- Anh nói chuyện với cô giáo chủ nhiệm xong thì đi vào nhà
- Nhanh thay đồ rồi tới khách sạn để đi tham gia kìa- Anh
 - OK!- Đồng thanh

11. Chương 11

~ 8.30 AM:

Tụi nó và tụi hần tập trung hết ở trước khách sạn, mọi người trong lớp cũng đã có mặt đầy đủ hết ở trước cổng khách sạn. Một chiếc xe dã ngoại của trường chạy tới đưa cả lớp 11B3 đi chơi, đi đến tháp Tokyo, mọi người đều xuống xe, sau năm phút thì tụi nó mới xuống xe. Vừa bước xuống xe, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía tụi nó, tụi hần cũng có nhưng chỉ toàn là con gái, còn tụi nó thì lẫn lộn với các lời bàn tán

- Xinh thật đó! (Tiếng Nhật nha)

- Con gái nhà ai mà xinh quá

- ...

Tụi nó bước vào tháp trước, đi sau là tụi hần và lớp, ả Bích thì cứ quần quýt bên hần suốt không buông, ả Linh thì cứ bám dính anh, ả Hà cứ quần lấy cậu, cho tới khi nhỡ và cô ra mặt thì cả ba mới buông tha cho hần. Nó thì chả quan tâm gì đến xung quanh, chỉ cần đến tầng cao nhất của tháp là được

Đến được tầng cao nhất, nó đi khắp nơi tham quan, tụi hần ccungx đi lên tầng cao nhất, vừa thấy nó thì nhỡ và cô nhanh chạy đến cạnh nó. Nó đang nói chuyện với ai đó

- Em nín đi! Không sao đâu! Chị sẽ tìm mẹ cho em nha- Nó đang dỗ một bé gái đang khóc

Nét dịu dàng của nó hiện lên trên khuôn mặt, khác với hàng ngày và sự lạnh lùng của “ Vanessa”, cô và nhỡ cũng mỉm cười nhìn nó. Nó dẫn bé gái đó đi tìm mẹ, mất 15 phút cũng tìm được mẹ cho bé gái đó

- Cảm ơn cháu, đã giúp con tôi!- Một người phụ nữ trạc tuổi mẹ nó

- Không sao đâu! Nếu là người khác thì họ cũng như tôi thôi!

Nó nói rồi quay lưng bước đi, từ trước tới giờ ít khi có ai nói lời cảm ơn nó, chỉ nói nó “ Là một ác quỷ” hay “ một người không có lương tâm”. Nó chỉ muốn giúp bé gái đó một chút thôi, nó không cần sự cảm ơn của ai cả, không cần sự thương hại của bất kì ai. Vì nó là nó, vì nó chính là “ Ma nữ Vanessa”

Nhỡ đi tới cạnh nó, nhìn nó với ánh mắt đầy nể phục, nó hiểu nhưng nó không muốn nói gì nhiều, tụi nó và tụi hần tham quan được 15 phút thì đi xuống cổng vào tháp. Tụi nó đi xung quanh tìm đồ ăn, vừa đứng lúc có tiệm bán bánh buột tuột nướng, tụi nó nhanh chạy tới mua. Tụi hần cũng đi theo sau

Chơi một lúc, mọi người trong lớp 11B3 tập trung lại để đi ăn trưa và về khách sạn nghỉ ngơi chiều đi Hokkaido tham quan một ngày. Vào mùa này trên Hokkaido khá là lạnh nhưng vẫn chưa tới mức rơi tuyết, hoa anh đào cũng đã ra lá để chuẩn bị cho mùa xuân sắp tới. Tới nhà hàng ăn trưa, tụi nó và tụi hần ngồi một bàn riêng, 3 nàng mặt sơn phấn kia cũng mặt dày đi tới ngồi chung bàn với tụi nó

- Phiên lòng mời ba người đi chỗ khác chơ tôi ăn được không?- Nó nói bằng giọng mỉa mai

- Tôi không đi thì sao?- ả Hà lên tiếng

- Nhìn chương mắt quá đó!- Cô nói

- Tôi thấy mấy người mới chương mắt đó- ả Linh lên tiếng

- Tao hết muốn ăn rồi! Ngồi đây nữa nghe mùi tanh của đám ô nhục nào đó làm tao mắc ói hết muốn nữa. Tụi mày ăn ngon nha!- Nó nói rồi đứng dậy bỏ đi ra ngoài

- Chờ tao với An!- Nhỡ cũng đứng dậy đi theo nó

- Công nhận tanh thật! Chờ tao nữa!- Cô lườm anh một cái rồi đứng dậy đi theo nó và nhỡ

Hắn đặt đĩa xuống đứng dậy đi theo tụi nó, ả Bích níu tay hắn lại, hắn hất bàn tay ả ra khỏi tay hắn rồi đi theo tụi nó. Anh và cậu cũng đứng dậy đi theo, cả 3 cô nàng phấn son đều tức giận không hiểu tụi nó có gì mà 3 vị “Hoàng tử” của trường lại theo bên cạnh suốt.

Tụi nó đi dạo một lúc cho tới khi mỗi chân mới ngồi nghỉ ngơi ở cạnh hồ nước của nhà hàng, tụi hắn cũng đi theo ra tới hồ nước. Nó ngược mắt lên nhìn, người đứng trước mặt nó là hắn, nó quay mặt đi không nhìn hắn

- Sao không ở lại đó với cô ta ra đây làm gì?- Nó chẳng thèm nhìn hắn một cái, 2 cặp đôi kia thấy thế liền tránh mặt

- Cô ghen?- Hắn hỏi

- Tôi mà thèm ghen với tụi con gái toàn son phấn đó hả? Tôi không sử dụng son phấn còn xinh hơn đám đó- Nó bĩu môi nói

- Cô mà không ghen...Haha...Cô tính chọc tôi cười hả...Haha...Mặt cô hiện rõ luôn kìa...- Hắn không nhịn cười được liền bật cười liên tục

- Anh...- Nó tức đỏ mặt đứng dậy bỏ đi- tôi không thèm nói chuyện với anh nữa

- Nè đợi đã!- Hắn kéo tay nó lại

Nó ngã vào lòng hắn, mùi hương bạc hà từ cơ thể hắn bay thẳng vào mũi nó, ở cạnh bên hắn nó cảm thấy yên bình thật. Nó rất ghét người con gái nào đi cạnh bên hắn, nó không thích nhìn thấy hắn cười với người con gái khác ngoài nó. Nó chỉ muốn hắn ở bên cạnh nó mãi mãi, đúng vậy là nó ghen, nó ghen với ả Bích, nó ghen vì ả luôn bám theo hắn không buông. Tim nó cứ đập nhanh mỗi khi ở cạnh hắn, nó cứ phản bác việc nó yêu hắn bằng nó mệt nên tim đập nhanh. Nhưng càng ở cạnh hắn nhiều thì nó cảm nhận được nó yêu hắn nhiều biết bao. Đúng, nó đã yêu hắn, nó chỉ muốn hắn là của riêng nó, không của ai khác ngoài nó

Hắn đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của nó, nó chợt tỉnh giấc sau một hồi suy nghĩ, nó nhanh đẩy hắn ra khuôn mặt nó đỏ ửng lên. Hắn bật cười khi nhìn thấy nó như thế, nó không còn vẻ lạnh lùng như lúc ở bang, không còn vẻ xa cách như lúc trước nữa

- Tôi đi tìm tụi kia đây!- Nó quay bước đi tìm 2 cặp đôi đang đứng quan sát từng cử chỉ, từng động tác của nó và hắn

Sau khi nó đi, hắn đi theo sau, 15 phút sau mới lên xe và đi lên Hokkaido chơi. Trên xe, tụi nó và tụi hắn chọn ngồi ở phía ghế sau, nó ngồi với hắn, cô ngồi với anh, nhõ ngồi với cậu. Mất 4 tiếng đồng hồ mới tới Hokkaido

—————END Chương 11—————

12. Chương 12

~ 1.30 PM:

+ Hokkaido City:

Mọi người trong lớp bước xuống xe, trước mặt là một khách sạn CIK khá sang trọng của tập đoàn A&T ở Nhật. Khách sạn này được quản lý dưới bàn tay của chú nó_Chú Bạch Chính Quang, nó bước vào khách sạn một cách thần nhiên. Nó bước chân đến bàn tiếp tân

- Chào quý khách! Quý khách muốn đặt phòng gì?- Tiếp tân hỏi nó

- 2 phòng đơn VIP, 1 phòng đôi VIP và 10 phòng đôi bình thường- Nó nói bằng giọng lạnh

- Xin lỗi quý khách, chúng tôi chỉ còn 3 phòng đơn VIP và 6 phòng đơn thường thôi!- Tiếp tân trả lời thành khẩn

- Đưa chìa khóa!- Nó nói ngắn gọn nhưng đầy đủ ý nghĩa, giọng nó trở nên lạnh hơn

- Vâng...Vâng...- Tiếp tục sợ run người

Lấy xong chìa khóa, nó quay bước về phía tụi hần và học sinh trong lớp đang đứng, nó đưa 2 chìa khóa phòng VIP cho nhô và cô, những chìa còn lại nó đưa cho 6 người trong lớp tự sắp xếp. Nó quay bước đi về phòng mà không nói một câu nào. Ở lại Hokkaido một ngày nên tụi nó không cần đem theo đồ, nếu cần thì gọi cho chị Vi cho người đem đồ tới cho tụi nó

+ Phòng 1308: (Phòng của nó và hần)

Nó ngồi trên ghế im lặng không nói một câu gì, hơi thở của nó được nghe rõ hơn bất cứ thứ gì, tiếng nước chảy rơi nhà tắm cũng vang vọng ra, hần đang ở đó! Nó ngồi cầm chiếc điện thoại đang đổ chuông nhưng nó vẫn không hề bắt máy, hần bước ra từ nhà tắm, đầu tóc ướt, hần nhìn nó

- Sao cô không nghe máy?

- Không quan trọng!- Nó lạnh lùng nói, đứng dậy đi về phía phòng tắm

- Ai gọi cho cô?- Hần hỏi tiếp

- Không liên quan!- Nó vẫn bước đi

Nó vào phòng tắm để điện thoại ở ngoài, hần đi tới mở điện thoại nó có pass, hần thử nhiều cách để mở nhưng không được, hần đành chịu thua hỏi nó

- Pass điện thoại- Hần nói vọng vào

- ...

- Tôi nói cô có nghe không vậy?

- ...

- Cô bị câm rồi hả?

- ...

Tiếng điện thoại nó vang lên tiếp, người gọi là “: Kindy”, hần bắt máy lên, một giọng nam vang lên ở đầu dây bên kia

“ Em đang ở Nhật đúng không, Vanessa?”

-...

“ Tại sao em không trả lời anh?”

-...

“ Sao em lại tránh mặt anh? Mau trả lời anh đi”

- Xin lỗi! Cô ấy đang tắm- Hần trả lời

“ Cậu là ai?”

- Có liên quan tới anh à?- Hần hỏi lại

- Đừng gọi nữa!- Nó giật điện thoại từ tay hần, nói giọng lạnh vào điện thoại rồi cúp máy không cho đầu dây bên kia câu trả lời

Nó mặc chiếc áo trắng có chữ “Sweet” màu đen với chiếc váy caro sọc ngang đỏ đen. Hần nhìn nó một cách khó hiểu, không hiểu tại sao lúc ở thấp nó lại là một người khác, lúc ở bang là người khác và hằng ngày là một con người khác, không hiểu nó có bao nhiêu tính cách. Nó vẫn vậy thôi, vẫn là nó, vẫn mãi mãi là nó chẳng ai có thể thay đổi được nó trừ...người ấy nhưng giờ đã là quá khứ.

“Cốc...Cốc...Cốc...”

Tiếng gõ cửa phòng, nó ra mở cửa, đứng trước cửa là 2 đôi kia, nhõ đi vào phòng, sau nhõ là cô và cuối cùng là 2 chàng trai kia

- Kindy có gọi cho tao đó!- Nhõ nói thầm vào tai nó chỉ đủ cho nó và nhõ nghe
- Tao biết rồi!- Nó trả lời lạnh lùng
- Rồi mày tính sao? Định trốn tránh tới khi nào?- Cô chen vào nói thêm
- Hai đứa tụi mày trả phòng đi, qua đây ở chung với tao cho dễ nói chuyện hơn!- Nó yêu cầu, cô và nhõ gật đầu nhanh chạy đi trả phòng
- Anh đã nói địa chỉ rồi! 5 phút nữa sẽ có mặt ở đây- Anh nó nhìn
- Rãnh thật đó!- Nó lườm anh một cái khiến anh điếng hồn
- Hì hì- Anh cười trừ để xua đi nỗi giận của nó

————END Chương 12————

Sơ lược về chàng trai tên Kindy

Là bạn trai lúc trước của nó, tên Việt là Phan Minh Trung, người đã khiến trái tim nó tan chảy và cũng là người đã khiến tim nó đóng băng lần nữa. Anh và cậu rất thân với anh chàng này, anh chỉ hơn nó 2 tuổi

13. Chương 13

Một chiếc Audi đời mới ngừng trước cửa khách sạn CIK, bước xuống xe là một chàng trai khá tuấn tú. Anh bước vào khách sạn khiến bao nhiêu cô phục vụ phải đưa ánh mắt trái tim nhìn anh, vừa đúng lúc 3 ả son phấn đi tới đụng trúng anh ta

- Á...- ả Bích ngã xuống hét toáng lên
 - Bộ cậu không biết nhìn đường hả?- ả Linh đỡ ả Bích lên hét toáng vào mặt anh ta
 - Tôi mới là người nói mấy cô không biết nhìn đường thì đúng hơn- Anh nói bằng giọng lạnh
- Cả 3 ả ngược mắt lên nhìn người nào mà to gan nói họ như vậy, vừa ngược lên nhìn, cả 3 đều ngã gục trước nhan sắc của anh ta. Tiếng cãi nhau to đó cũng đã lọt vào tai 2 mỹ nhân xinh đẹp của chúng ta, cô và nhõ quay ra phía cổng nhìn. Cả 2 cười vui vẻ chạy tới chỗ anh ta
- Công nhận anh tới nhanh thật đó!- Cô nhìn anh ta cười
 - Ừm...- Anh ta lạnh băng giống như nó không khác chút nào cả
 - Mọi người đang chờ anh ở trên phòng đó!- Nhõ chen ngang vào nói rồi lôi tay anh ta lên phòng của tụi hần và nó đang nói chuyện

Lên tới phòng của tụi hần và nó, nhõ mở cửa vào một cách tự nhiên, phía sau nhõ là cô, phía sau cô là anh chàng lúc nãy. Vừa nhìn thấy nó, anh ta liền chạy tới ôm chặt nó lại không nói câu nào, lúc đó tim hần đau thắt lại như bị dao cứa vào tim. Tim nó cũng không ngoại lệ. Vừa đau vừa ngừng đập không vòng 1 phút, nó đẩy anh ta ra

- Anh làm gì vậy hả, Kindy? Tôi và anh đã chấm dứt rồi giờ chỉ còn là cấp trên và cấp dưới thôi- Nó hét toáng lên
- Lúc đó em hiểu lầm rồi! Không phải như em đã thấy đâu! Anh và cô ta...- người đó chính là Kindy
- Anh im đi! Tôi không nghe thêm gì nữa! Tôi cần anh thông báo tất cả mọi việc ở đây cho tôi chứ không phải giải thích mọi việc- Nó giọng lạnh cắt ngang lời Kindy

- Kindy, cậu hiểu tính của Vanessa mà! Nó nói một là một hai là hai không thể thay đổi ý nghĩ của nó về cậu nữa đâu- Nhỡ dành ra tay làm hòa cho nó và Kindy

- Được rồi! Mọi việc ở đây vẫn ổn, chẳng có gì thay đổi hết ngoài việc tiếp tục phát triển- Kindy bắt đầu lạnh lùng nói

- Xong hết?- Nó hỏi ngắn gọn

- Ừm...

- Vậy về đi!- Nó ra lệnh

Kindy quay bước đi, ánh mắt vẫn lưu luyến nhìn nó thêm lần nữa mới chịu đi, nhỡ và cô thấy nó hơi mệt mỏi nên lôi 2 tên yêu quý kia ra ngoài để lại nó và hấn trong phòng. Nó quay bước đi về phía ban công đứng hóng ngọn gió lạnh buốt của Hokkaido, hấn nhìn theo bước nó mà không nói một câu nào. Hơi gió lạnh thổi qua khuôn mặt xinh xắn của nó khiến đôi má nó ửng hồng, hơi thở nó thổi ra như một làn khói trắng bay trong gió. Mái tóc nó cũng bay theo làn gió, gió chỉ đi xa, đi xa nó, nó sẽ không nắm giữ gió nữa vì gió cứ bay đi tìm mây chẳng khi nào ở yên một chỗ.

Còn hấn im lặng ngồi trong phòng với chiếc laptop của hấn, tim hấn vẫn đau, vẫn nhói như lúc thấy nó bị Kindy ôm. Hấn yêu nó, hấn không bao giờ phủ nhận điều đó, hấn đã yêu nó ngay từ cái lần gặp đầu tiên, yêu nụ cười, nước mắt, sự dịu dàng và sự lạnh lùng tùy lúc của nó. Hấn yêu cái tính bướng bỉnh và tự do của nó, hấn yêu tất cả mọi thứ mà nó có nhưng hấn hiểu nó không yêu hấn. Nó vẫn yêu anh chàng tên “Kindy” đó, có thể trước mặt nó hấn không thể hiện nhưng chỉ cần nó gọi tên hấn, hấn sẽ đến cạnh nó, bảo vệ nó...

Phía bên 2 đôi trai tài gái sắc kia thì...Cô và nhỡ cứ chạy đi khắp nơi ở thành phố Hokkaido này, hết mua kem thì mua bánh bạch tuột nướng, hết mua sushi thì lại mua bánh rán. Cả 2 đều biết nó thích những món ăn này nên đã mua cho nó, hai nàng cũng không quên nhiệm vụ phải mua đồ mặc. Mua hết một đồng đồ lại thấy tội nghiệp cho 2 chàng trai kia, anh và cậu phải cầm một đồng đồ do 2 nàng nhà ta mua sắm

- Về được chưa?- Anh than thở hỏi cô

- Chưa!- Cô trả lời ngắn gọn

- Mua thêm một ít đồ nữa là về!- Nhỡ chen thêm vào

Mặt của anh và cậu tái xanh lên vì phải giữ thêm một đồng đồ nữa, cô và nhỡ cũng bật cười vì thái độ hiện tại của 2 chàng. Mua đồ xong hết cả 4 người trở về khách sạn

Đi lên phòng đã thấy bộ mặt đen sì như đít lọ nghẹ của hấn và khuôn mặt ửng hồng do bị gió thổi vào của nó. Cả 4 người đều bật cười, nó đi tới khoanh tay trước ngực lên giọng

- Mấy người tính mua hết cả Hokkaido này luôn hả?

- Không, không!- Cô xua tay phản bác lời nói của nó

- Chứ một đồng thứ kia là gì?- Nó chỉ tay về phía đồng đồ mà 2 người anh trai “đáng thương” của nó phải cầm

- Tao mua một ít đồ ăn và một ít đồ dùng cho tụi mình đó- Cô phản bác lời nó tiếp

- Tao rất hiểu sở thích của mày nên mua đúng đồ mày thích còn tên kia thì do 2 vị này chọn nên tao không biết có hợp hay không!- Nhỡ thay đổi chủ đề để thoát thân cho cô

Nó đưa mắt nhìn hấn, ánh mắt của nó chợt tạo nên một sự buồn khi nhìn hấn, còn hấn chẳng quan tâm mọi thứ xung quanh. Mắt của hấn cứ liên tục dính vào chiếc laptop không buông, hấn không nghe ai nói chuyện hết chỉ nghe thấy tiếng của nó. Chỉ duy nhất giọng nói của nó vang vọng trong tai hấn không phai, trong đầu hấn vẫn còn in giọng nói của nó

“BỐP...”

- Á!...- Hấn ôm đầu ngược mắt lên nhìn kẻ nào đang làm hấn rớt xuống từ chín tầng mây

- Anh bị điếc không nghe tôi nói hả?- Người cốc hắt không ai khác chính là nó
 - Cô nói chuyện với tôi này giờ hả?- Hắt giả vờ mình ngây thơ vô (số) tôi
 - Haiz...Không nói chuyện với tên điếc như anh nữa!- Nó thở dài rồi quay lưng đi về phía đám ồn ào kia
- Hắt cười mỉm, đứng dậy đi tới chỗ của tụi nó đang nói chuyện xôn xao, ồn ào...

————END Chương 13————

14. Chương 14

~ 7.00 AM:

Vừa sáng sớm hôm sau, cả lớp 11B3 dậy sớm chuẩn bị đi tham quan Hokkaido, vườn hoa anh đào của Hokkaido có màu trắng và hồng là chủ đạo. Tụi nó chạy khắp nơi ngắm những cánh hoa anh đào, tụi hắt cứ đứng mỉm cười nhìn tụi nó như một đám con nít. Nó chạy suốt, nhõ và cô cũng chẳng theo kịp nên đi bộ theo sau nó

Hoa anh đào trắng luôn là điểm chú ý lớn nhất của nó khi ở Nhật, nó cũng rất thích chú mèo Totoro tròn tròn đáng yêu. Nó đứng trước những cây anh đào trắng, ngắm nhìn những cành hoa anh đào rơi, một làn gió lạnh thổi qua. Mái tóc nó bay theo hướng gió, những cánh hoa anh đào cùng lúc cũng bay theo chiều gió, nó vui vẻ chẳng để ý đến tụi hắt và hai con bạn thân đã bị lạc mất. Nó trèo lên cây, ngồi trên cành cây cao thứ 2 đếm từ dưới lên, nhìn nó trèo lên cây mà không ai nghĩ nó là một tiểu thư hay là một “Đại Boss”. Chỗ những cây anh đào trắng là nơi ít người tới nên nó ngồi nghỉ ngơi một chút

Phía tụi hắt và 2 cô nàng kia...Sau khi đi theo sau nó một lúc nhõ mới nhớ lại không biết nó đã đi hướng nào

- Giang, mày có nhớ con An nó đi hướng nào không?- Nhõ nhìn cô
- Nó chạy chứ nó đâu có đi bộ đâu mà mày hỏi tao! Lấy điện thoại ra gọi hỏi nó thử đi- Cô ra ý kiến
- Cô ấy đưa điện thoại cho tôi giữ rồi có gọi cũng không được đâu- Hắt thần nhiên cầm điện thoại Samsung Galaxy S7 của nó đưa cho cô
- Mau tìm An nhanh đi! Nó mà có chuyện gì là cả đám tụi mình bị đem lên bàn tử hình của bà chằn lửa Vi đó- Anh nó tái xanh mặt khi nghĩ tới lúc không tìm thấy nó sẽ bị chị Vi xử tử như thế nào
- Nhanh tìm đi! Ai biết nó ở đâu thì gọi điện nha!- Cậu lồi nhõ đi sau khi kết thúc lời nói

Mọi người tản ra đi tìm nó, hắt đi riêng, nhõ đi với cậu, cô đi với anh. Hắt cứ chạy đi tìm nó, trong lòng hắt lo lắng sợ nó sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Hắt cứ chạy và gọi tên nó suốt, còn về phía của nó, nó ngủ được một giấc ngon lành trên cây anh đào trắng. Nó chẳng biết tụi kia ở đâu mà đi tìm, điện thoại thì hắt giữ nên nó ngồi ngán nga hát chút xú rồi về lại Tokyo

“ Dare mo shiru hito no inai, machi ni afureru kage no kumou ni

Anata ga iru, onaji bamen no replay

Arifureta hibi o kaete shimau hohoemi no mahou

Dou ni naranai noni kinou ni mayou toki

Anata no yasashisa ga hikari wo kureru

Itsumo itsumo anata no saba de

Ai no tsuyoku dakishimetai yo

Meguriai wa tatta hitotsu no

Owari no nai story”

(Endless Story-Yukari Tamura)

(Dịch tiếng Nhật ở trên:

Không ai hay biết, phía bên kia thành phố ngập tràn u ám

Anh ở nơi đó, những khung cảnh cũ lại tái diễn

Nhưng rồi phép màu từ nụ cười anh mang đến đã làm thay đổi cuộc sống của em

Lúc em còn lạc lối và không biết phải làm gì

Chính lòng tốt của anh đã mở ra tia sáng cho đời em

Mãi mãi, mãi mãi bên cạnh anh

Em muốn ôm lấy mỗi tình này thật chặt

Mong rằng đây không chỉ là một lần tình cờ gặp gỡ

Là một câu chuyện không bao giờ kết)

Hắn nghe thấy tiếng hát của nó, nhanh chân chạy theo tiếng hát, một số người cũng nghe thấy nên chạy đi xe ai hát. Chạy tới dưới cây anh đào trắng chỗ của nó, mọi người ngược nhìn lên cây, nó ngồi trên đó giống như một thiên thần. Hắn nhìn thấy nó, trong lòng hắn trở nên vui hơn, nhìn thấy nó không bị sao hết, nhìn thấy nó vẫn còn ở trước mặt hắn

- Bạch Gia An...- Hắn gọi lớn tên nó

Nó nghe thấy tiếng hắn thì vui vẻ nhảy xuống, nó nhảy xuống giống như một thiên thần nhỏ rơi từ trên trời xuống. Hắn nhanh chân chạy tới đỡ nó, nó ngã vào lòng hắn, cả 2 người ôm nhau đẹp như một bức tranh được đánh giá cao trong buổi triển lãm quốc tế. Hắn ôm chặt nó không buông tay, hắn sợ khi buông tay nó sẽ rời xa hắn một lần nữa

- Thả tôi ra!- Nó sau một lúc không hiểu chuyện gì chợt bừng tỉnh, cô vùng vẫy thoát khỏi tay hắn

- Sao cô quậy phá vậy hả? Đi lung tung làm tôi và mọi người lo lắng cho cô, cô có biết không?- Hắn trách nó

- Tại tôi thích ngắm hoa anh đào trắng nên chạy tìm thôi mà!- Nó bĩu môi nói

- Bỏ tay cô luôn đó! Đồ ngốc, cô biết tôi lo cho cô nhiều lắng không?- Hắn cốc yêu lên đầu nó

- Anh lo cho tôi ư? Tại sao?- Nó nhìn hắn

- Ờ...Ừm...Tại...Tại tôi...Tôi yêu cô- Hắn ấp úng nói, nó chợt đỏ mặt nhưng lại giấu khuôn mặt đỏ của nó

- Mau...Mau gọi cho đám kia đi!- Nó đẩy hắn ra

“ Alô”- Giọng của anh vang lên trong điện thoại của hắn

- Tao tìm thấy An rồi!- Hắn nói

“ Tao thấy rồi!”

- Sao mà thấy?

“ Từ lúc nghe tiếng hát của An, đi theo thì thấy mày với em tao. Chờ chút tới liền”

- Thằng khùng- Hắn thầm chửi rửa anh nó

Đám kia cuối cùng cũng tới, nhỡ giả vờ khóc ôm nó

- Tao đã thấy hết rồi!- Nhỡ nói thầm vào tai nó chỉ đủ cho 2 người nghe

- Mày...- Nó chợt đỏ mặt

- Đi về thôi! Mai còn đi chơi- Cậu lên tiếng phá tan cái không khí ngưng ngừng của nó
Mất 4 tiếng đồng hồ trở về lại Tokyo...

—————END Chương 14—————

15. Chương 15

~ 2.00 PM:

+ Biệt thự Katsumi:

Tụi nó và tụi hấn trở về lại biệt thự, vừa bước vào nhà nó bị một cô bé khoảng 14-15 tuổi ôm cứng ngắc không buông ra. Nhõ và cô bật cười nhìn 2 đứa con nít kia, tụi hấn cũng đi vào, trong nhà còn có Dương Tuấn

- Minh Tuyết, em về lúc nào vậy?- Nó hỏi cô bé đang ôm nó

- Em mới về hôm qua! Nghe nói chị về nên em về chơi luôn- Cô bé tên Minh Tuyết vẫn ôm nó không thả tay

- Vậy là Dương Tuấn đưa em về hả?- Nhõ chen ngang vào hỏi

- Dạ! Anh Kelvin ra sân bay đón em vào hôm qua, nghe nói mấy anh chị đi tham quan trên Hokkaido- Minh Tuyết thả nó ra

- Thôi, vào nhà nói chuyện đi! Đừng đứng ở ngoài nữa- Chị Vi chen ngang vào

Tụi nó và tụi hấn đi tới ngồi trên ghế sofa, Minh Tuyết đi tới ngồi cạnh Dương Tuấn

- Tối nay về lại Việt Nam đi!- Dương Tuấn

- Có chuyện gì hả?- Nó

- Bang DH đem người qua phá bar Thiên Hoàng, họ nói “Nếu không gặp được Boss Vanessa thì đừng mong quán bar này yên ổn”- Minh Tuyết kể lại cho nó nghe

- Khốn kiếp! Tên Jun đáng ghét!- Nó tức mình nói tục

- Sao đây? Về hay ở lại?- Nhõ nhìn nó

- Chị Vi đặt cho em vé máy bay đi!- Nó giọng lạnh nói với chị Vi

- OK- Chị vi đi ra đặt vé máy bay cho tụi nó và tụi hấn

Nó đi lên phòng dọn dẹp đồ, phía tụi kia cũng lên phòng dọn đồ chuẩn bị, chuyến bay sẽ bay vào lúc 10 giờ tối. Nó ngồi trong phòng lướt laptop xem thông tin hiện tại của bar Thiên Hoàng, hấn nhìn nó, hấn ngồi cạnh nó vòng tay qua ôm eo nó

“CẠCH...”

Hai cặp đôi kia đi vào phòng nó, ai cũng ngạc nhiên khi thấy hấn ôm nó, nó ngược mặt lên nhìn

- Đứng mỗi chân chưa?- Nó hỏi

- Em với thằng Nam, 2 người quen nhau hả?- Anh nó hỏi nó

- Thì sao?- Nó hỏi tiếp

- Thôi! Bàn công việc đi rồi tính tiếp- Cô chen vào nó

- Tối nay 10 giờ tối là đúng giờ hạ cánh ở Việt Nam. Thằng Thanh sẽ cho xe tới đưa tụi mình về bar- Nhõ

- Vậy Giang, mày với anh hai tao và thằng Thanh chặn đường tụi DH lại. Ngân, mày với anh Minh và Đức Nam ở bang chuẩn bị vũ khí cho tao- Nó phân công

- Còn mày?- Nhõ hỏi

- Tao sẽ tới bar sau, có việc gì thì nói họ chờ còn không chờ thì xử đẹp cho tao- Nó

- OK! Cứ vậy mà làm!- Hấn

Cho tới 10 giờ tối, máy bay cất cánh bay thẳng về Việt Nam

~10.00 PM:

Máy bay ngừng tại sân bay Tân Sơn Nhất- Việt Nam, tụi nó và tụi hấn bước xuống máy bay và đi thẳng ra khỏi cổng sân bay. Hai chiếc xe Audi ngừng trước cửa sân bay, nhóc Thanh đứng chờ tụi nó và tụi hấn trước cổng. Tụi nó và tụi hấn bước lên xe, đi thẳng về bar Thiên Hoàng đúng như dự định lúc trước

+ Bar Thiên Hoàng:

Tụi hấn, nhõ, cô và Minh Tuyết bước xuống xe, nó đi thẳng vào trong bang RE trước,, đúng 10 giờ 30 ở phía trên bang. Tiếng đập phá đồ trong bar vang vọng vào tai nó, nó vẫn ngồi yên nghe xem tình hình mọi thứ, cô, anh và hấn đi tới nhìn nó

- Tụi tao lên trước nha!- Cô nói

- Ủm!- Nó lạnh lùng trả lời

- Bye!- Nhõ và cậu đi lên trước

- Anh đi nha!- Hấn hôn lên môi nó rồi quay bước đi lên trên bar

-...

Nó không trả lời câu nào, ở trên quán, tiếng đập phá càng ngày càng nhiều. Cô, cậu và hấn đem vũ khí lên đưa cho nhóm của cô, cô lấy dao và súng, anh dùng súng, cô cũng dùng dao và súng cộng thêm mấy cây kim châm độc của cô. Cậu và hấn thì hỗ trợ cho nhóm của cô

- Vanessa đâu?- Jun hỏi

- Tên của “Boss” không cho người tùy ý gọi- Cô cắt ngang, giọng của cô trở nên lạnh

- Nếu Vanessa không xuất hiện thì đừng mong chúng tôi rút- Jun nói tiếp

- Biến ngay đi!- Anh chen ngang vào

- Đừng xuất hiện lại đây nữa!- Nhõ đẩy Jun qua một bên

- Cô...- Jun tức điên lên

“ ĐOÀNG...”

Một tiếng súng vang lên nghe chói tai, người sử dụng súng chính là Jun, nhõ rút dao ra chạy đến đâm thẳng vào bụng Jun nhưng lại hụt. Nó ở dưới bang ngồi xem thử tình hình ra sao, con dao của nhõ bị hụt và nhõ lại bị chính con dao đó đâm thẳng vào bụng. Nó nhìn vào máy tính có kết nối camera, lòng nó tức điên lên, nó bước lên trên bar

- Giờ này mới chịu xuất hiện hả, Vanessa?- Jun cười khẩy

- Mau đưa phó thủ lĩnh Christina vào trong!- Nó ra lệnh, nhóc Thanh nhanh chân chạy tới đưa nhõ vào trong bang cho hấn xử lý, nó nói tiếp- Muốn gì?

- Chỉ là sự chào hỏi của tôi dành cho em thôi, Vanessa!- Jun chạm tay vào khuôn mặt nó

- Đừng chạm bàn tay thối của người vào mặt ta- Nó giọng lạnh hất tay Jun ra

- Sao em lạnh nhạt với tôi thế?- Jun nhếch môi cười khinh bỉ

“ĐOÀNG”

Một tiếng súng nữa phát ra, tiếng súng từ chỗ nó phá ra, miệng súng chĩa thẳng vào cánh tay trái của Jun. Máu lan ra, đám người của bang DH đều tái xanh mặt vì vị thủ lĩnh của họ đã bị hạ gục dưới tay của người khác. Mùi máu tanh bay thẳng vào mũi nó

- Đưa hắn ta ra khỏi đây ngay! Nếu còn xuất hiện và phá quán bar này thì đừng trách sao ta mạnh tay!- Nó đưa ánh mắt lạnh lùng của một vị thần chết nhìn đám người của bang DH

Đám người đó đưa Jun về, nó quay lưng đi xuống dưới bang, ra lệnh cho nhóc Thanh dọn dẹp và đóng cửa quán bar sớm một ngày...

————END Chương 15————

Xin nhắc lại: Jun tên thật là Trần Đức Phong 18 tuổi, thủ lĩnh bang DH

16. Chương 16

~ 6.00 AM

+ Sky Start School:

3 chiếc xe BMW chạy vào trường làm mọi người trong trường đều ngơ ngàng nhìn, từ trên xe bước xuống là tụi nó. Tụi hắn không đi cùng, cả 3 chàng trai nhà ta hôm nay đi xe một khiến nhiều cô nàng trong trường muốn gục dưới chân. Tụi nó thẳng tiến tới chỗ tụi hắn

- Mấy người bớt lố chút xíu đi! Con gái ngã hết rồi kia- Nhỡ vỗ mạnh lên vai cậu

- Kệ họ đi!- Cậu cười tươi không thấy mặt trời

- Anh muốn ăn đòn hả?- Nhỡ trừng mắt lên nhìn cậu, cậu lắc đầu

- Công nhận 3 vị thiếu gia nhà ta khiến nhiều cô “ngã gục” nhỉ?- Cô chọc

- Vv...- Anh ra dấu hiệu im lặng

- Sao vậy?- Cô nhìn anh với ánh mắt cực kỳ đáng yêu, anh chỉ tay về phía nó

- An, mày bị sao vậy?- Nhỡ đi tới cạnh nó, đặt tay lên trán nó

- Đi lên lớp- Nó lạnh lùng ra lệnh và bước đi trước

Cả bọn lắc đầu bó tay rồi cũng bước lên lớp, hắn vẫn chẳng hiểu tại sao nó đã đồng ý làm bạn gái hắn nhưng nó vẫn lạnh lùng với hắn kể từ ngày trở về Việt Nam sau chuyến tham quan.

————Xin phép kể lại lúc nó đồng ý làm bạn gái hắn————

Lúc trên đường trở về Tokyo, nó ngồi im lặng không nói câu gì, hắn nhìn nó, ánh mắt của hắn nhìn thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của nó

- Nhìn đủ chưa?- Nó quay mặt qua nhìn hắn

- Cô hát tiếng Nhật hay thật đó!- Hắn bất chợt đỏ mặt nhưng được 5s hết đỏ, khuôn mặt đỏ lúc nãy của hắn cũng lợt vào mắt hắn

- Vậy thôi hả?- Nó hỏi

- Ờ...Ừm...Cô...Cô có thể...

- Nói gì nói nhanh- Nó cắt ngang lời của hắn

- Làm bạn gái tôi?- Hắn ra đề nghị

- ...

- Đồng ý hay không?
- ...
- Haiz...Đúng thật là cô bị lãng tai rồi! Coi như nãy giờ tôi chưa nói gì đi
- Đồng ý!- Nó trả lời ngắn gọn
- Cô vừa nói cái gì?- Hấn không hiểu lời nó nói
- Tôi...nói...là...đồng...ý- Nó nói từng chữ cho hấn nghe
- Vậy cô sẽ là bạn gái tôi?- Hấn hỏi nó
- Ừm- Nó gật đầu

Kết thúc

+ Lớp 11B3:

Tất cả học sinh trong lớp đều trở về trường vào sáng hôm sau cũng vì tội nó và tội hấn về trước khiến mọi người phải về. (Đâu phải lỗi của họ, lỗi tại nhiệm vụ và cũng là ý tác giả ra) Nó bước vào lớp trước, nhiều ánh mắt nhìn nó vẻ khinh bỉ, khinh nó là một đứa nhà nghèo mà còn đi xe mắc tiền. Khinh nó lấy sắc đẹp ra dụ dỗ hấn nhưng không, là do hấn tự gục ngã trước không phải lỗi tại nó. Là do nó không muốn bị phát hiện là người thừa kế tiếp theo của tập đoàn A&T, nó không thích ai cũng phải kính trọng nó nên mới vậy. Theo sau nó là tội hấn và 2 vị tiểu thư nhà ta, đi về chỗ ngồi, nhõ quay sang nhìn nó

- Hôm nay mày mệt thì nghỉ học đi! Đừng cố sức quá!- Nhõ nhìn nó vẻ lo lắng
- Ngán nói đúng đó, nếu mày mệt thì về nhà nghỉ đi!- Cô cũng lo lắng cho nó
- An, có chuyện gì khiến em không vui hả?- Anh nhìn nó, lo lắng cho nó nhất vẫn là người anh trai yêu quý của nó
- An, mày có bị sao không vậy?- Nhõ lay vai nó, nó hất tay nhõ ra

Ánh mắt nó lạnh lùng nhìn nhõ, ánh mắt của nó toát lên vẻ cao quý, đầy mùi thuốc súng thay cho lời nói của nó. Nhõ đã từng nhìn thấy nhiều ánh mắt của nó, từng thấy nhiều tính cách khác của nó nhưng chưa bao giờ nhõ thấy nó như thế này. Cô nhìn vào mắt nó, cô như muốn bật khóc lên vì chưa bao giờ nó như thế, chưa bao giờ nó lạnh nhạt với cô, nếu có việc gì nó cũng luôn nói cho cô và nhõ biết nhưng lần này thì không. Còn hấn, hấn vẫn im lặng quan sát mọi thứ

- Chị An...- Cô bé mặc đồng phục trường, tóc buộc 2 bím chạy nhanh tới chỗ nó
- Sao vậy?- Cô nhìn hỏi cô bé
- Chị An...học...học...- Cô bé đó vừa nói vừa thở hồng hộc
- Sao?- Nó lạnh lùng hỏi
- Nói nhanh đi, Tuyết Mai!- Nhõ thúc giục cô bé
- Họ về rồi...học...- Tuyết Mai thở gấp một lúc thì cũng lấy lại bình tĩnh nói tiếp- Kindy, Mel, Angel, Evil và Killer, họ về rồi!
- Về hết rồi hả?- Nó hỏi, giọng nó bớt lạnh lùng hơn thay vào đó là sự vui vẻ
- Đang ở đâu vậy?- Nhõ cũng vui mừng hỏi Tuyết Mai
- Phòng hiệu trưởng! Em nghe cô hiệu trưởng nói Kindy, Killer và Evil được xếp vào lớp của chị học! Còn Angel và Mel sang lớp em
- Hiểu nhưng tại sao Kindy lại vào lớp chị? Anh ta hơn chị 2 tuổi mà?- Nó nhìn
- Do anh ấy nói muốn bổ sung lại kiến thức
- Chị hiểu rồi! Em về lớp đi

Nó nói rồi quay mặt về phía sân sau trường, đôi môi nó nhếch lên một nụ cười hoàn mỹ, nó vui vì Angel và Evil đã về. Nó vui vì được gặp lại đứa em gái mà nó luôn bảo vệ và yêu thương là Mel, nó vui vì sắp gặp thằng bạn đã mất tích trong khoảng thời gian nó đi du học ở Anh là Killer. Nhõ và cô quá hiểu tính nó nên cũng mừng thay vì nó không sao

GTNV lần 3

- Evil: Tên thật Hoàng Trang, ít nói, người trong bang RE, quản lý của nó, giỏi máy tính và là 1 hacker chuyên nghiệp
- Angel: Tên thật Minh Anh, xinh như một thiên thần hạ giới chỉ đứng sau nó một bậc, người thân cận nhất của nó, quản lý cho việc làm trong giới showbiz cho nó, là 1 gián điệp tài năng
- Kindy: (đã giới thiệu ở chương 12)
- Mel: Tên thật Ngọc Trinh, em gái mà nó thương yêu nhất cho dù không có chung pama với nó, luôn ở cạnh nó mỗi khi nó buồn
- Killer: Tên thật Ngọc Thành, anh trai của Ngọc Trinh, bạn thân từ lúc nó 5 tuổi, chuyên chọc cho nó tức sôi máu mới chịu được

END Chương 16

17. Chương 17

+ Lớp 11B3:

- Hôm nay lớp chúng ta có thêm 3 bạn mới, các em hãy chào đón các bạn nha!- Cô giáo chủ nhiệm cười vui vẻ
- Trai hay gái vậy cô?- Hs1
- 2 nam 1 nữ, đều là nam thanh nữ tú hết cả lớp khỏi lo- Cô giáo cười rồi mời họ vào lớp
- Đi vào lớp đầu tiên là một chàng trai, mái tóc màu đỏ đen, ánh mắt lạnh toát lên vẻ kiêu ngạo của một thiếu gia. Người đi vào lớp tiếp theo là một cô gái, mái tóc hạt dẻ nhìn khá lém lỉnh nhưng vẫn toát lên vẻ kiêu sa của một tiểu thư của một gia đình quyền quý. Người cuối cùng vào lớp là một anh chàng mái tóc màu tím đỏ nhìn bình thường thì giống màu đen nhưng ra ngoài nắng nhìn màu tóc của anh rất rõ
- Các em tự giới thiệu tên đi!- Cô giáo chủ nhiệm nói, đi sang một bên đứng nghe phần giới thiệu
- Xin chào! Tôi tên Minh Trung có thể gọi là Kindy tùy ý- Kindy giới thiệu đầu tiên, giọng lạnh của anh làm nhiều cô nàng trong lớp phải ngất xỉu
- Hoàng Trang, Evil tùy ý- Evil ít nói nên phần giới thiệu cũng khá ngắn gọn
- Xin chào mọi người! Mình tên Ngọc Thành, có thể gọi là Killer!- Killer lém lỉnh giới thiệu tên cũng đã khiến nhiều cô phải ngất ngây vì nụ cười lém lỉnh của anh
- E hèm...- Nó giả vờ ho to khiến cả 3 vị đang tự giới thiệu bản thân kia sợ điếng người
- Ồ...Ồ...Mọi người gọi tôi là được rồi đừng gọi tên Kindy nha!- Kindy mất dđiver lạnh lùng lúc này khiến nhiều người nghi ngờ về nó và Kindy
- Mong đừng gọi mình là Killer nha!- Killer cười trờ, sợ nó nhất là lúc nó giận vẫn là anh chàng này
- Đừng gọi tên Evil!- Evil cũng nói nhưng vẫn giữ cách nói ngắn gọn của mình
- Được rồi! Ba em hãy tự chọn chỗ ngồi đi- Cô giáo cười vui vẻ mời cả 3 người về chỗ

Cả ba người cùng đi xuống, còn lại 3 chỗ trống, một chỗ cạnh Dương Tuấn và 2 chỗ trống sau lưng nó và hắn. Killer và Evil ngồi sau lưng nó và hắn, Kindy ngồi với Dương Tuấn, tiết học bắt đầu. Cùng lúc đó, lớp 10A2 cũng có 2 bạn học sinh mới

+ Lớp 10A2:

- Hôm nay lớp ta có bạn mới!- Thầy giáo chủ nhiệm lớp 10A2 thông báo

- Xin chào, mình tên Ngọc Trinh! Rất vui được làm quen với các bạn!- Cô bé với mái tóc được buộc lên gọn gàng tựa nên vẻ tinh nghịch của cô, cô bé này chính là Mel

- Chào! Tên Minh Anh!- Cô bé với mái tóc thả ngang vai, nhìn có vẻ cô bé hơi lạnh lùng nhưng không phải vậy, cô bé này chính là Angel

Tuyết Mai vui vẻ cười khi thấy Angel và Mel, cả 2 cô nàng Angel và Mel còn cẩn thận hơn là 3 người kia, tiết học cũng được bắt đầu

“Reng...Reng...Reng...”

Tiếng chuông rang chơi vang lên sau khi học xong 2 tiết học, tụi nó và tụi hắn kéo nhau lên sân thượng chơi, Dương Tuấn nhiệm việc đi gọi cả 3 đứa lớp 10A2 lên sân thượng chơi.

+ Sân thượng:

- Nhớ ông quá à!- Nó ôm chặt Killer, hắn nhìn thấy mà mặt đen như đất lợnghệ

- Tha cho tui!- Killer xanh cả mặt

- Mà đúng thiệt là! Tao nhớ mày gặp Killer vào năm trước khi hắn ta đi làm nhiệm vụ chung với 3 nàng kia mà!- Nhớ bữu môi nhìn nó

- An, mày nhìn thằng bên cạnh mày kia!- Cô chen ngang vào nói, cô hất mặt về phía hắn

- Sao vậy?- Nó thả Killer ra đi tới nhìn hắn

- Không sao!- Hắn trả lời lạnh lùng nhưng cũng không thể nào giấu đi sự ghen tuông trong lòng

- Vậy hả? Hôm nay cúp học không?- Npos cười rồi quay qua nói với tụi kia

- Đồng ý!- Cả đám tụi kia đều lện tiếng

- Không!- Hắn trả lời ngắn gọn rồi đứng dậy đi về lớp

Nó nhìn hắn quay bước đi mà không nói gì, nhô lác đầu đi tới đặt tay lên vai nó, nó quay mặt qua nhìn nhô nở một nụ cười giả tạo. Tụi nó và đám kia cúp học chỉ còn hắn ở lại trường, tụi nó trở về nhà của tụi nó và tụi hắn chơi. Ra tới cổng, bác bảo vệ không dám làm trái lời tụi nó nên mở cổng cho tụi nó đi, những chiếc siêu xe nhanh chạy ra khỏi trường

~ 9.00 AM:

+ Biệt thự Black:

Những chiếc siêu xe đó ngừng lại trước cổng biệt thự, chiếc cổng màu đen tự động mở ra khi thấy xe tụi nó. Tụi nó và đám kia bước xuống xe và đi vào nhà, nó mở cửa chính đi nhanh vào trong và lên phòng thay bộ đồng phục ra thay vào đó là bộ đồ bình thường mặc ở nhà. Nhô, cô, anh và cậu cũng vậy, thay đồ xong, có mặt đầy đủ ở phòng khách, nỡ vào bếp lấy trái cây ra phòng khách

- Chị An! Chị định khi nào về lại với showbiz vậy?- Mel vừa cắn miếng dâu vừa hỏi nó

- Hết tuần này! Mà Mel nè sao dạo này nhìn em ốm vậy?- Nó lo lắng hỏi Mel

- Em mập ra thêm 2kg đó chị!- Mel bữu môi nhìn trông rất đáng yêu

- Mà nhiệm vụ thế nào rồi?- Cô cũng hỏi vào chủ đề chính

- Hoàn thành! Chỉ cần An ra mặt là hoàn tất mọi thứ đâu vào đó!- Killer cười

- Angel, chuẩn bị cho chị lịch diễn vào tuần sau đi!- Nó

- Liveshow hả chị?- Angel

- Ừm! Sau buổi liveshow thì chị sẽ đi thẳng về Anh giải quyết những việc còn lại! Evil, Mel và anh Thiên đi chung với chị về Anh. Còn lại ở đây học, việc này không được để cho Đức Nam biết- Nó ra lệnh

Ai cũng gật đầu, nó phân công như thế đều có lý do, nó không muốn hấn phải dính vào việc này và cũng không muốn những người mà nó coi trọng nhúng tay vào. Nhiệm vụ lần này của nó khá khó nên nó phải là người ra tay, nó dẫn theo Evil và Mel để dễ dàng thực hiện hơn. Còn anh, nó cần anh làm tình báo cho đám kia khi ở nhà, nó sẽ lấy bản thân ra làm con mồi để thực hiện nhiệm vụ này. Và hấn, có thể sau nhiệm vụ này, hấn sẽ mất nó mãi mãi...

—————END Chương 17—————

18. Chương 18

~ 1 tuần sau:

~ 8.00 AM:

+ Biệt thự Black:

Đã cuối tuần, nó và hấn vẫn chưa làm lành lại với nhau, hấn vẫn còn giận nó chuyện lúc trước, nó thì chẳng thèm quan tâm tới hấn. Hôm nay cũng là ngày nó thực hiện buổi Liveshow sau 2 năm vắng bóng trên Showbiz của nó. Sáng sớm nó đã nhanh chân chạy thẳng tới công ty giải trí M4ME, Angel cũng đi theo nó. Còn ở nhà chỉ có tụi hấn, Kindy, Killer và Dương Tuấn, các nàng thì đi mua đồ và giải quyết công việc ở bang

- Nam, mày còn giận An hả?- Anh ngồi cứ nhìn vào điện thoại suốt, miệng thì hỏi hấn

- Tao thêm giận cô ta mới lạ!- Hấn thì cứ dán mắt vào màn hình tivi 46inch không rời

- Mày không giận chứ tối thứ 2 tuần trước đưa nào to tiếng trước ở trong phòng mày?- Cậu nhìn vào chiếc laptop đời mới về công việc của gia đình cậu, chen thêm vào cuộc trò chuyện của hấn và anh

- Là tao!- Hấn

- Haiz...Tôi nghĩ cậu nên chia tay với Vanessa đi! Chỉ có tôi mới hợp với cô ấy thôi!- Kindy chen ngang vào thêm, bị anh và cậu đưa cái ánh mắt lạnh như băng và đầy sát khí nhìn nên không nói nữa

- Kindy, cậu làm tổn thương An chưa đủ hả? Muốn ở cạnh cô ấy để khiến cô ấy khóc thêm hả?- Lần này lại là Killer, bị dán nguyên ánh mắt đầy sát khí của Dương Tuấn, anh và cậu

- Mấy người ồn quá! Chuyện gì thì để cho 2 người đó giải quyết đi, hỏi đủ rồi còn chen thêm mấy câu khiến người khác dễ bực!- Tiếng của một cô gái vang lên, người này không ai khác chính là cô

Cô luôn là người gỡ bỏ những rắc rối trong nhà, cô là người hiểu nó hơn anh trai nó, cô luôn biết rõ nó làm việc gì luôn có mục đích riêng. Đi theo sau cô là nhô, nhô cũng là người hiểu nó thứ hai, hiểu tính cách của nó, hiểu cả những lời nói sắc bén như dao của nó. Mel là người tiếp theo bước vào nhà, Mel cũng hiểu nó nhưng không nhiều như 2 nàng kia, chỉ hiểu nó đôi khi lạnh lùng nhưng vẫn luôn yêu thương Mel

- Tối nay chị An có một buổi Liveshow, ai muốn đi thì nói với em, em sẽ đưa mọi người vào trong- Mel

- Tôi không đi!- Hấn nói rồi quay lưng bỏ đi lên phòng không nói thêm câu nào

Những lời nói của hấn cũng đã lọt vào đôi tai của nó, tim nó đau chứ? Đau rất đau là đằng khác, hấn nói những lời đó thì tim hấn cũng đau nhưng không đau bằng nó. Tim của nó lúc đó như có người bóp nghẹt trái tim nó lại khiến nó khó thở, Angel nhìn nó

- Chị không sao chứ?- Angel

- Không sao! Đưa chị vào nhà đi!- Nó

Nó và Angel đi vào nhà, nhờ và cô đi tới nhìn nó, sắc mặt nó hơi kém nhưng vẫn có vẻ lạnh lùng như mọi ngày. Killer quay mặt ra cửa thấy nó thì hét to lên chọc hấn, hấn ở trên phòng nghe thấy rõ nhưng vẫn không quan tâm

- Tối nay mày hát gì vậy?- Cô

- Tối nay sẽ biết!- Nó

Nói xong nó đi lên phòng, đúng thật không có gì bằng thời gian, mới nói chuyện được mấy câu, lhanj lùng với nhau được mấy tiếng thì cũng đã trôi qua 12 tiếng đồng hồ. Đã 8 giờ tối, giờ này nó sẽ lên sân khấu biểu diễn buổi Liveshow ra mắt ca khúc mới vừa là buổi Liveshow chào mừng nó trở lại

~ 8.00 PM:

+ Sân khấu Minh Anh:

Tất cả Fan của nó tập trung ở sân khấu Minh Anh, phía của nhờ cũng đã có mặt đầy đủ trừ hấn, hấn không đi cho dù anh và cậu có nài nỉ bao nhiêu. Ánh đèn sân khấu vụt tắt, giọng hát của nó cất lên, nó bước ra, ánh đèn từ từ chiếu sáng vào nó, nó mặt một chiếc đầm màu kem đuôi cá. Phần tà trước ngắn trên đầu gối 30cm, ở vai không có tay, các đường nét may và trang trí khá sắc sảo, bộ đồ này do nhờ thiết kế riêng cho nó. Buổi Liveshow này của nó cũng có 3 ả kia đi, khi nó bước ra cả 3 ả đều ngạc nhiên tại sao nó lại ở trên sân khấu, khi nghe giọng hát của nó cả 3 mới nghĩ nó chính là ca sĩ nổi tiếng Vanessa

“Tình yêu là thế..

Đôi khi làm mình say mê, đôi khi làm mình ngô nghê

Tin một người đến nỗi rơi lệ

Là thế...

Khi yêu ai chẳng cần biết nữa, khi yêu ai thì dù trong mưa

Vẫn cảm thấy ấm áp dư thừa...

Rồi khi em thấy

Anh trong tay cùng người khác ấy, sao em quên được khoảnh khắc đấy

Anh bên ai hạnh phúc như vậy?

Thì thôi....

Buông đôi tay và để anh đi

Xem như ta lần đầu chia ly

Cũng là lần cuối nghĩ suy..

Thì anh.. cứ đi đi hãy cứ xa em và đừng ngẫm nghĩ

Hạnh phúc ra sao yêu thương nhường nào chỉ thêm thời gian lãng phí.

Ừ thì anh cứ đi đi và đừng nhớ nhung chi

Về đâu khi ta đã lạc mất nhau??

Mình buồn vì tim mình đau

Mình buồn thì ai thấu đâu?

Từng lời buông chưa hết câu, nước mắt đã dâng khóe sấu.

Đừng bên nhau nếu không vui, em muốn thấy anh cười.

Vì yêu nên em xin anh cứ đi...

Bỏ mặc em!...”

(Anh Cứ Đi Đi-Hari Won)

Giọng của nó như muốn xé lòng của người nghe, chất giọng buồn bã đầy nội tâm của nó vẫn chân thật, khuôn mặt biểu cảm của nó cũng ánh lên nét buồn thật sự. Đúng, hiện tại tim nó đang rất đau khi hát bài hát này nhưng nó vẫn cố giữ cho bản thân không được khóc. Buổi Liveshow của nó được kết thúc bằng một bản rap do nó sáng tác cũng là bài hát mới nó sẽ ra mắt

“Có đôi lúc cũng thấy mệt mỏi muốn dừng lại và đứng trước gương

Vì nếu em có bản lĩnh đi tiếp thì có lẽ em chẳng muốn khiêm nhường

Cuối con đường đó, có phải em bỏ lại nỗi đau?

Là khi chấp nhận làm kẻ thứ 3 một ccahs hoán đổi không hoàn hảo

Cũng do ngốc mà thôi đã biết là cho không nhận lại

Tại sao lại nói cho người ta biết để người ta phỉ mình nói dai

Cũng có lúc em bị trầm cảm, vì một cú sốc như vô hình

Một người em quen biết cướp anh đi mất liệu rằng em có thể bình tĩnh?

Được như vậy hay không?

Hay anh xem đó là trò đùa?

Cũng như bài hát em gọi tên anh trong nhận thức em từng hứa

Ờ nếu lời hứa mà em từng hứa với anh hôm nay là dư thừa

Thì anh cứ phủ như chưa từng nghe một lời chia tay không còn nữa

Vẫn biết rằng anh tốt với em. Nhưng anh lại yêu một người khác

Tình yêu tam giác là ba mũi dao, biết như vậy mà vẫn không đủ chất sao?

Có thể anh cho em khùng và chia tay em trong dứt khoát

Nhưng em sẽ cấm anh làm em đau tạo vết thương bên trong thể xác này

Em cấm anh nói yêu em khi đang trong vòng tay người khác

Và em cấm anh nhìn vào em bằng đôi mắt đen không còn cảm giác

Em cấm anh đi bên nó mà lúc nào cũng nghĩ tới em

Đối với tư cách một người đi trước giá trị của em vẫn hơn 1 lần

Em cấm anh đem so sánh ai tốt hơn những việc em làm

Vì anh chưa hiểu hết một người phụ nữ cần phải quan tâm

Em cấm anh rơi nước mắt khi vô tình có nghe bài hát này

Em cũng sẽ cấm anh nghe từ cấm khi em không còn là người ấy...”

(Cấm(Cover)-Như Hexi)

Buổi Liveshow của nó kết thúc, nó cùng Evil, Mel và anh nhanh chạy tới sân bay để đi Anh, vali cũng được chuẩn bị sẵn, nó bước nhanh lên máy bay không chào tạm biệt một ai kể cả hấn. Phía của đám kia nhanh chạy về nhà, khi về tới nhà thấy hấn ngồi xem tivi chương trình trực tiếp Liveshow của nó lúc này. Hấn quay mặt qua nhìn đám kia, chỉ có cô, nhõ và cậu, chẳng có nó và anh, hấn ngạc nhiên hơi

- An và Thiên đâu?

- Ồ...À...An và Thiên đi về nhà pama chơi 1 tháng!- Nhõ nói dối hần
- Nói dối!- Hần toát lên vẻ lạnh lùng hơn bao giờ hết
- Nói thật đó!- Cô chen thêm vào cứu nguy cho nhõ
- An đâu?- Hần hét to lên
- Đi Anh rồi!- Cậu trả lời thay cho nhõ và cô
- Anh Minh...- Nhõ nhéo vào tay cậu
- Dấu Nam bao nhiêu thì cậu ta cũng biết thôi!- Cậu
- Cô ấy đi Anh làm gì?- Hần
- Sau khi Liveshow kết thúc, An có điện thoại của công ty giải trí bên Anh nên sang đó làm việc một tháng rồi về- Cô đã hiểu ý của cậu nên chen ngang vào nói thêm
- Tại An và cậu còn giận nhau nên An không muốn nói chuyện với cậu!- Nhõ cũng hiểu ý nên tiếp lời

-...

Hần không nói gì nữa quay bước lên phòng, hần nhớ nó, một ngày không gặp nó, cho dù đang giận nó nhưng hần vẫn còn yêu nó, hần vẫn còn nhớ nó rất nhiều. Hần không muốn nó đi nếu hần biết được chuyện này thì hần đã đến buổi Liveshow và giữ chặt nó lại không cho nó đi. Cô và nhõ hiểu cảm giác đó của hần, cả cô và nhõ cũng sẽ nhớ nó, không biết sau lúc đó nó có thể quay trở về hay không. Cô và nhõ đều có một linh cảm không tốt cho nhiệm vụ lần này, sợ mất nó mãi mãi...

—————END Chương 18—————

19. Chương 19

~ 10.00 AM:

+ Los Angeles:

Máy bay đã hạ cánh, nó, Evil, Mel và anh đi về biệt thự của nhà nó ở England này, nó sau khi về biệt thự nhanh thay đồ và chạy tới bang RE ở Anh. Mel, Evil và anh cũng đi theo nó

Đến trước bang RE, trụ sở chính mà lâu nay nó ít khi tới nhất, nó nhanh bước vào trong, những người mặc vest đen khi thấy nó nhanh cúi chào

- Boss Vanessa!

Nó chỉ gật đầu rồi bước nhanh vào bên trong bang, các thành viên khi thấy nó thì vội cúi chào

- Boss

- Sao rồi?- Nó hỏi

Bang RE ở Anh này là nơi tập trung của nhiều người Việt sang Anh sinh sống nên nó có thể nói tiếng Việt thoải mái không sợ. Một người con trai khoảng 19 tuổi đi tới cạnh nó

- Tình hình đã ổn thỏa nhưng cần Boss ra mặt họ mới đồng ý giao cho chúng ta nhưng nếu có việc gì không đúng thì bọn họ sẽ phá hủy cả bang- Người con trai đó báo cáo tình hình cho nó

- Evil, nhanh sắp xếp cho tôi một cuộc gặp mặt bọn họ- Nó ra lệnh

- Rồi!- Evil tar loiwf rồi nhanh sắp xếp cho nó một cuộc hẹn với đám người giấu tên đó

Có vẻ như lần này hơi khó giải quyết đối với nó, nhưng nếu không cứu bang được thì nó cũng chẳng thể nào xứng đáng với danh hiệu là “Boss”. Evil đã sắp xếp mọi thứ cho nó, vào thứ 5 tuần sau nó sẽ được gặp những người đó, những người đã cố ý tấn công bang RE khi nó không có ở Anh vào 2 năm trước. Đã có rất nhiều người hi sinh trong vụ việc đó, nó cảm thấy rất ân hận nó đã hứa với bản thân sẽ trả thù giúp những người đó. Những người nó đã cử đi về Anh để điều tra vụ việc xảy ra đó chính là Killer, Mel, Angel và Evil, những người mà nó tin tưởng nhất.

~ 10.00 PM:

+ Biệt thự Black:

Hắn vẫn còn thức, hắn nhớ nó rất nhớ nó, đã qua 2 đêm 1 ngày hắn không gặp nó, hắn vẫn đi học nhưng không nói chuyện, không còn là hắn của mọi ngày nữa. Hắn trở nên lạnh lùng và khác thường hơn mọi ngày

- Nam!- Cô gõ lên vai hắn

-...

- Đi xuống canteen!- Nhõ kéo hắn đi xuống canteen

-...

Hắn vẫn im lặng không trả lời gì, hắn như người mất hồn khi không có nó bên cạnh, chỉ một ngày hắn đã không chịu được còn nói chỉ một tháng không gặp nó. Hắn yêu nó, quan tâm đến nó nhưng nó có lúc lại quan tâm tới hắn, có lúc lại lạnh nhạt với hắn khiến hắn khó hiểu nó. Nó hiện tại cũng đang rất nhớ hắn, nhớ tiếng cười và giọng nói thân thuộc của hắn, nó nhớ từng cử chỉ dịu dàng của hắn khi nó chọc giận hắn. Hiện tại ở Anh đang là tháng 10, tuyết đã rơi khiến nó hơi lạnh không như ở Việt Nam, nó lạnh nhưng vẫn không xóa được sự lạnh lùng trong trái tim nó hiện tại

+ Los Angeles:

Nó được gặp những người đã phá hủy bang RE, giết chết những thành viên trong bang của nó, ánh mắt của nó lạnh lùng khi gặp những người đó

- Hello, Boss Vanessa!- Một người đàn ông trung niên cười khẩy khi gặp nó

- Why?- Nó hét toáng lên khi nhớ lại cảnh tượng người trong bang của nó chết dưới tay của những người này

- Tôi biết tiếng Việt nên cô khỏi nói chuyện bằng tiếng Anh với tôi đi!- Người đàn ông đó lên tiếng

- Tại sao? Tại sao lại giết những người trong bang của tôi?- Nó hét lên, ánh mắt nó hiện lên sự hận thù

- Nếu như cô giết được hết những thành viên trong bang của tôi và kể cả tôi thì tôi sẽ không phá bang của cô nữa!- Người đàn ông đó ra đề nghị

- Hứa?- Nó vui khi nghe câu nói đó

- Hứa! nhưng nếu cô thua thì bang RE sẽ thuộc về tôi đồng ý?- Người đàn ông đó ra thêm đề nghị cho nó

- OK!

Nó cười khẩy và bắt đầu ra tay, hết sử dụng súng thì tới dao, hết dao lại tới trâm tẩm độc, hết trâm tẩm độc lại sử dụng súng. Cứ thế nó sử dụng hết tất cả những vũ khí mà nó có, từng người từng người trong bang đó đã ngã gục dưới tay nó. Mùi máu bay nồng nặc khiến nó hơi khó chịu nhưng nó cũng đã mãn nguyện, mãn nguyện vì nó đã trả thù, nó đã giết chết cả tên thủ lĩnh của bang đó nhưng vẫn không may còn một tên. Tên đó nhanh tay lấy một gậy đập thẳng vào lưng nó khiến nó ngã gục xuống, cây gậy vẫn vươn lên và đập thẳng vào đầu nó. Có máu chảy ra từ đầu nó, người đã đánh chết tên đó để cứu nó là anh, anh chạy tới đỡ nó

- An...Em mau tỉnh đi! Đừng làm anh hai sợ mà!- Anh khóc, ôm chặt nó vào lòng

- Em...không...sao...- Giọng nói của nó yếu ớt vang lên

- Em đừng bỏ anh hai mà! Đừng chết mà An!- Anh siết chặt nó trong vòng tay

- Gửi...lời...chào...của...em...cho...mọi...ng...người...

Nó nói, mắt nó dần dần nhắm lại, bàn tay nó đã ngã gục xuống đất, trong đầu nó hiện lên những kí ức về nó và hắn, những kí ức đẹp đã xảy ra giữa nó và hắn. Chưa đủ một tháng yêu nhau nhưng nó đã có nhiều tình cảm dành cho hắn, chỉ riêng hắn không của ai khác ngoài hắn. Anh đưa nó vào bệnh viện và cuối cùng nhận lại câu nói của bác sĩ

- I'm sorry, I can't help her! She's die!- Bác sĩ lắc đầu nói với anh rồi quay bước đi

Anh gục xuống trước cửa phòng cấp cứu, Mel khi nghe xong không kìm được nước mắt đã khóc rất nhiều trên tay Evil. Evil cũng không thể không khóc được, sau 3 ngày ở Anh thu xếp mọi việc đầu vào đây, anh, Mel và Evil trở về Việt Nam. Khi về tới Việt Nam nhanh đi thẳng về biệt thự Black...

—————END Chương 19—————

20. Chương 20

+ Biệt thự Black:

Ngày cuối tuần nên cô, cậu, nhõ và hắn đều ở nhà, anh, Mel và Evil trở về lại biệt thự, ai cũng vui mừng khi thấy anh trở về. Cô nhanh chạy tới ôm chặt lấy anh

- Em nhớ anh lắm...- Cô vui mừng tới mức khóc

- Ừm!- Anh lạnh lùng trả lời

- Anh sao vậy? Sao lạnh lùng vậy?- Cô hỏi anh

- Anh mệt rồi! Anh lên phòng đây- Anh lấy tay cô ra và đi thẳng lên phòng, anh vẫn như người mất hồn từ khi nghe tin nó đã mất

- Anh ấy bị sao vậy?- Nhõ hỏi Mel và Evil thay cho nó

- Lạnh lùng khó ưa!- Cô giận anh không quan tâm nữa

- Mà An đâu rồi? Sao anh không thấy con bé đi cùng mọi người?- cậu hỏi Mel và Evil, đây cũng là câu hỏi của hắn, nhõ và cô này giờ

- Tôi về đây!- Evil quay về nhà để lại một mình Mel ở đó

- Sao trở về mà không ai vui hết vậy? Mà An đâu?- Cô hỏi Mel

- Nói cho chị biết đi, An đâu rồi?- Nhõ hét toáng lên, tay nhõ nắm chặt vai Mel và bấu chặt vai cô bé

- ...

- An đâu rồi hả? Mau trả lời đi!- Lăn này là hắn, hắn hét toáng lên

- Chị An...- Mel bật khóc

- An thì sao hả?- Hắn

- Chị An...Chị An đã chết rồi...- Mel bật khóc to lên

Mel bỏ chạy đi lên phòng, giờ cô mới hiểu tại sao anh lại lạnh lùng với cô, tại sao anh lại không quan tâm tới cô khi trở về. Cô và nhõ bật khóc, không ngờ việc cô và nhõ linh cảm rất đúng, cô và nhõ đã mất nó, mất đi người bạn thân mãi mãi. Hắn như người mất hồn gục xuống đất, xung quanh hắn như toàn một màu đen, hắn không còn thấy gì ngoài nụ cười, khuôn mặt, cử chỉ, hành động và tiếng nói của nó cứ chạy mãi trong đầu hắn. Hắn thật sự đã mất nó mãi mãi, nếu như hắn biết kết quả là như thế này thì hắn mong sao hắn không giận nó, hắn không lạnh lùng với nó, hắn phải giữ nó mãi mãi không buông tay

Thông tin này cũng đã được mọi thành viên trong bang RE biết, cả báo chí cũng đã đăng tin, tựa đề “ Nữ ca sĩ trẻ tuổi Vanessa đã mất trong một cuộc bạo loạn ở Los Angeles”. Ngày mà xác của nó được đưa về Việt Nam là ngày mưa, mưa rơi nặng hạt đổ xuống những chiếc ô của những vị khách đến dự tang lễ của nó ngày một nặng hạt. Sau khi tang lễ kết thúc, hắn đã quỳ trước mộ của nó và khóc rất nhiều, từng giọt mưa nặng trĩu rơi trên đôi vai lạnh băng của hắn. Mưa đã khiến trái tim hắn đã lạnh lại còn lạnh thêm

Từ ngày mất nó, hắn chỉ lạnh lùng không nói câu nào tự nhốt mình trong phòng không ăn uống, không đi học. Biệt thự Black cũng chìm vào sự im lặng từ ngày nó mất, nhưng cũng không phải không có cơ hội. Sau khi mọi người rời khỏi buổi tang lễ và hắn cũng đã về, một cô gái có dáng người rất giống rất, mặc bộ đồ màu đen, cầm trên tay một chiếc ô màu đen. Đứng trước mộ của nó mà nước mắt của cô gái rơi hòa theo những giọt mưa rơi xuống đất. Kể từ ngày nó mất, tụi hắn và những người thân lúc trước của nó đã rút tên khỏi thế giới ngầm, giao bang RE cho Jun của bang DH quản lý

~ 3 tháng sau:

Những ngày tháng không có nó bên cạnh hắn cứ như một tảng băng di động, đi học thì cứ ngấm nhìn cây bàng to sau sân trường chỗ mà nó thích ngồi ngêu ngao hát. Nhỡ quay lưng xuống nhìn hắn

- Ra canteen chứ?- Nhỡ hỏi hắn

- ...- Hắn không trả lời chỉ đứng dậy và đi thẳng xuống canteen

Nhỡ và những người còn lại cũng đi xuống canteen, vẫn ngồi chỗ cũ, chỗ ngồi lúc trước của nó vẫn không ai dám đụng vào. Không ai dám lại gần cạnh hắn những lúc hắn buồn hay tức giận, cũng chẳng ai muốn đem chuyện lúc trước của nó và hắn nói trước mặt hắn vì người đó sẽ chết không toàn thay. Cũng cùng thời gian đó, ở một nơi xa lạ...

+ Tokyo City:

+ Biệt thự Katsumi:

- An, em định khi nào trở về Việt Nam?

- Năm sau, em sẽ học ở đây hết lớp 11 rồi về đó sau! Nhưng với thân phận khác...

Cô gái với mái tóc màu nâu đen rất giống màu tóc của nó trả lời lại câu hỏi của chị Vi, cô ấy có thân hình khuôn mặt, giọng nói và cả tính cách rất giống nó. Cho dù có nhìn ở góc độ nào cô gái này không khác gì là nó cả, giống như cả hai đều được sinh đôi. Cô ấy vui vẻ nói, trông đầu của cô hiện lên những hình ảnh của nó và hắn mãi không thể nào mờ phai trong đầu cô và kể cả hắn...

————-END Chương 20————

21. Chương 21

~ 1 năm sau:

Tụi hắn đã là học sinh lớp 12, hắn vẫn lạnh lùng như lúc trước, anh vẫn tự trách bản thân đã không bảo vệ được nó. Sau bao nhiêu năm nhưng không ai có thể quên nó, không thể quên được nụ cười, tiếng nói và tính cách của nó. Cho dù đã mất nó nhưng chỗ ngồi của nó cạnh hắn vẫn không ai được chạm vào, những ddoofduf của nó hắn vẫn còn giữ gìn cẩn thận. Sáng ngày khai giảng năm học mới, buổi khai giảng kết thúc, tụi hắn đi xuống canteen. Hắn đã nhìn thấy một cô gái có dáng hình rất giống đang mua đồ ở canteen, hắn cứ nghĩ vì quá nhớ nó nên nhìn lầm. Nhưng không phải, càng nhìn kĩ thì mái tóc, khuôn mặt, vóc dáng của cô gái đó rất giống nó, cô gái mua đồ xong thì quay bước đi, hắn vội chạy theo cô, đám kia cũng nhanh chạy theo hắn

- Bạch Gia An...- Hắn thốt lên

- ...

- Mau tra lời đi! Cô có phải là Bạch Gia An không?- Hấn la to lên

- ...

- Cô mau nói đi! Sao sô lại giống cô ấy vậy hả?- Hấn như gục xuống đất

Cô ấy đã hất tay hấn ra khỏi tay cô, cô quay bước đi không nói một lời nào, nhỡ nhìn thấy cô ấy rất giống nó nên nhanh chạy theo kéo tay cô lại

- Cô là ai? Sao cô lại giống người bạn thân quá cố của tôi?- Nhỡ la toáng lên

Cô ấy hất tay của nhỡ ra và quay bước ra khỏi canteen, đi thẳng về lớp 12B3...

Tất cả học sinh cũ của lớp 11B3 đều được gặp nhau tại lớp mới 12B3, giáo viên chủ nhiệm bước vào lớp

- Chào các em! Lại được làm giáo viên chủ nhiệm của các em nữa rồi!- Cô giáo chủ nhiệm cũ của lớp 11B3 vẫn là chủ nhiệm của lớp này, cô nói tiếp- Lớp ta năm nay có một bạn mới chuyển về từ Nhật, em vào đi

Cô gái lúc này bước vào lớp, nét thanh tú của cô hiện lên trên khuôn mặt thiên thần mà bao năm qua trong lớp này đã có một số người quên trừ tụi hấn. Khi cô ấy vào lớp, nhiều lời bàn tán bắt đầu sôi nổi lên, cô cúi đầu chào mọi người trong lớp, việc này khác so với nó

- Xin chào các bạn! Mình tên Katsumi Miyuki, các bạn có thể gọi mình là Vanessa hoặc là tên tiếng Việt của mình cũng được- Cô ấy nói năng dịu dàng hơn nó và có vẻ tiểu thư hơn nó

- Vậy tên Việt của bạn là gì?- Hs1

- Vương Thiên An- Cô ấy

- Tại sao cô lại có tên Anh giống như Bạch Gia An và cả họ Nhật của cô nữa?- Cô đứng dậy hỏi cô nàng đó

- Từ nhỏ đã mang họ Nhật là Katsumi và tên Anh là Vanessa rồi!- Cô nàng đó cười dịu dàng nhìn cô

Cô vẫn thấy có nét vẻ của nó xuất hiện trong lời nói, nụ cười của Thiên An, hấn không còn quan tâm nữa, hấn chỉ nhìn ra sân sau

- Em chọn chỗ ngồi đi!- Giáo viên chủ nhiệm lên tiếng

- Vâng!- Thiên An đi xuống chỗ ngồi

Cô chọn chỗ cạnh hấn, hấn cũng không đuổi cô ra như những người khác, hấn cho cô ngồi chỗ của nó. Tiết học bắt đầu và cũng kết thúc theo thời gian cũng giống như việc hấn đã mất nó, tiếng chuông vang lên hết tiết học. Tụi hấn đi xuống canteen ngồi, vẫn chiếc bàn đó, vẫn chỗ ngồi của nó không ai được chạm vào

- Mình có thể ngồi ở đây được không?- Thiên An đem khay thức ăn tới, đặt lên chỗ của nó và ngồi xuống

- Biến ngay!- Hấn lạnh lùng nói

- Chỗ này có ai ngồi đâu, mình có thể ngồi được mà!- Thiên An cãi lý với hấn

- Chỗ này đã có người ngồi!- Hấn vẫn lạnh lùng không ngưng

- Để dành chỗ cho người chết hả?- Thiên An nói to lên vào tai hấn

Mọi người trong canteen ai cũng sợ hãi, sắc mặt của hấn thay đổi nhanh chóng, mặt hấn bắt đầu tối đen, hấn đứng dậy đi qua chỗ Thiên An đang ngồi, tay hấn tiến thẳng đến cổ Thiên An và...

- A...Thả tôi ra...- Thiên An hét toáng lên, tay hấn bóp chặt cổ của cô khiến cô khó thở

-...- Hấn im lặng không nói một tiếng nào

- Hoàng Đức Nam...- Thiên An thốt lên tên của hấn

Hấn từ từ thả tay ra ngược mặt nhìn Thiên An, chưa ai dám gọi họ tên của hấn như thế từ ngày nó mất, Thiên An là học sinh mới sao lại biết tên hấn. Sao Thiên An lại giống nó, giống cả khuôn mặt và kể cả tính cách, trong đầu hấn hiện lên nhiều câu hỏi về Thiên An. Hấn bắt lực thả tay ra, Thiên An gục xuống đất thở hồng hộc để lấy lại oxy, cô không nghĩ hấn slaij là người thích bạo lực đến thế Trong đầu Thiên An đang

nghĩ “Lâu rồi không gặp anh, anh đã lạnh lùng hơn và còn là sự lạnh lùng từ đáy lòng của anh. Anh vẫn còn nhớ em đúng không?”. Môi của Thiên An nhếch lên một nụ cười hoàn mỹ, cô đứng dậy phủi bụi trên váy đồng phục rồi quay lưng bước đi. Thiên An không ngờ nụ cười đó đã lọt vào đôi mắt thần thánh của cô và nhờ, nhờ quay mặt ra dấu hiệu cho những người kia đi theo Thiên An, có Mel, Evil và Tuyết Mai. Thiên An đi lên sân thượng, cô lấy điện thoại ra và gọi điện cho một người, đầu dây bên kia bắt máy và lên lên tiếng

“Chào nhóc! Học tốt không?”- Giọng này không ai khác là chị Vi

- Tốt lắm chị! Mọi người đều khỏe...

“Có ai nghi ngờ không?”

- Có, còn bị đánh nữa đau quá trời luôn

“Ai bắt em giả chết làm gì”

- Muốn rút thì phải vậy thôi chị à! À mà thôi em phải giải quyết một số chuyện riêng gặp chị sau

Thiên An cúp máy, mắt cô hướng lên phía bầu trời trong xanh kia, trên môi cô nở một nụ cười tuyệt đẹp, và cũng không ai nghĩ rằng đó mới chính là...Bạch Gia An thật sự

—————END Chương 21—————

22. Chương 22

~ 6.00 PM:

+ Biệt thự Black:

Ngôi nhà vẫn như lúc trước vẫn một màu đen bao phủ quanh nhà nhưng bây giờ đã khác hơn, ngôi nhà trở nên lạnh lẽo hơn từ ngày không còn nó. Tụi hần có mặt đầy đủ ở nhà, nhờ và cô thì nấu ăn trong bếp, anh thì xem tivi, cậu thì lướt điện thoại, Mel thì ra ngoài vườn tưới hoa thay cho nó. Còn hần, hần chỉ ở trong phòng từ lúc học ở trường về, ngày nào cũng như ngày nấy, có việc thì hần mới ra khỏi phòng còn không thì cứ ở trong phòng suốt với những thứ đồ của nó

“Tín...toan...Có khách”

Tiếng chuông của cửa biệt thự vang lên, nhờ đi ra ngoài mở cửa, đứng trước mặt nhờ chính là Thiên An, bên cạnh của cô còn có cả vali. Nhờ nhìn Thiên An một hồi lâu mới hỏi

- Tối đây làm gì?- Nhờ lạnh lùng hỏi Thiên An

- Có người nói mình ở đây!- Thiên An trả lời vui vẻ, nụ cười xinh xắn và chân thật được nở trên môi cô

- Ở đây không tiếp người giả mạo bạn thân tôi- Nhờ nói thêm một câu lạnh lùng nữa rồi đóng cửa

Nhưng không may cho lắm, chân của Thiên An chặn cửa lại không cho nhờ đóng cửa. Nó cười lém lỉnh như nụ cười tươi vui lúc trước của nó, nhờ nhìn thấy nụ cười đó không thể không nói cô không phải nó được, bắt chợt nhờ thả lỏng tay khóa

- Tôi xin phép!- Thiên An đi vào một cách tự nhiên

Cô ngược mặt ra nhìn, vừa thấy Thiên An thì lông mày của cô neoh lại, anh nhìn thấy Thiên An thì cứ nghĩ là nó liền chạy tới ôm. Hình ảnh đó đã được đập thẳng vào đôi mắt của cô, Thiên An nở nụ cười tuyệt mỹ, nói nhỏ vào tai anh chỉ đủ cho cả 2 nghe và hiểu

- Lâu rồi không gặp anh, anh hai! Trông anh dạo này gầy lắm đó

- An...- Anh giật mình cứ nghĩ nó đã trở về, anh nhìn Thiên An một lúc lâu mới nhận ra không giống nó

- Xin lỗi! Chắc cậu đã nhầm tôi với em gái cậu thì phải! nhưng tôi xin nói lại tôi tên Vương Thiên An- Thiên An khẳng định một lần nữa tên cô mà trong tim cô đau nhói lên từng nhịp, trong đầu cô suy nghĩ “ Em xin lỗi anh hai! Sẽ có ngày mọi người biết thôi thời gian sẽ trôi qua và sự thật sẽ rõ thôi!”

- Tại sao cô lại ở đây?- Cô hỏi Thiên An

- Có người nói tôi nên đến đây ở một thời gian chờ người đó về- Thiên An

- Biến ngay cho tôi!- Cậu đẩy Thiên An ra phía cửa

Thiên An mất đà và theo quán tính khi cô ngừng chân lại thì người của cô sẽ ngã ra đằng sau, và tiếp đất một cách ngoạn mục bằng mông của cô. Thiên An chống tay đứng dậy, khoảng cách hiện tại giữa cô và mọi người khác so với lúc trước, không còn thân thiện như lúc nó còn sống. Hắn từ trên tầng hai đi xuống

- Để cô ta ở lại đi!- Hắn lạnh lùng ra lệnh

- Tại sao? Nếu cô ta ở lại thì ở đâu?- Nhõ ngạc nhiên nhìn hắn, hắn chưa bao giờ bênh vực một ai cả từ khi ngày nó mất

- Pama tôi yêu cầu! Ngày mai họ sẽ tới đây, nếu không có cô ta ở đây thì đừng mong ở lại đây được nữa!- Hắn nói rồi quay lưng đi lên phòng

- Cô ở phòng bên phải đối diện phòng của Nam!- Nhõ nói rồi cũng quay lưng đi vào bếp

Cô cũng đi vào bếp theo nhõ, ai cũng trở về công việc ban đầu của họ, Thiên An đem vali lên phòng. Căn phòng của Thiên An theo tông màu chủ đạo là trắng, tủ đồ bằng gỗ cao cấp và mang màu chính là nâu sẫm, cô cất đồ trong vali vào tủ. Thiên An đi tới giường nằm dài xuống chiếc giường rộng, tiếng chuông điện thoại của cô vang lên

- Em nghe!- Thiên An bắt máy

“ Về đó chưa?”- giọng của chị Vi vang lên từ đầu dây bên kia

- Rồi chị!

“ Mọi thứ như thế nào?”

- Vẫn bình thường chỉ có việc là rất yên tĩnh và khá im lặng

“ Ai bắt em giả chết làm gì? Thấy thằng Nam chưa?”

-...- Nghe nhắc tới hắn, Thiên An chỉ nhìn thấy vẻ lạnh lùng khác so với hắn của lúc trước, cô cứ nghĩ tới mà tim như đang rỉ từng giọt máu

“ Có nghe chị nói không vậy?”

- Có...- Giọng của Thiên An yếu ớt dần

“ Mọi người nhớ em nhiều lắm đó mà 2 tháng nữa chị sẽ về em khỏi lo nha! Tới lúc đó chị sẽ nói cho mọi người biết”

- Cảm ơn chị...Thôi em tắt máy nha!

Thiên An vội vàng cúp máy điện thoại, tim cô ấy đau thắt lên khi nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của hắn, nhìn thấy khuôn mặt ủ rũ của cô, nhìn thấy khuôn mặt đầy đau thương của nhõ. Nhìn thấy khuôn mặt hối hận của anh vì đã không cứu được nó, nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của mọi người mà Thiên An chỉ muốn hét thật to “ Tôi chính là Bạch Gia An” cho mọi người biết. Ánh mắt Thiên An từ từ nhắm lại và chìm sâu vào trong giấc ngủ, cô cứ luôn miệng gọi tên của hắn không ngừng và cả việc cô chính là Bạch Gia An

Nhõ lên gọi Thiên An xuống ăn tối nhưng thấy khóa cửa phòng nên không gọi nữa, cả buổi tối không ai nói với ai một câu nào chỉ có im lặng và im lặng vậy quanh bữa ăn tối. Hắn lạnh lùng, nhõ buồn bã, cô đâu đó, anh hối hận, cậu thất vọng...

—————END Chương 22—————

23. Chương 23

- Em cứ thế thì đừng trách anh tại sao lại nổi giận vô cớ với em- Một giọng nam vang lên, khuôn mặt, dáng người rất giống hấn và không ai khác chính là hấn

- Vậy thì sao? Lâu rồi em mới được gặp Killer mà! Anh có quyền gì cấm em không được ôm cậu ấy chứ?- Giọng nói đầy sự tức giận, khuôn mặt, vóc dáng đó không ai khác chính là nó

- Anh là bạn trai của em! Như vậy là không đủ quyền để ngăn cấm em hả?- Hấn quát to vào mặt nó

- Anh hãy nhớ, anh là bạn trai em không phải là papi của em hay là ông nội em! Cho dù anh có phải là họ đi chăng nữa thì cũng không có quyền ngăn cấm em được làm việc này việc kia!- Nó lại càng quá hơn, nó hét to lên để cho hấn nghe rõ

- ...Được rồi! Kể từ ngày hôm nay, em muốn làm gì thì em làm anh không ngăn cản nữa!- Hấn quay mặt đi không cãi thêm với nó nữa

“ RẦM...”

Nó đã ra ngoài, cánh cửa đã được đóng mạnh tạo thành một âm thanh nghe thật chói tai đối với nó và hấn. Và đó cũng là ngày cuối cùng đó được gặp hấn...

_____Trở về với thực tại_____

- Em xin lỗi...

Giọng nói vang xin của một cô gái thốt lên một cách đau đớn như bị tra tấn, cô cứ luôn miệng nói xin lỗi, mồ hôi rơi ướt cả tấm nệm giường mới

- KHÔNG...

Thiên An bật dậy, khuôn mặt đầm mồ hôi, giấc mơ đó đã theo cô mãi từ 1 năm trước, từ ngày cô tới dự buổi tan lễ của nó. Tiếng hét của Thiên An đã khiến cho không ít người đang ở dưới bếp phải giật mình và nhanh chạy lên phòng cô xem thử tình hình

- Thiên An, cô mau mở cửa đi!- Cô liên tục đập tay vào cửa và gọi tên Thiên An suốt

- ...- Thiên An không trả lời

- Cô mau mở cửa đi! Cô có bị sao không vậy?- Nhõ lo lắng nói vọng vào

-...- Thiên An vẫn nghe những lời nói của nhõ và cô

Tiếng gõ cửa càng ngày càng to, Thiên An ngồi trên giường mà chân cứ thu rút vào lòng ngực cô, hấn lấy chìa khóa dự phòng và mở cửa ra. Mọi người đi vào trong nhìn thấy Thiên An đang khóc, chân cô cứ thu rút vào trong lòng ngực, đôi bàn tay của cô ôm chặt đôi chân đã mỏi mệt của cô. Hấn đi đến cạnh Thiên An

- Cô có làm sao không?- Hấn lo lắng hỏi Thiên An, vẻ lạnh lùng hằng ngày của hấn đã mất ngay lúc nghe tiếng hét của Thiên An

Thiên An không trả lời chỉ lắc đầu rồi buông lỏng đôi tay ra và tiến gần hấn ôm chặt hấn lại, hấn bất ngờ không hiểu tại sao Thiên An lại làm vậy. Nước mắt của Thiên An rơi xuống làm ướt áo đồng phục của hấn, hấn định đưa tay lên ôm Thiên An thì vội đẩy cô ra

- Đừng chạm vào tôi!- Hấn thốt lên câu lạnh lùng rồi quay lưng đi xuống dưới và đi học

Những người kia cũng quay lưng đi để lại một mình Thiên An ở trong phòng, tiếng chuông điện thoại của cô vang lên, nhõ ngừng bước khi nghe nhạc chuông điện thoại. Nhạc chuông điện thoại của Thiên An rất giống nó, bản nhạc “Faded” là bài mà nó thích nhất, nhõ đứng lại nghe Thiên An nói chuyện điện thoại

“ Em đã đi học chưa?”- Giọng của chị Vi vang lên trong điện thoại, nhờ không nghe được nhưng lại nghe tiếng của Thiên An

“ Em không muốn đi học hôm nay! Chắc cúp học quá chị”- Giọng của Thiên An trả lời

“ Bó tay em đó, à mà công việc của chị đã hoàn thành rồi, ngày mai chị về! Chuẩn bị cho chị một buổi tiệc đi nhóc”

“ Chị gọi cho đám kia mà nói, em có thể nói chuyện được với đám kia mà không gây chuyện hay cãi nhau hoặc đánh nhau mới lạ”

“ Bó tay! Được rồi, chị sẽ nói với thằng Thiên”

“ Bye chị! Em mệt lắm không nói chuyện với chị nữa”- Thiên An cúp máy

Nhờ nghe những lời Thiên An nói chuyện điện thoại thì nhanh quay bước đi xuống phòng khách và lấy xe nhanh tới trường. Thiên An ở nhà một mình, cô cứ ở suốt trong phòng không ra ngoài, trong phòng cô có laptop này dưới đất đang mở màn hình. Điện thoại Samsung Galaxy S7 Edge nằm trên giường với đầy rẫy các tin nhắn và cuộc gọi, màn hình tivi được bật lên với một bài nhạc tổng hợp nhạc hot của nó. Thiên An thì ở trong phòng tắm ngâm mình trong dòng nước ấm áp, còn điện thoại cứ việc đổ chuông nhưng cô vẫn không bận tâm

Bên phía của tụi hần thì...Hần ngồi học mà cứ như bắt cần học một bài nào vẫn làm tốt, nhờ thì cúi gầm mặt xuống mặt bàn bấm điện thoại chơi game, cậu thì ngồi vuốt ve mái tóc của nhờ vừa nghe nhạc với chiếc điện thoại được đặt lên bàn không sợ bị tịch thu. Anh thì ngồi nói chuyện với Dương Tuấn và Kindy về mấy chiếc xe mô tô đời mới, cô ngồi nói chuyện với Evil về bộ sưu tập thời trang mới của nhờ. Chỉ còn Killer mãi nghĩ về những thứ trong quá khứ, nghĩ về lúc anh đi chơi với Angel, lúc bị nó phá đám khi đang định hôn Angel, nhưng giờ Killer và Angel đang ngồi ở 2 nơi khác nhau, cách nhau 100 bước chân. Hần nhớ về nó, ngày nào cũng như ngày này, hình ảnh của nó cứ khắc họa trong tim hần suốt không ngừng

Cũng tại thời điểm đó, ở một nơi nào đó cũng có người nhớ tới hần không thể quên được ánh mắt lạnh lùng, nụ cười nhếch mép đầy giả dối của hần. Có lẽ do nó nên hần mới trở nên như vậy, hần chẳng còn cần gì nữa ngoài nó, hần chỉ muốn nó được sống lại không chết...

—————END Chương 23—————

24. Chương 24

- Chị về rồi nè mấy đứa ơi!- Tiếng la lớn vang khắp cả nhà khiến không ít người phải nổi điên lên muốn đánh chết người nào đang la hét ầm ĩ

- Đứa nào sáng sớm chưa ngủ đủ giấc mà la hét không vậy hả?- Anh đi ra khỏi phòng tắm chửi rửa người nào đã la hét phá mất giấc ngủ ngon lành của anh

- Chị mà ỳ nè!- Giọng nói đầy “nữ tính” của một ai đó lại vang lên tiếp

- Ó...Chị Vi...- Anh đứng đơ khi trước mặt anh chính là người chị yêu dấu của anh và nó

- Không phải chị mà ỳ chẳng lẽ chị ai?- Chị Vi mắng anh một trận tới tả

- Em nhớ chị nói ngày mai mới về mà!- Nhờ chen ngang vào nói

- Đúng nhưng tại chị nhớ mấy đứa quá nên về sớm với lại nhân dịp này gặp pama và đi học luôn!- Chị Vi

- Cái gì? Đi học?- Cả đám tụi hần hét to lên khiến ai đó vẫn còn ngủ mà nghe cảm thấy muốn chém chết mấy đứa đang hét

- Phải, chị sẽ học cùng mấy cưng!- Chị Vi cười gian

- Cho em xin đi! Đừng ám tụi em nữa!- Cậu xua tay

Thiên An bước xuống liếc nhìn chị Vi và đám tụi hắc có cả hắc trong đó nữa, nét lạnh lùng của hắc đã phai nhạt khi ở nhà từ lúc Thiên An chuyển đến. Chị Vi nhìn thấy Thiên An thì gọi tên cô

- An!

- Sao đây?- Thiên An

- Chị quen con nhỏ đó hả?- Nhõ

- Ờ- Chị Vi

- Nhìn nó giống An ha! Mà nó cũng tên An đó chị!- Cô

- Chị biết!- Chị Vi

Câu trả lời của chị Vi khiến không ít người phải há hốc mồm nhìn chị, hắc không thèm quan tâm nữa đi lên phòng. Chị Vi kéo tay hắc lại không cho hắc đi

- Chị có chuyện muốn nói với mấy đứa!- Chị Vi trở nên nghiêm túc

Anh nhìn thấy nên cũng hiểu là chuyện quan trọng nên không trở về lại phòng, đám kia thấy vậy nên cũng không về phòng mà ở lại nghe. Thiên An sợ chị Vi nói ra bí mật nên ở lại nghe chuyện chị Vi sắp nói

- Nếu bé An nhà mình còn sống thì sao?- Chị Vi

- Chị đừng nói đùa chứ! An đã rời xa chúng ta mãi rồi!- Anh cười khở phản bác lại lời nói của chị Vi

- Chị hỏi thật đó! Mấy đứa cho chị câu trả lời đi!- Chị Vi trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết

- Em sẽ giữ chặt cô ấy trong vòng tay không cho cô ấy rời xa em nữa!- Hắc trả lời, câu nói của hắc làm đau xé nát tim của Thiên An

- Em sẽ bảo vệ con bé!- Anh trả lời, câu trả lời của anh cũng đã khiến trái tim của Thiên An rỉ thêm máu

- Em và Ngân cùng một câu trả lời là sẽ luôn bên cạnh nó mãi!- Có trả lời thay cho nhxo luôn vì cô khá hiểu ý nhõ, câu nói của cô cũng đã làm trái tim của Thiên AN ngày càng đau xé tận đáy lòng và càng thêm rỉ máu

- Em giống thằng Thiên!- Cậu trả lời

- Còn em, Thiên An?- Chị Vi hỏi Thiên An

- Em cũng muốn biết xem Bạch Gia An là người như thế nào mà khiến nhiều người phải khóc và mong muốn cô ấy sống đến thế- Thiên An trả lời, cô nở một nụ cười giả tạo mà không ai biết để giấu đi nụ cười đau khổ của mình

- Cần chị kể cho em nghe không?- Chị Vi vui vẻ

- Chị Vi...- Hắc nhìn chị Vi bằng ánh mắt hơi tức giận

- Thôi! Chị sẽ không kể là được chứ gì!- Chị Vi bĩu môi

- Ừm!- Hắc nói rồi quay lưng đi lên phòng

- Chị ngủ chung phòng với Thiên An đi!- Nhõ cười vui vẻ nói

- OK!- Chị Vi

Cô đem vali của chị Vi lên phòng của Thiên An rồi trở về phòng thay đồ chuẩn bị xuống bếp nấu đồ ăn sáng. Nhõ cũng xuống bếp phụ giúp cô, hắc thì ở trong phòng ngồi suy nghĩ câu hỏi “ Nếu bé An còn sống thì sao?” của chị Vi. Anh và cậu thì ngồi trong phòng xem thông tin của bang RE, cho dù có nhờ Jun quản lý nhưng họ vẫn chưa rời khỏi bang. Còn chị Vi và Thiên An thì ở trong phòng nói chuyện, Thiên An hơi tức giận vì câu hỏi lúc này của chị Vi. Buổi sáng cũng xong, mọi người tập trung ở nhà bếp ăn sáng, chẳng ai nói với ai một câu nào...

25. Chương 25

Ngày nó được đưa vào bệnh viện ở Los Angeles để cứu sống nó, anh ở ngoài phòng cấp cứu, nó được đẩy vào bên trong, bác sĩ đi vào. Nó dồn hết sức lực cuối cùng để nói chuyện với bác sĩ bằng tiếng Anh

- Nếu cứu sống được...tôi...hãy nói với người nhà tôi...tôi đã chết...tôi xin bác sĩ...

- Ừm

Cả phẫu thuật bắt đầu và sau nửa tiếng đồng hồ trong phòng cấp cứu với nhiều tình trạng xuất huyết não, tim ngừng đập,... Và cuối cùng bác sĩ cũng đã cứu được nó và ra ngoài nói với anh giống như lời nó yêu cầu bác sĩ. Sau 2 ngày nó được đưa vào nhà xác như một xác chết thì cũng đã tỉnh lại, Evil là người giúp đỡ giúp nó được đến Nhật. Trước khi sang Nhật nó đã nhờ một người bạn nó quen ở Anh phẫu thuật thẩm mỹ cho một người đã chết có thân hình và màu tóc giống nó để xem như nó chết. Nó được đưa ra sân bay và đi thẳng về Nhật sống với chị Vi, nó muốn chị Vi giữ bí mật nó vẫn còn sống. Nó muốn rút lui khỏi thế giới ngầm nhưng chẳng có cách nào ngoài giả chết, nó muốn rút khỏi showbiz cũng chẳng có cách nào ngoài giả chết. Nó ở Nhật học hết lớp 11 và trở về Việt Nam vào năm lớp 12 với tên “Vương Thiên An”...

Trở về thực tại

Sáng thứ hai đầu tuần, cả đám tụ tập đi tới trường đã khiến không ít nữ sinh và nam sinh phải vào bệnh viện nằm vì mất quá nhiều máu mũi và ngất tại chỗ. Thiên An...à không là nó mới đúng, (bí mật chưa bị phát hiện nhưng gọi như vậy cho dễ) nó đi lên lớp không để ý đến mọi người xung quanh đang bàn tán về mình. Tiếng chuông vào lớp vang lên, tụ tập về lớp học, cả tiết học nó không ở trong lớp, nó ở trên sân thượng hóng gió

Cơn gió nhẹ nhàng thổi bay làn tóc nâu đen của nó lên không trung, tai nó đeo phone tai nghe nhạc, miệng nó cứ lẩm bẩm lời nhạc. Nó không thể nào ngừng việc ca hát của mình được nhưng nó cũng không muốn tiếp tục sự nghiệp ca hát nữa. Nó đã tự bản thân đấu tranh tâm lý với việc nên ca hát tiếp hay ngừng việc ca hát. Nó vẫn còn phân vân thì Evil đi lên vỗ nhẹ lên vai nó khiến nó hơi giật mình quay lại nhìn

- Lâu rồi không gặp!- Evil cười tươi như đóa hoa nở vào đầu xuân

- Gặp thường xuyên trên lớp mà!- Nó đáp trả lại Evil nằng nệ cười giả tạo

- Nhưng có bao giờ tôi được nói chuyện với cậu như lúc trước đâu

- Chuyện đó chắc phải do ý trời rồi! Một đứa chết đi sống lại thì có ai mà tin nó chính là người đã chết và chôn ngay trước mặt họ- Nó cười khổ

- Tôi thấy cô nên nghe lời của chị Vi thì hơn, nói mọi chuyện cho mọi người biết thì hơn- Evil cảm thấy thương xót cho nó

- Sự thật thì lúc nào cũng có thể được đưa ra ánh sáng, chỉ là chưa biết ngày nào được đưa ra ánh sáng thôi! Cho dù tôi có cho họ biết thì chắc gì họ đã tin tôi!- Nó nói rồi quay lưng về phía lang can dựa lưng vào

- Bó tay! Nhưng tôi nghĩ nếu cứ để thời gian nói thì chắc hơi lâu và cậu sẽ cảm thấy tổn thương nhiều hơn thôi! Nếu cậu nói ngay bây giờ chắc họ sẽ hiểu và thông cảm thôi!

- Thôi bỏ đi! Cậu về lớp học tiếp đi để mọi người khỏi nghi ngờ

Evil lắc đầu rồi quay về lớp, nó đứng đó nghe nhạc tiếp, mọi khung cảnh xung quanh nó giờ chỉ còn lại một mình nó, một kí ức cũ của nó và mọi người cười đùa khi ở trên sân thượng. Nó đứng thẫn thờ ngắm nhìn bầu trời xanh biếc kia với những đám mây đang trôi theo làn gió bay đi xa. Nó cứ ở trên sân thượng suốt các buổi học, hần hơi khá lo lắng cho nó nhưng cũng chẳng biết làm gì vì hần không tin nó chính là Bạch Gia An và nó chưa chết

Tiếng chuông ra về vang lên, nó vẫn không đi về cho dù biết đã là giờ về của học sinh buổi sáng, nó vẫn cứ đứng trên sân thượng. Tiếng chuông vào lớp và ra về của học sinh buổi chiều cũng vang lên, dưới sân trường giờ chỉ còn lại tiếng gió thổi. Không còn bóng dáng của học sinh nữa, nó từ sân thượng đi xuống, nó đi thẳng vào phòng nhạc

Hắn hơi lo lắng cho nó nên chạy tới trường tìm nó thử, hắn chạy khắp trường tìm kiếm bóng hình thân thuộc của hắn đang nằm trong một con người khác. Tiếng đàn piano vang lên từ phòng nhạc của trường, vang vọng khắp dãy phòng học, hắn nghe thấy, hắn biết tiếng đàn điêu luyện đó. Hắn chạy theo giai điệu của tiếng đàn

“ SOẠT...”

Ngồi trước cây đàn piano là một óng dánh của một người con gái mái tóc nâu đen được uốn cong ở đuôi tóc với bộ đồng phục của trường Sky Start. Tiếng đàn piano có giai điệu nghe thật buồn và đau thương của một cô nàng dành cho người mình yêu nhất

“Trái tim của em rất đau

Chỉ muốn buông tình ta ở đây

Vì cho đến giờ chẳng có ai biết em tồn tại

Những lần chào nhau bối rối

Người ở bên cạnh anh chẳng nghi ngờ

Lòng em lại chẳng nhẹ nhàng

Lời biệt ly buồn đến mấy cũng không thể nào

Làm cho em gục ngã đến mức tuyệt vọng

Chỉ là vết thương sâu một chút thôi anh àh

Ngày mà anh tìm đến, em tin anh thật lòng

Và yêu em bằng những cảm xúc tự nguyện

Làm em quá yêu nên mù quáng đến yếu lòng

Là ngày chúng ta bắt đầu những sai lầm

Dù cho bây giờ trái tim anh dành hết cho em và yêu em rất nhiều

Nhưng sau này sẽ ra sao?

Em không thể cố tiếp tục nữa ...

(Chẳng bao giờ em trách anh

Chỉ biết im lặng như thế thôi

Khóc trong lòng không nói ra... mới xót xa)

Sáng nay mình em trước gương

Lại nhớ một người em rất thương

Một người đã làm cuộc sống em khác đi rất nhiều

Nếu sau này anh vẫn thế

Thì hãy trân trọng người ở bên cạnh

Và yêu người ấy thật nhiều

Lời biệt ly buồn đến mấy cũng không thể nào

Làm cho em gục ngã đến mức tuyệt vọng

Chỉ là vết thương sâu một chút thôi anh àh
Ngày mà anh tìm đến, em tin anh thật lòng
Và yêu em bằng những cảm xúc tự nguyện
Làm em quá yêu nên mù quáng đến yếu lòng
Là ngày chúng ta bắt đầu những sai lầm
Dù cho bây giờ trái tim anh dành hết cho em và yêu em rất nhiều
Nhưng sau này sẽ ra sao?
Em không thể cố tiếp tục nữa ...

Lời biệt ly buồn đến mấy cũng không thể nào
Làm cho em gục ngã đến mức tuyệt vọng
Chỉ là vết thương sâu một chút thôi anh àh
Ngày mà anh tìm đến, em tin anh thật lòng
Và yêu em bằng những cảm xúc tự nguyện”

(Trái Tim Em Cũng Biết Đau-Bảo Anh)

Tiếng hát của nó vang lên khiến tim hấn đau đớn vô cùng, hấn cũng đâu biết rằng ngay chính nó hát mà tim nó như rỉ máu, đau thắt từng cơn buốt

“Tách...”

Những giọt nước mắt của nó rơi xuống những phím đàn piano, nó gục đầu xuống chiếc đàn trước mặt và khóc rất nhiều. Hấn đã nhìn thấy, hấn giờ mới hiểu vì sao lại có người giống nó từ giọng nói, khuôn mặt, cả giọng hát và tài năng piano của nó. Hấn đi tới cạnh chiếc piano, đặt tay lên vai nó, nó ngược mặt lên nhìn

- Nam...- Nó hơi ngạc nhiên vì sao hấn lại ở trường vào giờ này

- Nói thật đi! Cô là Gia An đúng không?- Hấn hét to lên

- Tôi đã nói rồi...Tôi không phải Bạch Gia An...- Nó cố gắng phủ nhận việc mình chính là Bạch Gia An, nước mắt của nó cứ rơi lã chả không ngừng

- Đừng nói dối nữa! Tôi đây đã kết thúc rồi An à!

—————END Chương 25—————

26. Chương 26

Cánh cửa phòng nhạc được mở ra thêm một lần nữa, bước vào bên trong, dáng người thân thuộc đối với nó không thể nào quên được. Tiếng nói của người đó vang lên thêm một lần nữa

-Tất cả kết thúc rồi An! Em đừng nói dối nữa chẳng tốt cho em và mọi người đâu!- Không ai khác chính là chị Vi

-Vậy là sao? Chị biết An còn sống phải không?- Hấn nói lớn, tay hấn cầm chặt đôi vai chị Vi

-Đúng! Vậy thì đã sao? Trong suốt một năm qua có ai thử tìm xem nó còn sống hay đã chết! Có ai nghĩ người đã chết kia không phải là nó mà là một người khác hay chưa? Có ai từng nghĩ nó hiện giờ đang ở đâu nếu còn sống hay mọi người chỉ biết rằng hiện tại nó đã chết! Nếu đúng vậy thì tôi nghĩ An nó nên chết

luôn thì tốt hơn-Chị Vi cũng không thua gì hấn nói to, nước mắt của chị cũng vì thế mà rơi xuống mặt sàn lạnh buốt của phòng nhạc

-An...Sao em lại bỏ rơi anh...- Hấn hét to lên

Đôi chân hấn không thể đứng vững nổi mà tự động gục xuống sàn...

“ Tách...Tách...Tách...”

Từng giọt nước mắt cứ đua nhau rơi xuống trên đôi gò má đỏ ửng vì đau, vì xót xa của nó, cũng đua nhau rơi xuống sàn trên đôi gò má hồng của chị Vi vì thương, vì đau thay cho đứa em gái, cũng đua nhau rơi xuống sàn trên khuôn mặt lạnh lùng bao lâu nay không khóc của hấn. Lần cuối cùng hấn khóc là ngày mất nó, lần cuối cùng nó khóc là ngày nó biết mọi người vẫn nhớ nó, tìm nó đau thất như ai bóp nghẹn, tìm hấn đau như có ai đó đang cầm dao đâm vào tim hấn. Sàn nhà lạnh buốt hơn, bàn tay ấm áp của ai đó đã ôm nó vào lòng khiến nó mạnh mẽ hơn và đứng dậy...

“ Cạch...Cạch...”

Đôi bàn chân của một ai đó vô thức bước đi trên sàn nhà lạnh buốt này, người đó ngồi bệt xuống cạnh hấn, đôi tay choàng qua cổ hấn và ôm chặt hấn lại, giọt nước mắt của ai đó đã thấm vào khuôn mặt lạnh lùng của hấn và hòa cùng nước mắt của hấn...

-Em xin lỗi...- Tiếng của nó vang lên trong tiếng nấc nghẹn ngào từ bao lâu nay không ai còn được nghe giọng nói hòa cùng nước mắt này của nó nữa

Chính xác là nó đang ngồi ôm hấn, nó đang khóc cùng hấn, nó đang ở cạnh hấn, nó đang nói “xin lỗi” với hấn, hấn mong rằng đây là sự thật không phải giấc mơ, hấn mong rằng đây thất sự không phải là một thứ giấc mơ do hấn tưởng tượng, vì nếu là giấc mơ thì ngày hôm sau khi hấn tỉnh giấc, hấn lại mất nó một lần nữa. hấn không muốn như thế, hấn không muốn mất nó thêm một lần nào nữa...

~ 6.00 AM: - Ngày hôm sau

+ Biệt thự Black:

+ Phòng của nó và hấn:

-An...Đừng rời xa anh mà...Anh xin em...AN...- Hấn ngồi bật dậy nhìn xung quanh phòng- Mọi thứ đều là mơ, cô ấy lại biến mất rồi! Nếu là sự thật thì An không bao giờ rời xa mình cho dù một ngày! Thôi bình tĩnh lại đi, ngốc! An đã rời xa mày rồi, mãi mãi là như thế

Hấn tự an ủi bản thân, nước mắt cũng vì thế mà rơi xuống theo, hấn vội vàng đứng dậy đi vào nhà vệ sinh làm VSCN rồi bước đi xuống nhà bếp ăn sáng

Dưới phòng khách ồn ào náo nhiệt còn hơn là có lễ hội, nhiều cái miệng cứ liên tục hoạt động công suất hỏi thăm và người chịu trận này chính là nó, mọi lý do đều bắt nguồn từ chị Vi

Trở về ngày hôm qua chơi 1 chút

Sau khi nghe câu xin lỗi từ miệng của nó xong hấn vẫn chưa hoàn hồn lại vào thể xác của mình nên được nó và chị Vi đưa về nhà, khi về biệt thự gặp tụi kia, chị Vi đã nói lại hết chuyện xảy ra nãy giờ ở trường. Cả đám kia nghe xong như sét đánh ngang tai liền hét toáng lên, cậu và anh đưa hấn lên phòng để nghỉ ngơi rồi đi xuống nhà nghe chị Vi lại mọi chuyện

-Sao mày không chết luôn đi?- Nhỡ tức giận hét to vào tai nó

-...- Nó chỉ im lặng không trả lời, nước mắt cũng rơi theo

-Mày chết thật luôn đi để cho tụi tao phải khóc hết nước mắt, để tụi tao bỏ mặt bản thân để trôi đi theo số phận do ông trời sắp đặt luôn đi, bang thì nhờ người khác quản lý giúp, trên các trang mạng và báo thì đăng tin “ Nữ ca sĩ trẻ tuổi Vanessa đã qua đời vì một vụ tai nạn ngoài ý muốn” để che mắt mọi người xung quanh. Tụi tao thì phải chịu đựng cảnh nhìn thấy một người khác không phải mày bị chôn và còn mang tên “Bạch Gia An” mà không phải tên khác, tụi tao phải khóc cho một người vô danh. Trong khi đó, mày chỉ biết nghĩ cho bản thân của mày, mày song bên Nhật vui hơn đúng không? Sao mày không ở đó luôn đi về

lại đây làm gì? Mày lại quay về Nhật sống với thân phận “Vương Thiên An”. Tao hỏi mày, mày có xem tụi tao là bạn của nữa không? Có xem Nam là người yêu của mày nữa không? Có xem 2 người anh đang cảm thấy ân hận vì không cứu được mày kia là người thân của mày nữa không?- Cô giằng nguyên một tràn đạo lý cho nó nghe, nước mắt cô cũng theo lời nói mà tuôn rơi

-Mày vẫn không thay đổi gì nhỉ?- Nó cười nhưng nước mắt vẫn rơi

-Mày biết...biết tụi tao nhớ mày nhiều lắm không?- Nhõ ôm chặt lấy nó, khóc rất nhiều

-An, em tính để tụi anh ân hận tới chết hay sao? Em muốn bắt tụi anh sống một cuộc sống còn hơn là địa ngục kia suốt đời hay sao?- Anh vuốt nhẹ đôi má của nó, anh cũng khóc đôi mắt nhìn nó một cách yêu thương hơn bao giờ hết

-Thôi mọi người đừng trách con bé nữa! Nó về lại đây là tốt lắm rồi, cứ trách nó suốt là nó bỏ đi thật luôn đó!- Cậu giải oan giúp nó, cậu đi tới ôm nó vào lòng

-Cảm ơn anh, Minh! Chỉ có anh mới hiểu em hơn anh hai thôi!- Nó cười khỏ

Nói chuyện được một lúc thì vào bếp ăn tối, buổi tối vui vẻ đầy tiếng cười trong nhà bếp, ngôi biệt thự Black hôm nay đã được hồi sinh lại như lúc trước, không còn u buồn, không còn nước mắt, không còn sự lạnh lùng và cũng không còn những tiếng oán trách...

Chơi mệt rồi về lại hiện tại thôi

Hắn bước xuống nhìn vào phòng khách, nó đang ngồi uống trà nghe sự tra tấn lỗ tai của 2 con bạn thân, anh và cậu thì ngồi cười không ngừng được, chị Vi thì ở trong bếp nấu ăn vì bị anh và cậu phạt biết là nó còn sống mà không nói. Hắn đi tới ngồi xuống cạnh anh

-Nam, tao cho mày biết một chuyện!- Anh quay qua cười tít mắt với hắn

-Chuyện gì?- Hắn vẫn lạnh lùng như hằng ngày

-An còn sống!- Nhõ nhanh miệng nói thay anh

-Điên hả? Có uống nhầm loại thuốc nào không?- Hắn nhìn nhõ

-NO- Nhõ trả lời nhanh gọn nhất có thể

“Nói dối! An đã rời xa tôi lâu rồi!” Một dòng suy nghĩ chạy qua đầu hắn

-Anh đang nghĩ về ai đó?

-Hả?- Hắn giật mình nhìn, người trước mặt hắn là nó, hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau không chớp

-Em đang hỏi là anh nghĩ về ai!- Nó nhắc lại câu hỏi lúc nãy

-Bạch Gia An!- Hắn trả lời lạnh lùng

-Ồ! Đúng trước mặt anh đây!- Nó

-Cô đừng nói dối! Chính cô nói cô không phải là Gia An mà bây giờ cô lại tự nhận mình là Gia An thì tôi không tin cô- Hắn nói giọng lạnh lùng hơn những ngày trước

-Được thôi! Tùy ý anh nghĩ vậy, nếu anh nghĩ em là Vương Thiên An thì anh cứ nghĩ như vậy mãi đi và xem mọi chuyện đã xảy ra với chúng ta khi ở trường như một giấc mơ đi- Nó

-Vậy mọi thứ em nói với tôi không phải là một giấc mơ?- Hắn

-Đúng vậy! Có thể em nghĩ mọi chuyện hôm qua là một giấc mơ nhưng những chuyện đó là thật! An vẫn còn sống và đang đứng trước mặt em đây!- Chị Vi

-Anh xin lỗi!- Hắn nhìn nó, đôi mắt của hắn không còn lạnh lùng như lúc nãy nữa, hắn vội kéo tay nó, nó mất đà ngã vào lòng hắn, hắn siết chặt tay ôm nó hắn sợ mất nó thêm một lần nữa

-Ừm! Tha cho anh đó!- Nó mỉm cười dịu dàng nhìn hắn

- Vậy là mọi việc êm xuôi hết rồi đó không ai được buồn nữa nha!- Nhõ

-À khoan! Không ai được cho mọi người biết là em còn sống nha!- Nó

-OK!- Cả đám

Nó quay bước đi vào nhà bếp ăn sáng, theo sau là tụi hần, chị Vi cũng ngồi vào bàn ăn sáng chung với tụi nó và tụi hần. Ăn sáng xong hết và dọn dẹp hết mọi thứ, tụi nó và tụi hần lúi nhúi đi vào trung tâm thương mại mua đồ để cho chị Vi ở nhà một mình, mua đồ xong hết tụi nó và tụi hần trở về lại biệt thự, tụi hần cầm hết từ 5-7 túi đồ giúp tụi nó về biệt thự. Cất hết mọi thứ tụi nó và tụi hần nhanh sang nhà nó chơi, cả pama nó còn không tin được là nó còn sống và đang đứng trước mặt mình, chơi được 1 tiếng đồng hồ thì trở về lại biệt thự Black để nghỉ trưa. Mọi thứ đều êm đẹp, có thể sống gió đã qua hết và còn động lại trong tim mỗi người là một quá khứ đau buồn giờ đã bị chôn vùi...

—————END Chương 26—————

27. Chương 27

-Tối nay tới bar Thiên Hoàng chơi không? - Nó ra ý kiến

-Sao mày lại muốn tới đó? - Nhõ hỏi nó

-Tao muốn thăm lại nơi đã gắn bó với tao trong suốt 6 năm qua, có thể mọi người nghĩ tao đã chết nhưng không sao cả. Tao muốn về đó thăm mọi người trong bang- Nó

-Được, tụi anh sẽ làm theo ý em một lần này!- Anh nựng nịu đôi má trắng nõn của nó

-Lấy lại bang đi! Em muốn nhìn thấy bang được hoạt động lại thêm một năm nữa rồi hãy giao bang cho người khác được không? - Nó ra yêu cầu

-OK!- Cậu cười tươi rồi lấy điện thoại ra gọi cho Evil lấy lại bang

-Tối nay cho chị đi chung được không? - Chị Vi cười nhìn tụi nó

-Được mà chị!- Cô

-Hôm nay phải chơi hết sức nha!- Hần nãy giờ im lặng mới lên tiếng

Nói chuyện vui vẻ được một lúc đúng 5 giờ chiều thì tản ra nấu ăn chiều, tụi nó vào bếp nấu ăn, lần đầu tiên nó vào bếp nấu ăn khiến cho tụi hần, cả nhõ và cô cũng hơi ngạc nhiên, chỉ có chị Vi đứng ở ngoài cười không ngừng. Từ nhỏ tới lớn không khi nào nó vào bếp mà lần này nó vào bếp khiến không ít người sợ nó sẽ cho bản thân họ vô bệnh viện nằm dưỡng thương

-Sao nó lại vào bếp nấu ăn? - Nhõ

-Coi chừng có độc không thôi là nhà vệ sinh hơi đông nha!- Anh

-Đừng xem thường em gái của anh chứ!- Cô

-Sợ là phải vào viện nằm tối nay vì bị “bắt pháo hoa” cho xem!- Cậu

-Mấy đứa nói xấu nó không vậy? Nó nấu ăn ngon lắm đó! Chị ăn suốt mà không giảm thọ một năm nào nè!- Chị Vi chen ngang vào nói

-Chị dạy cho cô ấy nấu hả? - Hần cũng chen ngang vào hỏi

-Ừ!- Chị Vi

-Đồ ăn xong rồi mọi người!- Nó nói vang ra ngoài phòng khách

Mọi người đi vào bếp ngồi xuống bàn ăn, những món nó nấu toàn là đồ Pháp, có cả đồ Nhật không thừa cũng không thiếu, nó làm sushi hải sản, bò bít tết, ramen và cả pate gan ngỗng cho mọi người. Nhõ nhìn cô,

cô nhìn anh, anh nhìn cậu, cậu nhìn hấn, hấn nhìn nó, nó thì ngồi ăn thoải mái như không có việc gì xảy ra, trong khi đó cả 5 người kia nhìn nhau không biết nói gì hơn chỉ có nghĩ “ăn vào có chết không” thôi

-Sao không ăn?- Nó nhìn hấn

-Ồ...Tại chưa đói thôi!- Hấn

-Nếu một mình anh chưa đói thì em còn tin nhưng mấy người kia chưa ăn là đủ biết không phải chưa đói mà là không dám ăn rồi!- Nó giải thích còn lấy tay đẩy kính lên cho dù không đeo kính

-An, em biết lý do gì không?- Chị Vi cười

-Lý do là...sợ em cho họ vào bệnh viện nằm dưỡng thương vì tào tháo chào đón” nên không dám ăn- Nó cười tinh nghịch nói rồi ăn tiếp phần ăn của mình

-Ăn thử đi!- Nhõ lên tiếng rồi lấy một miếng sushi lên ăn

-Thấy sao?- Cậu

-Ừ-Ừm...Ngon!- Nhõ trả lời tỉnh hơn bao giờ hết

-Ăn đi!- Nó

Cả nhà ăn trong vui vẻ với những lời khen ngợi về nó, có lẽ sau một năm trôi qua mọi thứ đều thay đổi, cả tình yêu, một năm không gặp nhau, nhớ thì nhớ thật, đau thì đau thật, mọi người ăn xong thì ai về phòng nấy để chị Vi ở lại bếp dọn dẹp

~ 8.00 PM:

-Đi tới bar Thiên Hoàng thôi!- Nó vui vẻ la to lên

-Biết rồi! Mày im bớt giúp tao đi!- Cô véo nhẹ cái mũi đáng yêu của nó

-Đi thôi!- Cậu lái xe BMW chạy tới trước cổng biệt thự

Tụi nó và chị Vi lái chiếc Toyota mới được sản xuất đi tới bar còn tụi hấn đi chiếc BMW của cậu tới bar Thiên Hoàng, vừa tới bar, tụi hấn bước xuống xe trước theo sau là nhõ và cô, nó là người bước xuống cuối cùng, tụi nó và tụi hấn đi vào trong bar. Tiếng nhạc xập xình vang to vào tai tụi nó và tụi hấn, tụi nó kéo nhau tới một chiếc bàn nằm trong góc tối, tụi hấn đi theo tụi nó tới bàn ngồi. Hoàng Thanh đi tới bàn của tụi nó và tụi hấn

-Mấy anh chị muốn uống gì?- Hoàng Thanh hỏi tụi hấn và tụi nó, nó ngồi trong góc nên Hoàng Thanh không thấy

-Cho chị 1 ly Coiktail Cam đi!- Nhõ cười tươi nói với Hoàng Thanh

-Chị thì 1 ly Coiktail Táo đi!- Cô nói với Hoàng Thanh

-Cho anh 1 chai bia cokly xanh đi!- Anh (*cokly: Tự bịa nên mong đừng ném đá)

-Cho anh 1 chai rượu X.O với 2 cái ly nha!- Hấn

-Anh Nam với anh Thiên uống chung hă? - Hoàng Thanh nhìn hấn, hấn chỉ gật đầu không nói gì nhiều

-Cho chị 1 ly sam-panh trắng nha!- Chị Vi cười rồi xoa đầu Hoàng Thanh

-Em lớn rồi nha chị! Đừng có xoa đầu em nữa!- Hoàng Thanh chau mày nhìn chị Vi

-Jun đáng yêu, cho chị một ly Coiktail Chanh và 1 ly rượu vang đỏ đi!

Hoàng Thanh giật mình khi nghe thấy tiếng của nó, chị An đã chết vào năm trước rồi mà, tại sao chị ấy lại ngồi ở đây, sao người này có giọng giống chị An, Chị An còn sống sao? Những suy nghĩ này cứ chạy lòng vòng trong đầu của Jun không ngừng. Nó đứng dậy đi tới nhéo má của Hoàng Thanh

-Sao nhóc đơ vậy?- Nó

-Chị An! Chị còn sống hă? Chị chưa chết hă? - Hoàng Thanh hỏi liên tục không cho nó trả lời

-STOP! Em ít nói lại cho chị đi! Chị chưa chết đâu em khỏi lo, mà chị công nhận 1 điều, em với con Ngân y như nhau! Hai chị em nhà này không khác nhau chút nào! Toàn muốn tui chết mới chịu- Nó bĩu môi trêu Hoàng Thanh và nhõ

-Hi! Mấy anh chị chờ em lấy nước cho ha! Mà mấy anh chị cũng xuống căn cứ đi mọi việc hiện tại đang lộn xộn lắm!- Hoàng Thanh

-OK!- Đồng thanh

Tụi nó và tụi hấn kéo nhau đi xuống bang chơi, nó vừa bước xuống khiến nhiều người trong bang vô cùng ngạc nhiên khi thấy nó, mọi người trong bang bắt đầu bàn tán, Boss Vanessa còn sống hoặc Boss đã về rồi mọi việc sau này sẽ ổn rồi hay Boss về rồi mọi việc sẽ thay đổi hoàn toàn.v.v.. Nó đi vào phòng làm việc của nhóm tụi nó và tụi hấn, vừa bước vào nó đã ngồi trên chiếc ghế thân thương của nó, tụi hấn cũng trở về chỗ ngồi cũ đã lâu rồi không ngồi, nhõ và cô đi quanh khắp phòng tay cứ sờ lên những vật dùng lúc trước của tụi nó và tụi hấn, bụi bám đầy lên những vật dụng cũ. Đúng vậy đã lâu rồi tụi nó và tụi hấn không trở về đây mà thì làm sao những thứ này có thể không bám bụi

————-END Chương 27————-

28. Chương 27

-Tối nay tới bar Thiên Hoàng chơi không?- Nó ra ý kiến

-Sao mày lại muốn tới đó?- Nhõ hỏi nó

-Tao muốn thăm lại nơi đã gắn bó với tao trong suốt 6 năm qua, có thể mọi người nghĩ tao đã chết nhưng không sao cả. Tao muốn về đó thăm mọi người trong bang- Nó

-Được, tụi anh sẽ làm theo ý em một lần này!- Anh nựng nịu đôi má trắng nõn của nó

-Lấy lại bang đi! Em muốn nhìn thấy bang được hoạt động lại thêm một năm nữa rồi hãy giao bang cho người khác được không?- Nó ra yêu cầu

-OK!- Cậu cười tươi rồi lấy điện thoại ra gọi cho Evil lấy lại bang

-Tối nay cho chị đi chung được không?- Chị Vi cười nhìn tụi nó

-Được mà chị!- Cô

-Hôm nay phải chơi hết sức nha!- Hấn nãy giờ im lặng mới lên tiếng

Nói chuyện vui vẻ được một lúc đúng 5 giờ chiều thì tản ra nấu ăn chiều, tụi nó vào bếp nấu ăn, lần đầu tiên nó vào bếp nấu ăn khiến cho tụi hấn, cả nhõ và cô cũng hơi ngạc nhiên, chỉ có chị Vi đứng ở ngoài cười không ngừng. Từ nhỏ tới lớn không khi nào nó vào bếp mà lần này nó vào bếp khiến không ít người sợ nó sẽ cho bản thân họ vô bệnh viện nằm đường thương

-Sao nó lại vào bếp nấu ăn?- Nhõ

-Coi chừng có độc không thôi là nhà vệ sinh hơi đông nha!- Anh

-Đừng xem thường em gái của anh chứ!- Cô

-Sợ là phải vào viện nằm tối nay vì bị “bắt pháo hoa” cho xem!- Cậu

-Mấy đứa nói xấu nó không vậy? Nó nấu ăn ngon lắm đó! Chị ăn suốt mà không giảm thọ một năm nào nè!- Chị Vi chen ngang vào nói

-Chị dạy cho cô ấy nấu hủ?- Hấn cũng chen ngang vào hỏi

-Ừ!- Chị Vi

-Đồ ăn xong rồi mọi người!- Nó nói vang ra ngoài phòng khách

Mọi người đi vào bếp ngồi xuống bàn ăn, những món nó nấu toàn là đồ Pháp, có cả đồ Nhật không thừa cũng không thiếu, nó làm sushi hải sản, bò bít tết, ramen và cả pate gan ngỗng cho mọi người. Nhõ nhìn cô, cô nhìn anh, anh nhìn cậu, cậu nhìn hấn, hấn nhìn nó, nó thì ngồi ăn thoải mái như không có việc gì xảy ra, trong khi đó cả 5 người kia nhìn nhau không biết nói gì hơn chỉ có nghĩ “ăn vào có chết không” thôi

-Sao không ăn?- Nó nhìn hấn

-Ồ...Tại chưa đói thôi!- Hấn

-Nếu một mình anh chưa đói thì em còn tin nhưng mấy người kia chưa ăn là đủ biết không phải chưa đói mà là không dám ăn rồi!- Nó giả thích còn lấy tay đẩy kính lên cho dù không đeo kính

-An, em biết lý do gì không?- Chị Vi cười

-Lý do là...sợ em cho họ vào bệnh viện nằm dưỡng thương vì tào tháo chào đón” nên không dám ăn- Nó cười tinh nghịch nói rồi ăn tiếp phần ăn của mình

-Ăn thử đi!- Nhõ lên tiếng rồi lấy một miếng sushi lên ăn

-Thấy sao?- Cậu

-Ừ-Ừm...Ngon!- Nhõ trả lời tỉnh hơn bao giờ hết

-Ăn đi!- Nó

Cả nhà ăn trong vui vẻ với những lời khen ngợi về nó, có lẽ sau một năm trôi qua mọi thứ đều thay đổi, cả tình yêu, một năm không gặp nhau, nhớ thì nhớ thật, đau thì đau thật, mọi người ăn xong thì ai về phòng nấy để chị Vi ở lại bếp dọn dẹp

~ 8.00 PM:

-Đi tới bar Thiên Hoàng thôi!- Nó vui vẻ la to lên

-Biết rồi! Mày im bớt giúp tao đi!- Cô véo nhẹ cái mũi đáng yêu của nó

-Đi thôi!- Cậu lái xe BMW chạy tới trước cổng biệt thự

Tụi nó và chị Vi lái chiếc Toyota mới được sản xuất đi tới bar còn tụi hấn đi chiếc BMW của cậu tới bar Thiên Hoàng, vừa tới bar, tụi hấn bước xuống xe trước theo sau là nhõ và cô, nó là người bước xuống cuối cùng, tụi nó và tụi hấn đi vào trong bar. Tiếng nhạc xập xình vang to vào tai tụi nó và tụi hấn, tụi nó kéo nhau tới một chiếc bàn nằm trong góc tối, tụi hấn đi theo tụi nó tới bàn ngồi. Hoàng Thanh đi tới bàn của tụi nó và tụi hấn

-Mấy anh chị muốn uống gì?- Hoàng Thanh hỏi tụi hấn và tụi nó, nó ngồi trong góc nên Hoàng Thanh không thấy

-Cho chị 1 ly Coiktail Cam đi!- Nhõ cười tươi nói với Hoàng Thanh

-Chị thì 1 ly Coiktail Táo đi!- Cô nói với Hoàng Thanh

-Cho anh 1 chai bia cokly xanh đi!- Anh (*cokly: Tự bia nên mong đừng ném đá)

-Cho anh 1 chai rượu X.O với 2 cái ly nha!- Hấn

-Anh Nam với anh Thiên uống chung hả?- Hoàng Thanh nhìn hấn, hấn chỉ gật đầu không nói gì nhiều

-Cho chị 1 ly sam-panh trắng nha!- Chị Vi cười rồi xoa đầu Hoàng Thanh

-Em lớn rồi nha chị! Đừng có xoa đầu em nữa!- Hoàng Thanh chau mày nhìn chị Vi

-Jun đáng yêu, cho chị một ly Coiktail Chanh và 1 ly rượu vang đỏ đi!

Hoàng Thanh giật mình khi nghe thấy tiếng của nó, chị An đã chết vào năm trước rồi mà, tại sao chị ấy lại ngồi ở đây, sao người này có giọng giống chị An, Chị An còn sống sao? Những suy nghĩ này cứ chạy lòng vòng trong đầu của Jun không ngừng. Nó đứng dậy đi tới nhéo má của Hoàng Thanh

-Sao nhóc đơ vậy?- Nó

-Chị An! Chị còn sống hả? Chị chưa chết hả?- Hoàng Thanh hỏi liên tục không cho nó trả lời

-STOP! Em ít nói lại cho chị đi! Chị chưa chết đâu em khỏi lo, mà chị công nhận 1 điều, em với con Ngân y như nhau! Hai chị em nhà này không khác nhau chút nào! Toàn muốn tui chết mới chịu- Nó bĩu môi trêu Hoàng Thanh và nhõ

-Hi! Mấy anh chị chờ em lấy nước cho ha! Mà mấy anh chị cũng xuống căn cứ đi mọi việc hiện tại đang lộn xộn lắm!- Hoàng Thanh

-OK!- Đồng thanh

Tụi nó và tụi hấn kéo nhau đi xuống bang chơi, nó vừa bước xuống khiến nhiều người trong bang vô cùng ngạc nhiên khi thấy nó, mọi người trong bang bắt đầu bàn tán, Boss Vanessa còn sống hoặc Boss đã về rồi mọi việc sau này sẽ ổn rồi hay Boss về rồi mọi việc sẽ thay đổi hoàn toàn.v.v.. Nó đi vào phòng làm việc của nhóm tụi nó và tụi hấn, vừa bước vào nó đã ngồi trên chiếc ghế thân thương của nó, tụi hấn cũng trở về chỗ ngồi cũ đã lâu rồi không ngồi, nhõ và cô đi quanh khắp phòng tay cứ sờ lên những vật dụng lúc trước của tụi nó và tụi hấn, bụi bám đầy lên những vật dụng cũ. Đúng vậy đã lâu rồi tụi nó và tụi hấn không trở về đây mà thì làm sao những thứ này có thể không bám bụi

————-END Chương 27————-

29. Chương 28

-Chào mừng mọi người đã trở về lại bang Red Eyes!- Tiếng của một cô gái vang lên khiến cho tụi nó và tụi hấn giật mình ngược mặt lên nhìn

-Angel, Evil, Mel! Nhớ 3 người lắm đó!- Nó đứng dậy khỏi chiếc ghế đi tới ôm 3 người mà nó yêu quý nhất

-Em cũng nhớ chị lắm! Cũng nhờ chị Evil nói là chị còn sống không thôi em sẽ tìm người đã hại chị mà giết hấn đem xác của tên đó tới chỗ mộ của chị chôn rồi!- Mel bĩu môi trông hết sức đáng yêu trách móc nó

-Thôi thôi! Em đừng tra tấn lỗ tai của chị nữa! Nghe hết 4 người kia tra tấn là quá đủ rồi, còn thêm thằng Jun tra tấn lúc này nữa! Mà chuyện tình cảm của em và Jun sao rồi?- Nó

-Cũng vẫn vậy thôi chị! Vả lại anh Jun đã có người yêu rồi, dù gì em cũng chỉ là kẻ đến sau thôi mà!- Mel cười khỏ

-Đúng là ngốc! Chị nghĩ em nên nói cho Jun biết thì tốt hơn!- Nó trách yêu Mel, Mel chỉ im lặng không trả lời

-Có nhiệm vụ mới nè!- Evil im lặng này giờ mới lên tiếng

-Nói đi!- Hấn

-Cổng phía Nam và phía Bắc của trụ sở tối nay sẽ có người tới lấy viên đá Mặt Trăng, mọi người chuẩn bị đi! 10 giờ có mặt tại trụ sở- Evil

-OK!- Đồng thanh

(Trụ sở ở đây là trụ sở chính của bang RE do nó làm chủ)

~ 10.00 PM:

Tụi nó và tụi hấn có mặt tại trụ sở, Evil ở trong xe với chiếc laptop đã hack được các camera trong căn cứ và ngồi xem camera để báo cáo cho nó mọi tình hình xung quanh trụ sở, Mel, Jun và Angel hỗ trợ tụi nó và tụi hấn từ bên ngoài khi có lệnh khẩn cấp từ phía Evil. Ở cổng Nam có 4 người trong bang RE đứng canh

gác như thường lệ, ở cổng Bắc cũng như cổng Nam, tội nó phụ trách cổng phía Nam còn tội hấn phụ trách cổng phía Bắc

“Chuẩn bị đi! Bọn họ sắp tới rồi!”- Tiếng của Evil vang bên tai nó và hấn cho dù ở 2 nơi khác nhau

-Tao đếm từ 1 tới 3 rồi xuất phát!- Cả nó và hấn ở hai địa điểm khác nhau (không biết hai người này có tập kích trước hay không nữa)

-1- Đồng thanh lần 1

-2- Đồng thanh lần 2

-3- Đồng thanh lần 3

-And! GO!- Đồng thanh lần 4

Tội nó và tội hấn cùng xuất phát vào chỗ đã được chỉ thị lúc đầu. Bên phía tội hấn, hấn cầm súng, anh cầm kiếm, cậu dùng súng giống hấn, sau khi vệ sĩ của cổng Bắc bị đám người của bang Black tấn công rồi đi vào bên trong trụ sở. Tội hấn nhanh chạy theo...

“ĐOÀNG...”

Tiếng súng phát ra từ phía bên của bang Black khiến những người trong bang khá giật mình nhìn tên đó và khẩu súng trên tay chĩa thẳng vào anh, may mắn thay anh không bị trúng đạn, đám người trong bang Black bắt đầu xông lên đánh. Tội hấn đành ra tay giết người, hấn giết được hết một nửa số người trong bang Black đang ở cổng Bắc, anh giết được một nửa và cậu hết dùng súng thì dùng kiếm đánh. Tiếng súng cứ liên tục nổ, mùi máu tanh bắt đầu bay lên xông xộc vào mũi của tội hấn, mùi thuốc súng cũng liên tục bay ra không ngừng, mọi thứ bên cổng Bắc cũng bị dọn sạch sẽ không một chút bóng người của bang Black, hấn nói vào tai nghe

-Hoàn tất nhiệm vụ!

“ Nhanh đi lên phòng chính! Trên đó có viên đá Mặt Trăng, nhớ cẩn thận đấy!”- Evil ngồi trên xe xem camera vừa khóa hết bấy

Tội hấn bắt đầu đi lên phòng chính...

Bên phía tội nó êm xuôi hơn, không ai tấn công vào cổng Nam, tội nó bắt đầu đi vào bên trong vì đã quá quen thuộc với nơi này nên tội nó nhanh lên phòng chính hơn và không bị dính một cái bẫy nào. Tại phòng chính, có người đang ngồi xem kịch hay từ máy tính kết nối với tất cả các camera của trụ sở, trên tay người đó cầm một ly rượu vang đỏ, phong thái ngồi của người đó ra dáng của một thủ lĩnh, trên khuôn mặt của người đó nở một nụ cười lạnh

-Lâu rồi không gặp mà các người vẫn nhanh tay như lúc trước không thua kém một ai nhỉ?

-Thủ lĩnh, bên phía của Boss Vanessa vào rất thuận lợi, 5 phút sau cả 2 bên sẽ có mặt tại phòng chính!- Giọng nữ nói bên cạnh người đó

-Được rồi!

5 phút sau, tội nó và tội hấn có mặt tại phòng chính...

“BỐP...BỐP...BỐP”

Tiếng vỗ tay của người đó vang lên, đôi mắt lạnh lùng cùng với nụ cười khinh bỉ hiện trên khuôn mặt người đó khiến nó hơi sợ, đôi mày của nó nhíu lại nhìn thật kỹ người đó, dáng vẻ người thanh cao mái tóc màu nâu đôi mắt màu đen ánh lên sự hận thù và sự lạnh lùng của một thủ lĩnh. Nó sợ hãi đôi mắt đó, trước đôi mắt đó nó không thể mạnh mẽ như lúc trước nữa, trước đôi mắt lạnh lùng đó nó không thể làm tốt mọi việc như những nhiệm vụ trước nữa, trước đôi mắt lạnh lùng đó nó gục xuống sàn khiến cho tội hấn và 2 cô bạn thân của nó giật mình. Đôi bàn tay lạnh lẽo của người đó nâng cầm nó lên, một nụ cười nhạt thoáng qua môi người đó khiến nó rung mình, sự sợ hãi của nó đã hiện rõ trên khuôn mặt xinh đẹp hằng ngày. Hấn đẩy người đó qua một bên, bàn tay hấn ôm siết chặt nó vào lòng

-Yêu nhiều quá nhỉ?- Người đó

-Mày là ai?- Hấn quát lên

-Hỏi cô ta đi rồi biết!- Người đó

-An...- Hấn nhìn nó

Sự sợ hãi của nó vẫn chưa tan biến khỏi khuôn mặt xinh đẹp này, nó vội nhắm mắt lại trong 1 phút rồi mở mắt ra, cô và nhỡ nhìn nó với sự thương xót cho nó, nó vội đứng dậy

-Tại sao anh còn ở đây?- Nó

-Đây là quê hương tôi, cô không có quyền đuổi tôi đi!- Người đó

-Anh trở về đây làm gì?- Nó quát to lên

-Để giết cô!- Người đó

-Vậy tôi cũng không khách sáo với anh, Thiên Vũ!- Nó cười nhạt nhìn người đó

-Thiên Vũ?!?- Nhỡ và cô đồng thanh

-Tôi tưởng mấy cô quên tôi luôn rồi chứ, không ngờ còn có người nhớ tới tôi nhưng tôi nhất nhớ chỉ có cô thôi, Bạch Gia An!- Thiên Vũ cười lạnh

Thiên Vũ là người bạn thân lúc trước của tụi nó, anh cũng tham gia bang RE nhưng vì không làm theo đúng mệnh lệnh của nó trong một nhiệm vụ nó giao nên anh đã bị nó đuổi đi cho dù có cầu xin bao nhiêu lần đi nữa. Sau khi bị nó đuổi đi, anh đã tham gia vào bang Black với danh hiệu là Devil, nó đã bị anh giết chết trong một nhiệm vụ ở Los Angeles, nó nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng đó, nó nhìn thấy nụ cười nhạt đó khi ở Los Angeles

-Tôi tưởng anh đã chết rồi!- Nó

-Tôi không dễ chết như cô nghĩ đâu!- Thiên Vũ

-Nếu anh muốn có viên đá Mặt Trăng thì tôi xin lỗi! Tôi không thể đưa cho anh!- Nhỡ

-Nếu tụi mày không đưa thì đừng trách tao!- Thiên Vũ quát to lên

-Lên đi!- Nó ra lệnh

Tụi nó và tụi hấn xông lên đánh. Sau một năm qua tài năng của tụi nó và tụi hấn ít khi được nghe tới nữa nhưng giờ đã trở lại, và đánh nhau còn ghê tợn hơn một năm trước, đánh xong tụi nó nhìn Thiên Vũ đôi mắt nó có đôi chút lạnh lùng nhưng cũng có đôi chút thương hại. Tụi hấn tổng khứ hết bang Black thẳng vào xe về bang để giải quyết, tụi nó đi về nhà trước tụi hấn theo sau, có lẽ mọi thứ giờ đã được thu xếp lại gọn gàng hơn một năm trước...

—————-END Chương 28—————

p/s: Xin lỗi vì đã chậm trễ tuyển độ khiến mọi người chờ lâu mong các bạn hãy thông cảm!

30. Chương 29

Thời gian cũng theo thế mà dần trôi đi. 1 tháng...2 tháng...3 tháng...rồi cuối cùng tới ngày thi tốt nghiệp của lớp 12, tụi nó chỉ thi lấy bằng tốt nghiệp còn những bằng khác thì đã có sẵn từ lúc học lớp 8. Tụi hấn còn phải thi đại học, mỗi người trong nhóm tụi hấn chọn trường đại học riêng, hấn chọn đại học kinh tế-chính trị, anh chọn đại học ngành Marketing, cậu chọn đại học văn hóa-xã hội. Thời gian vừa qua của tụi nó và tụi hấn cũng đủ để lưu giữ lại những kỉ niệm cũ, và bây giờ những người trẻ của tuổi 17 lúc trước đã rời khỏi chốn địa ngục đầy tối tăm và màu máu đỏ tươi, không còn ngửi thấy mùi thuốc súng nữa. Và có lẽ thời gian trôi qua thì mọi thứ cũng sẽ thay đổi, năm tháng, con người, tính cách cũng sẽ thay đổi, phải...thời gian sẽ làm thay đổi mọi thứ, đúng... và giờ đang hiện hữu trước mắt của chúng ta. Sự thay đổi của một con người,

hết tình cảm hết yêu, phải... giờ tình cảm không còn sâu đậm như trước nữa, người thay đổi là người khiến ai đó đau khổ, người rời xa một ai đó sẽ khiến họ khóc...

“Chúng ta chia tay đi!”

Câu nói cuối cùng của một chàng trai nói dành cho người con gái họ đã từng yêu, khi chàng trai quay lưng bước đi, cơn mưa như thương xót cho cô gái đó cũng đã rơi, cô gái đã khóc dưới mưa, khóc rất nhiều, nước mắt hòa nguyện vào cùng làn mưa trong suốt kia, chẳng ai có thể thấy được nước mắt niềm đau của người con gái... Và cũng vào lúc đó, người con gái đó đã bỏ chạy đi trong làn mưa, những hạt mưa nhỏ rơi nhanh và vội vàng xuống đất, rơi trên đôi bờ vai lạnh lẽo của cô gái và rồi...

“ẦM...”

Tiếng va chạm trong mưa, một tiếng vang to khiến nhiều người xung quanh phải ngơ ngàng nhìn, cô gái đó đã va chạm với chiếc xe tải lớn, một màu đỏ lan ra từ người cô gái...Máu! Đúng là máu! Không lẽ mình đã chết! Không, không thể nào...Mình không thể chết vì một tên con trai như hắn ta được...Không...Nhất định mình phải sống! Mình không thể chết thêm một lần nào nữa...Những điều này cứ chạy mãi trong đầu của cô gái đó, người đi đường xung quanh vội gọi cho xe cấp cứu đưa cô gái vào bệnh viện...

Và đúng vậy, mọi chuyện thế nào rồi cũng tới lúc kết thúc...Hắn vui khi thấy nó cười, hắn đau khi thấy nó khóc nhưng hắn lại không muốn ôm nó thật lâu mỗi khi nó đang suy nghĩ về tương lai của nó và hắn, hắn đã không còn tình cảm dành cho nó nữa, tình cảm của hắn giờ dành cho một người khác. Nó hiểu, nó biết vì khi đối diện với nó hắn lúc nào cũng chỉ hôn nhẹ lên môi chưa được 1 phút đã buông ra, ôm nó chưa được 5 phút thì hắn đã buông tay.. Và cuối cùng, mọi chuyện cũng đến... Hắn đã nói với nó “Chúng ta chia tay đi”, chàng trai là hắn và cô gái là nó, hắn làm nó khóc, hắn đã bỏ rơi nó một mình trong màn mưa buốt giá và chính hắn đã khiến nó phải chết thêm một lần nữa...

1 tiếng...2 tiếng...3 tiếng...trôi qua...

Không một tín hiệu nào tắt màu đỏ như máu trước cửa phòng cấp cứu, có 2 người con gái và 2 người con trai đứng trước cửa cấp cứu như chờ đợi một điều thần kì sẽ tới với họ và tất nhiên sự chờ đợi đó không vô vọng. Ánh đèn màu đỏ trước cửa phòng cấp cứu đã tắt và bác sĩ đi ra

-Em gái tôi có sao không bác sĩ?- Một người con trai trong 4 người đã đứng dậy hỏi bác sĩ, không ai khác ngoài anh, khuôn mặt anh hiện giờ thể hiện một sự sợ hãi đến tột cùng, anh sợ lại mất nó thêm một lần nữa thì có lẽ anh sẽ không sống nổi và tìm người đã khiến nó gặp tai nạn giao thông phải chết

-Cô bé không sao! Gia đình cần phải cẩn thận hơn vì bây giờ cô bé đang mang thai, phải cảm tạ trời vì đã giúp chúng tôi có thể cứu cả mẹ lẫn con. Nhưng phải cẩn thận vì thai nhi đã được một tháng mà còn vừa gặp tai nạn nên cần phải chăm sóc kĩ- Bác sĩ nói rồi quay bước đi

Không ai có thể ngờ được cuối cùng hắn chạm vào nó, đó cũng là lần cuối cùng hắn khiến cho nó có cảm giác hắn vẫn còn yêu nó chính là lúc hắn say, có lẽ chính hắn không hiểu mình đang làm gì nhưng hắn đã làm mất đi sự trong trắng của nó. Hắn đã khiến nó mang thai 1 tháng và rồi lại bỏ rơi nó. Sau hai tuần hồi phục sức khỏe nó biết được mình có thai, nhờ và anh quyết định cho nó cùng với anh, nhờ, cô và cậu sang anh sống không ở Việt Nam nữa, cũng tiện thể chăm sóc cho nó

Và rồi thời gian cũng trôi qua... Không ai có thể phủ nhận và nói năm tháng không bao giờ vô tình...nhờ, cô, anh và cậu cũng đã kết hôn và về sống chung với nhau dưới một mái nhà, chỉ còn riêng nó, sống trong những tháng ngày với những đau xót và trong bụng thì mang tính vật chứng minh tình yêu cuối cùng hắn dành cho nó. Từ khi nó biết mình mang thai thì rất vui, mọi thứ xung quanh nó đều có màu sắc, chỉ trừ nơi nhịp tim đã chết của nó thì không, nơi đó vẫn mãi một màu đen không thể nào thay đổi, nơi đó đã chết lặng trong tim nó lâu, rất lâu...

__3 tháng sau

~ 7.00 AM:

+ Los Angeles:

= Thời điểm hiện tại là mùa đông

Mùa đông lạnh giá nơi nước Anh rất lạnh đóng cả tuyết, mọi người ai nấy khi ra ngoài đều mặc đồ kính để giữ ấm, và cũng vào thời gian này, nhiều đôi tình nhân sẽ đi bên nhau tay trong tay cười nói vui vẻ. Trên sân thượng của một ngôi biệt thự sang trọng, một cô gái với mái tóc nâu đen được xõa dài, chiếc váy mỏng manh màu kem tạo nên cho cô có nét quyến rũ của một thiếu nữ, đôi mắt của nhìn xa xăm ra nơi tuyết đang rơi kia, khi nhìn thật kĩ thì mới thấy được bụng của cô gái này hơi to. Trên chiếc bàn nhiều trắng, có một ly cà phê nóng với một tách trà gừng nóng, tay cô gái lấy ly cà phê nóng lên nhưng vội buông ra vì cô không thể uống cà phê, cô lấy ly trà gừng bên cạnh đưa lên miệng nhâm nhi

-An!- Tiếng của một cô nàng khác gọi tên cô

-Có chuyện gì hả?- Cô gái quay lưng lại nhìn người gọi tên mình, không ai khác là nó, nhõ và cô, nhõ và cô đi tới ngồi xuống cạnh nó

-Mặc áo vào thêm đi cho ấm! phải giữ ấm cho thiên thần nhỏ trong bụng đi!- Cô khoác áo lên vai nó, nó chỉ cười nhẹ rồi không nói gì

-Còn 5 tháng nữa hả?- Nhõ nhìn nó

-Ừm!- Nó không cười chỉ đặt tay lên bụng, nơi có sinh linh bé nhỏ đang nằm bên trong

-Tao nghĩ mày nên cho anh ta biết đi!- Cô cầm ly cà phê của nó lên đôi mày cô chau lại rồi uống

-Tao thà để con tao không có cha còn hơn để cha nó biết nó có tồn tại trên đời này!- Nó cười khổ

-Mày đang có thai mà dám uống cà phê hả con kia?- Nhõ vội nhéo má nó

Nó bật cười, lâu rồi cũng không gặp vì tháng trước 2 cặp đôi của nhõ và cô đều đi hưởng tuần trăng mật, anh và cậu đem bánh ngọt lên cho tụi nó, anh ngồi xuống cạnh nó đưa tay đặt lên bụng nó khẽ mỉm cười quay sang nhìn cô

-Vợ yêu! Mau cho anh có con bé đi!- Anh ôm cô vào lòng

-Anh đừng có điên! Em chưa muốn có con bây giờ!- Cô từ chối

-An, mau giúp anh nói với chị dâu em đi!- Anh quay sang nắm tay nài nỉ nó

-Anh tự liệu mà làm đi! Em không can thiệp!- Nó lấy tay ra khỏi tay anh

-Phũ!- Anh bĩu môi rồi quay lưng đi tới chỗ gần cô ngồi xuống

-Giờ mày tính sao?- Nhõ nhìn nó

-Tính vậy chứ tính sao!- Nó trả lời cách thẳng nhiên

-Mày điên vừa thôi! Tính một mình nuôi đứa nhỏ hả?- Cô quát to vào tai nó

-Một mình tao cũng có thể cho nó có hạnh phúc mà không cần tới cha- Nó cười nhếch mép

-Vậy sau khi sinh đứa bé xong em tính làm gì?- Cậu hỏi nó rồi lấy lon coca trên tay nhõ uống

-Quản lý công ty Ngọc Thị đổi tên công ty luôn!- Nó nói rồi uống một ngụm nước trà gừng trên tay (công ty Ngọc Thị là công ty của nó được lập vào lúc ở Nhật, mới nổi lên chưa được 2 tháng đã đứng nhất nhì các công ty trên toàn thế giới với các sản phẩm tốt như mỹ phẩm, nước hoa, các mặt hàng thời trang như trang sức, quần áo,... Đều do chị Vi thiết kế thay nó, những loại mỹ phẩm là do nó tự tay làm. Công ty Ngọc Thị được nhiều khách hàng đánh giá cao về sản phẩm. Thông tin về công ty này sẽ được biết thêm trong chương sau. And Over)

-Vậy em tính sẽ sống vậy mãi hả?- Anh nhìn mà thương xót cho đứa em gái nhỏ của mình

-Bốn người không phải là phóng viên nên đừng hỏi nữa được không? Em sẽ nói luôn kế hoạch sắp tới, em sẽ sinh đứa bé xong thì sang Nhật quản lý công ty rồi mở rộng thị trường làm ăn và cuối cùng em sẽ về Việt Nam sống luôn. Được chưa?- Nó nói rồi quay mặt ra ngoài nhìn ngắm những hạt bông tuyết nhỏ đang rơi

-Thôi vào nhà đi! Trời bắt đầu lạnh thêm rồi đó!- Cô

Cả 5 người cùng nhau đi vào trong ngôi biệt thự của riêng 2 đôi vợ chồng trẻ kia. Nó ngồi xuống ghế sofa bàn tay chạm lên bụng xoa nhẹ cứng nựng sinh linh bé nhỏ trong bụng nó, nói chính xác nhất là 2 sinh linh bé bỏng, 2 nhịp tim nhỏ nhắn cùng đập chung 1 nhịp với nó. Cô đem ly sữa nóng ra đưa cho nó rồi ngồi xuống cạnh nó, cô mỉm cười nhẹ nhìn nó, nhớ đi tới ôm nó

-Sau khi sinh phải cho tao làm mẹ nuôi của em bé nghe chưa, con ngốc?- Nhõ nhéo yêu chiếc mũi nhỏ nhắn của nó

-Tao biết rồi! Mà thôi lo!- Nó cười nhẹ

-Nhìn thấy em vui vậy thì người anh hai này cũng vui lây theo!- Anh trêu

-Mày đừng nghĩ chỉ có mày mới là anh của An, tao cũng là anh của nó nha!- Cậu

-Mày chỉ là anh họ còn tao là anh ruột có huyết thống với nó đàng hoàng- Anh

-Thôi thôi! Hai người mà còn cãi nhau nữa là không còn an hem gì với em nữa đấy!- Nó

-Anh xin lỗi!- Đồng thanh

-Hai người mau đi làm đi!- Nhõ và cô đồng thanh rồi nhìn nhau phì cười

-Bái bai vợ yêu!- Anh nói rồi hôn nhẹ lên môi cô

-Bye vợ!- Cậu hôn lên má nhõ rồi đi làm

Anh và cậu đi làm. Nhõ, cô và nó ở nhà. 2 tháng nữa là nó phải rời xa anh, cô, cậu và nhõ để về Nhật sống với chị Vi, thời gian cũng trôi rất nhanh nên việc đó ngày càng đến gần...

—————-END Chương 29—————-

31. Chương 30

__4 tháng sau:

~ 3.00 PM:

+ Biệt thự Katsumi:

-Chị, tài liệu của công ty CCA đâu rồi?- Nó lục tung hết căn phòng xinh đẹp để tìm tập tài liệu quan trọng, bụng của nó càng ngày càng to ra chỉ còn tròn vẹn 1 tháng là nó vào viện sinh, đúng thật là thời gian trôi khá nhanh

-Chị để trên bàn làm việc của em trong công ty, để chị gọi cho Hanna lấy giúp em nha!- Chị Vi cười triu mến nhìn nó, định lấy điện thoại ra thì...

-A...Chị...Em đau bụng quá...- Sắc mặt nó bắt đầu chuyển sắc từ màu hồng sang màu xanh, tay nó ôm siết bụng đang đau của nó

-Đề chị gọi xem cấp cứu...

Chị Vi hốt hoảng nhanh gọi xe cấp cứu đưa nó vào bệnh viện...

+ Bệnh viện Tokyo:

Nó được đưa thẳng vào phòng cấp cứu, đèn màu đỏ lại bật lên thêm lần nữa, có lẽ nơi bệnh viện luôn là điều khiến nó phải sợ hãi và nhiều lần phải vào đây vì tính mạng sắp bị thần chết đưa đi. Chị Vi ở bên ngoài đứng ngồi không yên, 1 tiếng đồng hồ trôi qua, đèn màu đỏ đã tắt, bác sĩ đi ra khỏi phòng cấp cứu, chị Vi chạy tới

-Bác sĩ em gái tôi sao rồi?

-Cô yên tâm, em gái cô rất khỏe còn sinh cho cô 2 đứa cháu- Bác sĩ

-Song sinh?- Chị Vi ngạc nhiên hỏi

-Phải! 1 nam,1 nữ! Đứa bé nam sinh trước, giờ em gái cô đang ở phòng hồi sức khu C, phòng 3, còn em bé sẽ được gặp mẹ vào tuần sau khi được kiểm tra đầy đủ!- Bác sĩ nói rồi quay lưng đi

Chị Vi vui mừng đi tới phòng bệnh của nó. Nó đang nằm ngủ, nét mặt vẫn còn xanh không hết, chị Vi đưa tay lên khuôn mặt của nó, suốt một thời gian phải chịu đến bệnh viện khám hơn 10 lần nhưng giới hạn của một người mang thai chỉ 1 tháng khám một lần. Lần nào vào khám cũng, làm việc mất sức khiến động thai hoặc đi đứng nhiều khiến thai nhi chịu tổn thương, giờ lại sinh non, đúng thật làm mẹ chẳng vui chút nào!

-Chị Vi! Con của em...- Nó nói không nổi vì kiệt sức

-Không sao hết! Là song sinh nha, một nam, một nữ! Tuần sau bác sĩ sẽ giao hai đứa cho em- Chị Vi cười

-Vậy thì tốt rồi! Em cứ nghĩ mình sẽ mất 2 đứa luôn rồi!- Nó cười nhưng nước mắt vẫn theo rơi xuống

-Đừng khóc như vậy chứ ,cô bé! Chị lấy cháo cho em ăn nha!- Chị Vi đưa tay lau nước mắt cho nó rồi đứng dậy đi mua cháo cho nó

Nó chỉ mỉm cười không nói gì, sắc mặt của nó cũng hồng hào hơn, đôi mắt nó nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ như trong đợi một điều gì đó, mặc dù điều đó không thể xảy ra, phải...hiện giờ nó đang nhớ hân, nó muốn hân ở cạnh nó, an ủi nó nhưng không thể vì cả 2 đã đường ai, nấy đi! Có cố nói mình không còn yêu một ai nữa nhưng trong thâm tâm mình vẫn nhớ về người đó, vẫn luôn nghĩ về người mình còn yêu...

1 năm trôi qua... 2 đứa trẻ, một nam một nữ đua nhau đi tới chỗ một người mẹ trẻ đang ngồi làm việc, bé trai có khuôn mặt rất dễ thương nhưng cũng có vẻ lạnh lùng của người mẹ, cũng có nét tinh nghịch giống ba, bé gái có khuôn mặt rất giống mẹ lúc nhỏ, đôi mắt màu xanh dương có nét khá giống ba. Đứa bé trai chạy tới ôm lấy mẹ trước, đứa bé gái nhìn thấy vậy đứng khóc, người mẹ thấy con gái cưng của mình khóc thì cười rồi đi tới ôm đứa con gái bé nhỏ của mình

-Pun ơi! Con nín đi đừng khóc nữa nha! Mẹ thương con mà con mau nín đi nha!- Sau bao tháng ngày nhưng nhan sắc của nó không hề phai nhạt, vẫn như lúc trước cho dù đã sinh 2 đứa con

-Anh hai trêu bé Pun hả?- Chị Vi đi ra nhìn thấy Pun khóc thì trêu Pôn, Pôn nghe vậy cũng òa lên khóc

Chị Vi bật cười rồi bế Pôn lên nựng má phúng phính dễ thương của cậu bé, Pun thấy Pôn bị trêu cũng bật cười lên, cả nhà tràn ngập trong tiếng cười. Tháng 2, ngày sinh của 2 bé con đáng yêu, năm tháng cũng dần trôi đi, 2 đứa nhỏ ngày nào giờ lớn và đã học mẫu giáo. Nó đưa 2 đứa về Việt Nam sống, chị Vi cũng đi theo, công ty Ngọc Thị đã được đổi tên thành B&H lấy tên của 2 đứa nhỏ đặt, phía bên 2 đôi trẻ kia cũng về Việt Nam sống.

— 4 năm sau:

~ 2.00 PM:

+ Biệt thự Black Rose:

-Pôn ơi, con giúp dì lấy tưới cây được không?- Chị Vi nói vọng ra từ bếp

-Con nói là đừng gọi con là Pôn nữa. Gọi con là Bảo!- Pôn đang xem hoạt hình với Pun ở phòng khác thì bị gọi

-Dì quên mà! Giúp dì tưới cây đi!- Chị Vi

-Sao dì không gọi Pun á! Em ấy rảnh rồi mà!- Pôn nhìn về phía Pun

-Anh hai đừng gọi em là Pun, chỉ có mẹ mới được gọi thôi! Anh phải gọi em là Hân!- Pun bĩu môi trong cực đáng yêu

-Thôi! Cho tôi xin! 2 anh chị mà ở gần nhau một ngày là cãi nhau không vậy!- Chị Vi đi ra khỏi bếp

-Là do em/anh hai mà!- Cả hai đứa đồng thanh

-Bó tay! Pôn với Pun ra ngoài tưới cây luôn đi cho công bằng!- Tiếng của nó phát ra, nó đi từ trên lầu xuống, Bảo và Hân vui mừng chạy tới ôm nó

-Mẹ!- Đồng thanh tập 2

-Ra tưới cây giúp dì Vi đi!- Nó ra lệnh, 2 đứa nhỏ nhanh đi ra ngoài sân tưới cây

Một mình nó nuôi 2 đứa nhỏ chuyên phá phách này cũng mệt, chị Vi thì không chịu cưới chồng chỉ muốn ở cạnh nó chăm cho 2 đứa nhỏ. Ngoài vườn...

Bảo cầm vòi nước, Hân phía bên kia mở nước, 2 anh em tưới cây cho vui vào rồi...

-Anh hai làm ướt đồ em rồi!- Hân bị ướt chiếc áo đầm màu hồng phấn xinh xắn

-Anh hai xin lỗi! Anh đâu có bắt em đứng cạnh anh đâu bị ướt là đúng rồi!- Bảo cầm vòi nước tưới thêm lên người Hân

-Anh hai...- Hân cũng không chịu thua, lấy vòi nước khác tưới lên người Bảo

2 anh em tưới cây thành tưới người luôn, ướt mem như chuột lột còn tưới trúng một người đi đường, 2 anh em sợ chạy ra ngoài xem. Người đàn ông bị dính nước cũng ướt theo, 2 đứa nhỏ sợ

-Cho tụi con xin lỗi! Tụi con không biết lỡ làm ướt chú!- Bảo vội cúi đầu xin lỗi, Hân thì đứng yên nhìn người đàn ông đó

Khuôn mặt khá quen quen, hình như mình đã gặp ở đâu rồi thì phải. A...đúng rồi! Trong phòng của mẹ có hình mẹ chụp chung với chú này. Hân vội nhớ ra người trước mặt mình là ai, Bảo nhìn cô em gái hơi khó hiểu rồi cũng không nói gì

-Chú vào nhà con ngồi nghỉ để đồ khô đi!- Hân im lặng này giờ cũng lên tiếng

-Ừm!- Người đàn ông đó gật đầu

Bảo và Hân đưa người đó vào nhà, chị Vi thấy hai đứa ướt như chuột lột liền lấy khăn ra lau khô cho hai đứa

-Dì ơi, mẹ đâu rồi? - Hân nhìn chị Vi

-Mẹ đang ở trên phòng làm việc. Nếu mà mẹ biết hai đứa ướt như thế này là ăn đòn đó, mau lau khô đi!- Chị Vi ân cần nhắc nhở cho hai đứa

-Tụi con làm cho một chú cũng ướt luôn!- Bảo lấy khăn lau khô người

-Cho tôi thay mặt 2 đứa nhỏ xin lỗi anh!- Chị Vi cúi đầu xin lỗi người đó rồi ngược mặt lên nhìn

“ẦM...”

Chị Vi đơ người khi nhìn thấy người đó, người đó không ai khác ngoài hân... Suốt 5 năm qua, hân không hề nhận biết sự hiện diện của nó và cả 2 đứa nhỏ, giờ lại gặp nhau, ông trời đúng là trớ trêu, thích trêu đùa người khác, mang đến cho họ hết niềm vui này đến niềm vui khác, hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, mang đến cho họ hết niềm đau này đến niềm đau khác. Nó từ rên phòng bước xuống, vừa nhìn thấy hân các tập hồ sơ trên tay nó rơi xuống đất, chị Vi, Bảo và Hân giật mình ngược lên cầu thang nhìn nó. Nó ước gì đây là mơ chứ không phải hiện thực, nó ước gì mọi thứ chỉ là mơ vì khi trở về thực tại hân không ở đây, không tới gặp nó và nó cũng không còn cần hân, con của nó cũng không cần hân

-Bảo! Hân! Sao hai đứa ướt vậy hả? - Nó đi xuống nhìn hai đứa con cách trêu mếu

-Là do anh hai đổ me! Anh Pôn xịt nước lên người con, anh hai không tưới cây mà tưới con làm con tắm luôn!- Hân ôm chặt lấy nó

-Là do em Pun chứ bộ! Tại em đứa gần con nên nước mới trúng em! Mà em còn lấy vòi nước khá xịt hết nước lên người con luôn!- Bảo cũng ôm chặt lấy nó không buông

-Hai đứa mau lên phòng thay đồ ngay không thôi bị cảm đó!- Nó

Hai đứa nghe lời đi lên phòng thay đồ

Thế giới đúng thật rất nhỏ bé, đi một vòng Trái Đất rồi lại gặp nhau trên đường đi, nhưng có vẻ chỉ xem nhau như người dưng...

-Tôi xin lỗi vì không dạy dỗ hai đứa con của tôi tốt khiến anh phải bị ướn!- Nó cúi đầu xin lỗi với hân, tim nó nhói lên đau

-Không sao! Hai đứa bé cũng khá dễ thương!- Hân cười mà tim cũng đau không thua nó

-Mẹ ơi, ba Minh gọi nè!- Hân cầm điện thoại của nó xuống đưa cho nó

-Con nói chuyện với ba đi!- Nó nhìn bé Hân

-Ba nói muốn nói chuyện với mẹ!- Hân

-Được rồi!- Nó lấy điện thoại bắt máy- Alô...

“ ... ”

-Mọi người cứ tới, em đang ở nhà!

“ ... ”

-Được rồi! Tới nhanh đi có trò vui!- Nó cúp máy không nói gì nhiều

-Mẹ ơi, ba Minh với mẹ Ngân tới hả? - Bảo chạy xuống

-Ừm!

-Yeah!!!!

-Chú là ai mà khiến mẹ con nhiều đêm nhìn hình của chú và mẹ thì mẹ lại khóc? - Hân này giờ im lặng mới lên tiếng

Lời của Hân nói ra khiến cho nó giật mình, không biết tại sao Hân lại biết nó khóc, tại sao Hân lại biết nó từng có bức hình chụp chung với hân. Những lời này cũng khiến chị vi ngạc nhiên nhìn Hân, hân cũng không ngoại lệ, miệng không thể nói nên lời

-Hoàng Thiên Hân, Hoàng Đức Bảo!

Phía hai đôi vợ chồng kia cũng tới, nhớ dắt tay một đứa bé trai khoảng 3 tuổi đi vào nhà cùng cậu, cô cũng dắt tay một bé gái khoảng 3 tuổi đi vào cùng anh. Anh và cậu vừa thấy hân thì tức điên lên

-Sao mày lại tới đây? - Anh lạnh lùng hỏi hân

-Là do 2 đứa nhỏ kia khiến tao bị ướn nên mới được vào đây! Vào đây rồi tao mới nhận ra mình có 2 đứa con như thiên thần kia!- Hân cười lạnh

-Hai đứa nhỏ không phải là con của anh! Giờ anh biến ra khỏi nhà tôi ngay! Tôi không cho phép anh ở đây thêm một lần nào nữa!- Nó nói lạnh rồi đẩy hân ra ngoài và đóng cửa lại

Tim nó đau thắt lên, tim hân cũng thế, hân đứng ở ngoài rồi quay bước đi về. Sau 5 năm qua nó vẫn không thể quên hân, nó vẫn không thể tin rằng hân lại xuất hiện trước mặt nó một lần nữa, nó không thể tin hân lại gặp con của nó và hân. Đúng, sau mỗi niềm vui luôn có sự đau khổ hiện diện trong tâm trí của một ai đó, cũng có quá khứ khiến họ phải đau khổ cho dù trải qua bao nhiêu năm thì vẫn vậy. Nhớ và cô ôm nó lại để an ủi nó...

—————END Chương 30—————

32. Chương 31: Kết

Người đứng thì vẫn mãi là người đứng, gặp nhau trên đường thì xem như không quen biết nhau, âm thầm theo dõi cuộc sống của nhau rồi tự ngồi suy ngẫm lại và cười một mình như kẻ điên không có lối sống. Tự ngộ nhận mình ngu ngốc, tự ngộ nhận mình quá ngây thơ, rồi tới tới lại vui đầu vào gối và khóc thật nhiều để vơi đi nỗi đau trong lòng. Thời gian ngày càng trôi, chỉ còn 2 tháng nữa là Bảo và Hân phải vào lớp một, có vẻ là trẻ con nhưng cả hai đứa đều hiểu mẹ, hiểu được sự đau khổ của người cha đã khiến mẹ khóc nhiều

-Mẹ, nếu như ba muốn ở cạnh mẹ con mình thì mẹ có chịu không?- Hân ngồi nhìn nó đang làm việc

-Trừ khi hai đứa muốn có ba thì mẹ sẽ đồng ý, nhưng nếu hai đứa không cần có ba thì mẹ sẽ không đồng ý- Nó bỏ tập hồ sơ đang làm dở nhìn đứa con gái bé bỏng với ánh mắt đầy thương xót

-Con chỉ muốn sống cùng với mẹ, con không cần ba! Có ba Minh là vui rồi, ba Minh với mẹ Ngân và mọi người thì con vui rồi!- Hân đứng dậy chạy tới ôm nó, nụ cười ngây thơ chứa được nhiều sự yêu thương

-Con cũng như Pun! Con chỉ cần có mẹ thôi là đủ vui rồi!- Bảo ngồi chơi game này giờ mới nói

-Hai đứa cứ thế thì sao mẹ bỏ rơi hai đứa được đây?- Nó trêu hai đứa

Bảo và Hân rưng rưng nước mắt như muốn khóc. Suy nghĩ của những đứa trẻ luôn đơn giản, chỉ cần một người nào nói “Dù không có cha! Tôi không thèm chơi với bạn” thì những đứa trẻ có thể bật khóc vào muốn những điều mình không có. Nhưng đối với Bảo và Hân thì những lời nói đó xem như gió, gió thổi qua rồi lại mãi bay xa không còn đứng yên một chỗ để ta nắm bắt lại được. Nhiều lúc, nó đưa hai đứa nhỏ đi chơi gặp hân trên đường đi chung với tình yêu mới thì tìm nó đau nhưng chỉ xem nhau là người đứng, Bảo thì chẳng quan tâm tới dù biết người đó là cha mình, Hân thì chỉ nín lấy tay nó chỉ sợ nó khóc...

“Em đã đủ mệt mỗi khi chỉ là một người thay thế trong tim anh, đúng...có thể em ngốc em chỉ xin có một tình cảm thật sự anh dành cho em thì thật tốt nhưng không...giờ chúng ta chỉ là người đứng, gặp nhau trên đường hãy xem nhau như chưa từng quen biết hoặc chỉ là bạn cũ chào hỏi vài câu rồi quay lưng bước đi không nói gì nhiều...”

“Phố về đêm , vẫn một mình em lang thang

Giữ lại trong lòng những nỗi đau , vì ai em đang mang

Có lẽ anh sẽ không biết và càng không bao giờ hiểu

Trái tim rạn nứt của người luôn bị phản bội vì tình yêu

Em không mạnh mẽ như anh thấy , và không yếu đuối như anh nghĩ

Em chỉ là em , một người ca hát hay đúng hơn là nghệ sĩ

Một người nghệ sĩ thật cô đơn , quá khứ dày vò trong đau đớn

Hãy để tình cảm này trong lặng câm , có lẽ sẽ tốt hơn

Anh buồn vì họ , còn em buồn vì anh

Vòng xoay của tam giác, chính em nhận lấy nhiều thêm

Em muốn thấy nụ cười anh , thay vào đó là nước mắt

Không được giả tạo như lúc trước , vì họ là thứ anh đánh mất

Em chỉ biết đứng sau , đứng sau những người theo đuổi anh

Vì em biết em không bằng họ , sự thật không thể thay đổi

Khoảng cách từ đây cho tới đó không hề xa như anh thấy

Nhưng mà nếu chỉ là đơn phương , thì xa ở đây

Nơi tim em vẫn gọi tên anh người em iu hơn tất cả

Không như định nghĩa ở trong bài hát của em gọi là " YÊU XA "

Em vẫn sẽ gọi anh là GIÓ , vì anh đặc biệt đến khó tả

Khi đi rồi thì mãi không về , muốn buộc gió cũng khó ha

Không một ai muốn làm điều đó , nhưng em thì khác

Hai chữ trọn vẹn nó đặt ở anh , mỗi khi em viết những lời nhạc

Nếu cứ chờ sẽ có hi vọng phải không nói em biết đi

Đừng im lặng vì em khờ lắm , k hiểu những gì anh đang nghĩ

Nếu cứ chờ thì sẽ ngốc lắm phải không hãy trách em đi

Trái tim ngu muội nó vẫn tự chủ , không làm theo ý chí Kẻ cô đơn gặp kẻ tổn thương ...

Có duyên phận sao ? 2 từ đó cả anh và em chưa đặt lòng tin 1 lần nào

Cứ vui đùa ở bên người khác , mặc kệ em đau thế nào hư một thói quen rồi anh à , đau thêm cũng chẳng sao

Ngự trị ở trong lòng em bây giờ , một nỗi buồn rất lớn

Đâu phải là anh chưa từng yêu , thấu hiểu sự cô đơn

Muốn quay về với biển xanh , Hết thật to cho anh biết

Em không chịu đựng được nữa rồi , có lẽ phải nói lời tạm biệt

Nhưng trong lòng em không cam ,em vẫn chưa trả đủ

Trả nụ cười , Trả nước mắt , bắt chấp anh cho em là ngu

Ngu vì yêu , Ngu vì ai , Ngu vì anh là lần cuối

Để khi gặp nhau trên đường đời , đừng quay mặt mà mỉm cười

Em không được khóc thêm vì ai , kể cả anh cũng không được

Những gì từng hứa với anh ngày xưa , tất nhiên em làm được

Tin em đi ..sẽ ổn thôi .. khi ngày mai trời hạ gió

Đừng tìm em và gieo yêu thương ! Em không phải là người đó

Em thích làm người thứ ba , hơn là một người thay thế

Bắt em thay vị trí của họ thực sự em không thể

Người thứ ba giúp anh nhận ra anh yêu ai đó như thế nào

Người thứ ba hoàn hảo ở sau lưng anh với nụ cười luôn giả tạo

Anh không hiểu đâu .. Làm sao mà hiểu được

Anh đem tình yêu của em một lần nữa ra đánh cược !

Thua hay là thắng .. chỉ có một lần duy nhất thôi

Cho hay là nhận .. kết quả vẫn sẽ không thay đổi

Có thể em sẽ yếu đuối lúc này , Nhưng xin anh đừng thương hại

Phép toán mà ai cũng học 1+1 chưa chắc bằng 2

Lại thêm một lần nữa .. em chúc người yêu mình hạnh phúc

Với ai khác xứng đáng hơn em , đừng bao giờ ngã gục

Gió tự tại , Gió trôi nổi, Gió bay bổng khắp bốn phương
 Vẫn luôn là chàng trai lạnh lùng, người mà em luôn thương
 Có lần nào vô tình anh nghe thấy tiếng em gọi không ?
 Đó là khi hét lớn trải rộng trời cao , vô tình chợt bật khóc
 Có lần nào vô tình anh nghe tiếng nấc nhẹ ở bên tai
 Đó là lúc anh nên tránh xa vì em ko muốn phải thương hại
 Có lần nào vô tình anh thấy bản thân của em quá ích kỉ

Đó là lúc mỗi ngày em ghi vào tim “Anh ơi, anh về đi ” Sau mỗi câu chuyện vui đều là những giọt nước mắt ẩm đậm, đối với tình yêu thì lại khác, không một tình yêu nào là hoàn hảo cả, có thể yêu nhau đến suốt đời nhưng cũng có thể không đến suốt đời. Người ta vẫn thường nói “Mối tình đầu là mối tình đẹp nhất. Mối tình cuối cùng là mối tình sâu đậm nhất” nên dù có chuyện gì thì cũng đừng vội vàng suy nghĩ tìm đến những cách “chết” khi chia tay. Sau khi yêu một người, có thể sẽ rút kinh nghiệm cho những lần yêu sau, có thể người yêu trước không tốt nhưng người yêu sau tốt thì sao? Không nên vội vàng tìm đến cái thứ gọi là “Chết” được, nếu ông trời có thể cho lựa chọn vậy “ Đã bao giờ bạn yêu một người dù cách xa bao ngàn dặm địa lý hay chưa? Vậy khi mình chỉ là một người thay thế thì bạn nín kéo hay buông tay?”

—————HẾT—————

P/s: Chương này có thể không hay như những chương trước nhưng chương này là tâm sự của một số người con gái đang yêu đơn phương. Mong các bạn đừng ném đá sau khi xem xong chương nhưng nếu có thể xây được nhà 2 tầng thì hãy ném nhớ nhẹ tay thôi nha!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuoi-17-noi-loan>